

ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๔ ประจำเดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๒

"ต้องกินก่อน"

แป้งเยโคมอลต์ คือน้ำมันตับปลา - มีลักษณะเป็นเกล็ด รสโอชา น่ารับประทาน
 สำหรับเด็กผอมแห้ง **เยโคมอลต์** บำรุงกำลังเลือดเนื้อให้สมบูรณ์.

ห้างบี.กริมแอนโก.

โฝ น ท ก ช์

สำนักงานล้างรูป ประสาทสุขุม

ถนนหลานหลวง (ห้างยอนแรมชั้นเก่า) พระนคร

เราสอนการวิธีถ่ายรูป โดยส่งแบบแนะนำกำกับฟิล์ม ทุก ๆ ฟิล์มที่ส่ง

มาล้าง ณสำนักงานล้างรูปของเรา

รูปธรรมดา

ล้างรูป พิมพ์รูป ขยายรูป ฯลฯ

ภาพยนตร์

ถ่ายภาพยนตร์ ล้างภาพยนตร์ พิมพ์ภาพยนตร์ ฯลฯ

บัญชีเรื่อง

(ปีที่ ๖ เล่ม ๔ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๒)

มาสนุสสรณ์	พระยาศรีสุนทรโวหาร	หน้า ๓๘๕
ความอาญาแห่งสมาคม (ต่อ) จ. วุฑฒะกุล		๓๕๐
น้ำใจของผู้เฒ่า	ช. โปร่งเปรมใจ	๔๒๓
เรื่องเมืองตัมรุก	กัณฐดาต	๔๓๕
แผลสวาท	จ. เพ็ชรศรี	๔๔๑
ประเพณีของชาวเกาะคอรัล	ดอกไม้สด	๔๕๕
เหยียบแดนเงี้ยว	ประกาศ	๔๕๘
เดชทหารนะโปเลียน	บุศราคัม	๔๘๕
ศัตรูของเจ้าหล่อน (ต่อ)	ดอกไม้สด	๕๐๓
แถลงการสาธารณสุขพิเศษ	กรมสาธารณสุข	๕๒๔
สารเขมม	พิทักษ์	๕๒๖
อันดวาท	วีณา	๕๒๘

เครื่องคิดเลข

เบอร์โรส

คิดได้ถึงจำนวน ๙๙,๙๙๙,๙๙๙.๙๙ บวก ลบ คูณหาร ได้ ให้ความ
แน่นอนที่สุด สะอาด และเร็วทันใจ ใช้ทำบัญชี คิดเปอร์เซ็นต์ ส่วนลด
เลดเจอร์ ทำบิล ฯลฯ ได้อย่างสะดวกที่สุด เป็นเครื่องทันทานจริงๆ* ตาม
สถานที่ทำการรัฐบาล และห้างร้านใหญ่ๆ ก็ใช้เครื่อง เบอร์โรส นี้ทั้งสิ้น

การคิดเลขโดยไม่ใช้เครื่องนั้น อาจมีทางผิดพลาดได้ และทำให้เสียการ
งาน เครื่อง เบอร์โรส จะช่วยให้การทำงานของท่านเป็นระเบียบเรียบร้อยและน่าดู
และเร็วขึ้นด้วย

ขอเชิญท่านโทรศัพท์หรือจดหมายให้ห้างนำมาแสดงให้ท่านดูที่สำนักงานของ
ท่านได้ หรือจะไปชมที่

ห้างสามเหลี่ยม จำกัด

ห้างสามศรี ปากคลองตลาด พระนคร

โทรศัพท์ (วัดเลียบ) ๖๕๓ และ (วัดเลียบ) ๒๐๕๕

เป็นเอเจนต์ในกรุงเทพฯ

“แม่! วันนี้คุณประเสริฐมาได้?” “ครับ, ว่างๆ ไม่รู้จะไปไหน”

มาสาธุสสรณ์

พรหมหาบี นร: ปุโขย

ยสุยาสติ วิปลั ษน

คคินลตุลยวโค 'บี

นิรชน: ปริญเต

๑ ผู้พลโลกทรัพย์แม่

ฆ่าพรหมณ เทียนา

ยังไปวายชนตาม

นับหน้า

อันผู้โลกทรัพย์ทรม

สกุเจติ จันทรฤ

ใครพบสบประมาทอ้า

อนาถล้วนควรราม ๑

A man of whom there is abundant wealth is honoured, even the
murderer of a Brahman; although equal in race to the Moon, (if)
penniless he is despised.

ของ พระยาศรีสุนทรโวหาร (ผัน สาลักษณ์)

ผู้ซึ่งใช้นามปากกาว่า "หมื่นศรี"

ความอาฆาตแห่งสมาคม

แปลและเรียบเรียงโดย

จ. วุฑฒะกุล

(ต่อจากหน้า ๓๒๔ ฉะบับ กรกฎาคม ๒๕๑๒)

บทที่ ๑๒

ผู้เขียนคำเตือน

การที่คนก็มาต่อสู้กับผู้ร้ายนั้น มัน
ย่อมจะไว้วางใจไม่ได้ เมื่อชาร์คแฮมเมอร์สัน
ทรายขาวเข้า เขารู้สึกแทบหมดสติ และ
คิดว่าสำหรับภารกิจต่อไปเขาจะต้องระวังไว้มาก
ก็ เขาอยากจะให้คนกลับสักคนหนึ่งเพื่อยก
ตามหมอเอแรมแคลฟแอน แต่เมื่อมันกว่า
ไม่ยอมให้คนอื่นเข้ามาปะปนด้วย เขาจึง
เลิกความคิดอันนั้น และตกลงจะติดตามไป
เองจนสักหล้าฟ้าเขียว

แต่การที่จะตามไปถึงแสนยาก เขาจะ
ตามได้อย่างไรเมื่อไม่รู้ว่ หมอแคลฟแอน
ไปถิ่นไหน ครั้นถามไถ่ยายนั้นเขาคำใด ก็
ได้รับตอบแต่ว่า ‘ไม่รู้’ กับ ‘ไม่ใช่ชื่
ของฉัน’
ก็คิดว่าก็เหนื่อยทองออกมาดู พลังกล่าว
เอาไว้ว่า

“คิดให้คืบนา แดงได้ยืนยาวหรือร
ร่องรอยของเขาข้างเป็นแน่ ถ้าแยกออกได้ละก็

ฉันจะให้ย้ายที่ถอยยืนเป็นรางวัล”

มองเห็นเหรียญ ใจเขายันออกไมใครก็
หน้าแฉกแฉกด้วยความกระหาย แต่แฉกคันคันระ
เอาจื่อไพร่หลังคอยว่า

“ฉันไม่รู้อะไรถึงเรื่องนเลยจริง ๆ”

ก็ยกอีกไหล่ แล้วเขาเหรียญใส่ กระเป๋าไว้
ตามเดิม

“น่าสงสารจริง แฉกก็จนมาก และคง
ไม่ใครรางวัลเช่นนั้นย่อย ๆ ฉันจะไม่สู้กระไร
ดอก ถึงแกไม่ยกฉันถามคนอื่นได้ถมไป
ลาที”

แต่พอก็กระโดดออกไป ขยายนั้นกระซิบ
ค่อย ๆ ว่า

“นี่ถ้าฉันบอกอะไรก็คุณอย่าซักทอก มาถึง
ฉันนะ ถ้าเขารู้ว่าฉันบอกคุณอะไรก็ มาเล่นงาน
ฉันตายก็เหียว”

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

“ใครจะมาเล่นงาน หมอเคลฟี่แอน นะ?”

แกพยักหน้ารัยคำ

“อย่างกล้วย เขาจะไม่รู้เลยว่า ฉัน ได้ข่าวไปจากแก”

แกมองรอบ ๆ แล้วกระซิบว่า

“ฉันก็ไม่รู้อะไรนัก ได้ยินเขาบอกคนใช้ ของเขาว่าจะตรงไปปารีส”

“เขาให้ที่อยู่ของเขาไว้ข้างไร่เล่า?”

“เปล่า”

“งั้นแกได้ยินใหม่ว่า เขาบอกให้คนรถ ขี่ไปไหน”

“นั่นละค่ะ เขาพูดอย่างนั้นรัยคำไม่ได้ แต่ได้ยินคนรถถามเขาว่า ไปสถานีซาวัง คริสต์มาสรัย แล้วดูท่าทางเขาโกรธ แต่ ก็ขึ้นรถไป”

“แกบอกได้เท่านี้แหละ?”

“ค่ะ เห็นจะไม่สมที่จะได้เหรียญนั้น กะมัง?”

“ถึงอย่างไรงี้ก็ ฉันจะให้แก” พูดแล้ว เขาส่งเหรียญให้ แล้วกำขีว่า “แกคอย บอกฉันอีกนะ ถ้าแกรู้เห็นยังไรต่อไป ฉันจะให้รางวัลแกอีก”

แล้วทั้งสอง สหายก็ พากัน ออก เกิร ค่ำไป

ยี่แวนนั้นในใจมีความสงสัยก็เหลือเกิน แต่ เมื่อนึกถึงว่าได้มีสัญญาต่อกันว่า จะไม่ตาม เรื่องราวอะไร เขาก็ต้องนิ่ง

แม้ว่าจะมิได้ทราบข่าวอย่าง ละเลยก็ละขอ ก็ก็ ก็ยังก็ให้ก็ให้ทราบว่า หมอเฮแรม

เคลฟี่แอนไปยังปารีส เมื่อแรกเขาารู้สึกโกรธ แค้นจนสมอบัน แต่ยี่แวนเขาก็คิดว่า การที่ ตาหมอหนีไป คงไม่ใช่เพราะความกลัวอย่าง

เชื่อ ๆ แกคงคบคิดกันกับพวกซึ่งอาฆาตมิชอบ อยู่ในกระดากของยี่แวนเขาขำขึ้นแน่ แกคง เตรียมทางหนีที่ไล่ไว้แล้ว จึงทำเป็นรอเวลา ข้างที่ก็คง ไม่ไปพักอยู่ที่ปารีสนานนัก มิฉะนั้น

ก็ต้องติดตามกันจนทั่วยุโรป มาทว่าแกระริ้ว ว่ามีผู้ติดตามและระหน็จนสุดฤทธิ เขาก็ จะตามไปไม่ทอดอຍ ถึงจะมีความลำบากและ มีอันตรายสักปานใดก็ตาม

ขณะที่ตรึกตรองอยู่นี้เขาเห็นดวงตาของเท็ก แสดงว่าอยากขอเข้าช่วยรัย ทนใจเขาก็นึก ขึ้นมาได้ว่า จะต้องไปหาลุงของเท็ก อันมี

นามว่า ยี่แอร่มาร์เซล ซึ่งเป็นผู้เขียนคำเตือน โดยการขอรัยของ มิสสิส ยี่แวน โดยเหตุ ที่แกเป็นผู้เขียนเรื่องราวเหล่านั้น แกก็คงมี ส่วนเกี่ยวข้องด้วยในทางใดทางหนึ่ง และคง

เล่าเรื่องให้ฟังได้แก่ต้นจนอวสาน เมื่อคึก

จ. วุฒิมงคล

สิงห์

กันแล้ว เขาจึงถามเท็ดว่า

“เท็ดแกรู้จักที่อยู่ของลุงแกไหม
ปาร์คนี่?”

เท็ดตอบว่า “รู้จัก แกมีบ้านอยู่ที่ถนน
วิกเตอร์ ฮิวโก” เขาปลุกใจว่า เท็ดโค
เรื่องพวกพิงไปดังลุงแอ้มมาร์เซส ผู้ซึ่งเขา
เคยรู้ว่า ได้พบปะกับก๊ิกเพียงสองครั้งเท่านั้น
แต่ไม่เห็นเท็ดว่า จะเกี่ยวกับผู้ร้ายที่ยั๊กแถม
ไร้อยู่เลย

“เลขบ้านเท่าไร?”

แอ้มบอกก๊ิกตามประสงค์ แต่ทว่า
รู้สึกถึงความประหลาดใจได้ทิวชัน เขาขอทรน
ทนไม่ไหวจึงพล่อยถามว่า

“ทำไมกัน?”

ก๊ิกตอบว่า “เพราะลุงแกเป็นคนๆเดียว
ในโลกที่จะช่วยกันได้ ถ้าแกจะช่วย เท็ด,
กันคิดว่าการต้อง กลับไปลินเคินซัน เกียวละ
และบอกเขาก๊วยว่า กันต้องเลยไปปาร์ค”

เท็ดสั่นศีรษะไปมา

“เสียใจที่กันจะกลับไม่ไป” แกก็ต้อง
ไปโทรเลขที่สถานีบอกเขาเอง กันต้องไป
กับแก แกล้มไปแล้วว่า • มีสนอนเนอร์เลย์
ขอให้กันมาเป็นสุนัขเฝ้าของแก โทมมีคำสั่ง
ว่า ไม่ให้ไปพ้นสายคาจนกว่าจะกลับบ้าน

แล้วแกก็กระโดดกันไปคันท้ายวังกับเจ้าหล่อน

ในการที่จะให้ กันละน่าที่ไปเสียเช่นนี้ แกจะ
มาทำรวนเรไม่ได้ แกจะซอขริไม่ก็ตาม แม่
สาวน้อยของแกสงสัยยังแกล้งควทำยังนั้น แล้ว
เราก็อิสัญญากันไว้แล้ว”

“นี่ไม่ใช่เวลาพวกเล่นนะเท็ด แกไม่รู้
เรื่องของกันว่าสำคัญเพียงไร และกันก็เสียใจ
ที่จะบอกไม่ได้ กันเข้าใจว่า กันอาจมีอันตราย
อยู่ข้างน่าอัศจรรย์มากมายน ที่แกจะไปด้วยกูไม่คว
สำหรับกันนะ ไม่มีวันหันกลับเสียแล้ว แกอย่า
มาพลอย เนอ ไม่ ใด กัน หนึ่งไม่ไ้จริง นัง เขา
กระดุกแฉวนคออยู่กับเลย”

“กันจำเ็นต้องพลอย ไม่ต้องสงสัย”

เขาพูดรู้ สักชอกคุณ ๆ “กันมานักทีไรจะ
ช่วยแก ทั้งใจจะแบ่งทุกซ์ของแก ทุกอย่าง
แต่แกกลับจะมาทั้งกันเสียอีก กันแคงไม่
ไว้ใจกัน ก็เลยตึก จงมันใจเสียเถอะว่า
กันพร้อมที่จะต่อสู้ อันตรายทั้งหลาย แผลที่จะ
มาถึงแก ที่จริงกันออกเมืออายชีวิตเก่า ๆ

เต็มทน บ้านของกัน ๆ ก็แสนจะเมือ ถ้าแก
จะอนุญาตให้กันไปด้วย กันจะขอบคุณแก
มากทีเดียว”

ก๊ิก รู้สึกว่าพวก ของเท็ด ออกจะเอาการ
เอางานก็ การที่เขาติดตามมาคงไม่ใช่ชอยาก

พ.ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆวนแห่งลมาคม

จะไปเที่ยวเตร่ แต่เพราะอยากจะได้ช่วยใน
เรื่องของคนจริง ๆ เมื่อก่อนความดีความ
ไม่ละทิ้งมิตรของแท้ ก็รู้สึกว่าเขา
ไม่ได้ จึงกล่าวว่า

“กันขอขบไขว้ใจของแก กันรู้ สัก
ว่าแกเป็นเพื่อนแท้กับกันคนเดียว เขาเอะ
กันเต็มใจจะให้แกไปช่วย แต่แกต้องระวัง
ตัวของแกให้หนา เพราะกันมีเรื่องราวอีก
มากมาย ซึ่งต้องการความไว้นะขอใจเป็น
ประจักษ์”

“อ้ายเรื่อนนั้นแกไม่ต้องกังวล แกเป็น
ไว้วางใจกันไว้ แล้วเราก็คงตรงไปปรารถนา
แน่ละนี่”

“แน่นอน, เราก็คงไปให้ได้”
ทั้งสอง สหายได้ ข้ามไป ประเทศฝรั่งเศส
โดยเร็วในเวลากลางคืน พอเวลาประมาณ
เที่ยงวันรุ่งขึ้น เขาก็ถึง บ้านคาบแซร์มาร์เซด
ที่ถนนวิคเตอร์ ฮิวโก

แต่ก่อนวัยหลานชายกับความยินดี แต่
กับก็ออกจะทำท่าไม่สนิทสนม ออกก็วิยา
ก็ออกจะตลก ๆ สักหน่อย ในขณะที่ตามถึง
ทุกซอกทุกแฉกการต่าง ๆ ของบรรดาสหายของ
แกที่อยู่ในลอนดอน แก่อกแล้วบอกอีกว่า
เสียใจที่ภรรยาและบุตรสาวของแกไปเที่ยวทะเล

เสีย แล้วแกหยอกกันอยู่ครึ่งหนึ่ง เหมือนรู้ สัก
หาใจไม่ทั่วท้อง ทำให้แอมเบอร์สันซึ่งคอย
หาโอกาสพูดได้ช่อง จึงเอ่ยขึ้นทันทีว่า

“เมอซีเออร์ มาเซด คุณเห็นอะไร
ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่ออาทิตย์ก่อนกันแน่
แต่คุณคงไม่สงสัยว่าผมมาโดยเหตุนี้ แต่
ก่อนที่จะพูดอะไรทั้งนั้นผมต้องขอขอบพระคุณ
พระคุณสำหรับ คำเตือน ของคุณให้มาก ที่สุด
ถึงแม้จะเป็นการ ล่าช้าไป ก็ดี ผมก็จะลืม
พระเดชพระคุณเสียไม่ได้เป็นอันขาด”

ลุงของเฮ็ควาร์ค ก็แฉกเป็นคนที่ขี้บ่นเล็ก
ผมฟังออก คำคำคม ผิวเนื้อแก เมื่อก่อนพูด
ของ หน้าที่กตัญญูเป็นรอยน้ำเกล็ด
แกยกนิ้วชี้ขึ้นแฉกวิญญูญัก แล้วมองเขา
ด้วยความระทระกตใจ แก่อกขึ้นค่อย ๆ
ย่องไปเย็บประตูคานในห้อง ครั้นเห็นว่าไม่มี
ใครแล้วจึงกลืนมานานั่งลงอย่างเก่า พูดเบา ๆ ว่า

“บางเรื่องก็ควรระวัง มีสเตอร์โฮมเมอร์สัน
เรื่องนั้นเรื่องหนึ่งละไม่ควรให้ ใคร ๆ กำแพง
อาจมีเหตุระคายเคือง ผมเสียใจที่จะช่วย
คุณให้ สำเร็จเสร็จสิ้นไปทีเดียวไม่ได้ ตาม
ที่คุณพูดเมื่อครั้งผมไม่อยากจะยุ่งวุ่นวายด้วยเลย
เกรงว่าจะเกิดเป็นอันตายแก่ผมเอง ขอให้
คิดแต่เพียงว่า ในการที่คุณมาเยี่ยมผม ก็

จ วัฑฒะกุล

สิงห์

โดยฐานเป็นเพื่อนของ หลาน ชาย คน หนึ่งมา
เที่ยวเล่นเท่านั้น ก็แล้วกัน ใน^๕คุณเข้าใจ
ไหม?”

“ผมเข้าใจ แต่ขอโทษเมื่อ^๕ซีเออร์
มาร์เชล ผมมานั่ง^๕อยาก^๕จะขอให้^๕คุณช่วย
ผมสักหน่อย”

“ผมช่วยคุณไม่ได้ มัน^๕เย็นไป^๕ไม่^๕ไค้
เป็นอันขาด คุณ^๕ไม่รู้^๕ว่า^๕คุณ^๕ขอ^๕อะไร และ
อาจ^๕เป็นอัน^๕ตรา^๕ย^๕แก่^๕ผม^๕เท่า^๕ไร”

“ก็^๕อย่า^๕ให้^๕ใคร^๕ทรา^๕ย^๕ว่า^๕ผม^๕มา^๕กัน^๕ด้วย^๕เหตุ^๕
ใด^๕สิ^๕ครับ ไม่^๕ควร^๕บอก^๕ชื่อ^๕ผม^๕ให้^๕คน^๕ใ^๕ช^๕หรือ^๕
ใคร^๕ๆ^๕รู้^๕ นอกจาก^๕ผม^๕เป็น^๕เพื่อน^๕ของ^๕หลาน^๕คุณ^๕
ซึ่ง^๕มา^๕เย^๕ยม^๕และ^๕พา^๕พ^๕อน^๕มา^๕ด้วย^๕”

“บาง^๕ที^๕ความ^๕คิ^๕ก^๕ของ^๕คุณ^๕จะ^๕ดี^๕” แ^๕ก^๕พ^๕ก^๕
อย่าง^๕รู้^๕สิ^๕ก^๕เขา^๕ใจ “แต่^๕อย่าง^๕ไร^๕ก็^๕ดี^๕ ผม^๕ต้อง^๕
ขอ^๕โทษ^๕ใน^๕การ^๕ที่^๕ผม^๕จะ^๕ขอ^๕ไม่^๕ให้^๕คุณ^๕ มา^๕เย^๕ยม^๕
เย^๕ยม^๕ผ^๕ม^๕อีก^๕ เพราะ^๕มัน^๕จะ^๕ไม่^๕เป็น^๕ประ^๕โย^๕ชน^๕
กับ^๕คุณ^๕เลย^๕ ทั้ง^๕อาจ^๕ทำ^๕ให้^๕ผ^๕ม^๕มี^๕อัน^๕ตรา^๕ย^๕อัน^๕
ร้าย^๕แรง^๕ด้วย^๕”

เฮมเบอร์สันกล่าว^๕วิ^๕งว^๕อน^๕ว่า “ไป^๕ร^๕ก^๕ท^๕อ^๕ย^๕
ผ^๕ม^๕ส^๕อง^๕สาม^๕ข้อ^๕เท่า^๕นั้น^๕ แล้ว^๕ผ^๕ม^๕จะ^๕ไม่^๕ร^๕ย^๕ก^๕ว^๕
อะไร^๕ก็^๕ดี^๕เลย^๕ ก็^๕คือ^๕คุณ^๕รู้^๕ จ^๕ัก^๕หรือ^๕ย^๕อ^๕ก^๕ผ^๕ม^๕ไ^๕ไ^๕ใหม่^๕
ว่า^๕ เวลา^๕นี้^๕ หน^๕อ^๕แ^๕ม^๕ แ^๕ค^๕ล^๕ฟ^๕ี^๕แ^๕น^๕ อยู่^๕ใน^๕
ป^๕าร์^๕คี^๕ร์^๕เป^๕ล^๕่า^๕ ผ^๕ม^๕ท^๕รา^๕ย^๕ว่า^๕เขา^๕มา^๕ป^๕าร์^๕คี^๕ร์^๕เม^๕ื่อ^๕ว^๕าน

นี้^๕ ถ้า^๕คุณ^๕ท^๕รา^๕ย^๕ไป^๕ร^๕ก^๕ท^๕อ^๕ย^๕ผ^๕ม^๕ก็^๕ย^๕ก^๕ว^๕ว่า^๕ เขา^๕พ^๕ัก^๕
อยู่^๕ที่^๕ไหน^๕?”

“ผม^๕ไม่^๕เคย^๕รู้^๕ จ^๕ัก^๕ท^๕ม^๕อ^๕แ^๕ค^๕ล^๕ฟ^๕ี^๕แ^๕น^๕เลย^๕ และ^๕
ไม่^๕ท^๕รา^๕ย^๕การ^๕เค^๕ล^๕อ^๕น^๕ไ^๕ว^๕ของ^๕เขา^๕”

“แต่^๕คุณ^๕ท^๕รา^๕ย^๕ใน^๕การ^๕ที่^๕เขา^๕ถู^๕ก^๕ส่ง^๕ไป^๕ยัง^๕
ประ^๕เท^๕ศ^๕อ^๕ง^๕ก^๕ฤษ^๕” เฮมเบอร์สันค^๕ำ^๕น^๕ “และ^๕
รู้^๕ว่า^๕ เขา^๕ต้อง^๕ไป^๕ทำ^๕หน้า^๕ที่^๕อะไร^๕ด้วย^๕”

เม^๕อ^๕ซี^๕เอ^๕อร์^๕ มาร์^๕เช^๕ล^๕ ม^๕อง^๕ค^๕ู^๕ก็^๕ก^๕ เห็น^๕ว่า^๕
การ^๕ที่^๕แ^๕ก^๕ระ^๕บ^๕ี^๕ค^๕ยัง^๕เขา^๕อ^๕ก^๕จะ^๕ไม่^๕ส^๕ม^๕ค^๕ะ^๕เน^๕ แต่^๕
คร^๕น^๕แ^๕ก^๕ระ^๕บ^๕อ^๕ก^๕ก็^๕ยัง^๕กล^๕ว^๕ๆ^๕ แ^๕ก^๕ว^๕ๆ^๕ ร^๕อ^๕ๆ^๕ อยู่^๕
คร^๕ว^๕หนึ่ง^๕ แล้ว^๕หัน^๕ไป^๕ท^๕า^๕ง^๕หลาน^๕ชาย^๕ถาม^๕ว่า^๕

“ห^๕เจ้า^๕ไ^๕ไ^๕ใหม่^๕?”
เท^๕ก็^๕ออก^๕ประ^๕ท^๕ลา^๕ค^๕ใจ^๕ แต่^๕ค^๕อ^๕ย^๕ว่า^๕ก็^๕

แ^๕ก^๕จึง^๕บ^๕อ^๕ก^๕ว่า^๕ “ง^๕็น^๕เจ้า^๕ไป^๕ย^๕ิน^๕ที่^๕ประ^๕ค^๕ู^๕ แ^๕
ค^๕อ^๕ย^๕พ^๕ัง^๕ให้^๕ก็^๕ ถ้า^๕ไ^๕ไ^๕ย^๕ิน^๕ใคร^๕เค^๕ิ^๕ร^๕มา^๕ไ^๕กล^๕ๆ^๕ ละ^๕ก็^๕
เจ้า^๕อ^๕ย^๕่า^๕พ^๕จะ^๕ไร^๕ แต่^๕ง^๕ย^๕อ^๕ย^๕ง^๕ก^๕ล^๕ย^๕มา^๕หา^๕เรา^๕ เหตุ^๕
ที่^๕ต้อง^๕ทำ^๕เช่น^๕นี้^๕เพราะ^๕ลง^๕จ^๕บ^๕ ส^๕ง^๕ส^๕ย^๕ไ^๕ไ^๕ว่า^๕ใน^๕บ้าน^๕
ล^๕ง^๕มี^๕ส^๕าย^๕ การ^๕ที่^๕เพ^๕อน^๕เจ้า^๕มา^๕ที่^๕น^๕ี^๕ง^๕ทำ^๕ให้^๕ล^๕ง^๕
ท^๕ก^๕ไ^๕มา^๕ก^๕”

เม^๕ื่อ^๕ย^๕แ^๕ว^๕น^๕ไป^๕ย^๕ิน^๕เ^๕ล^๕่า^๕อยู่^๕ที่^๕ประ^๕ค^๕ู^๕ ตาม^๕ ค^๕ำ^๕สั่ง^๕
แล้ว^๕ แ^๕ก^๕จึง^๕หัน^๕หน้า^๕มา^๕ท^๕า^๕ง^๕แ^๕ก^๕ พ^๕ก^๕ว่า^๕
“ก็^๕แล้ว^๕คุณ^๕ ผ^๕ม^๕พ^๕ร^๕อ^๕ม^๕ที่^๕จะ^๕ทำ^๕ตาม^๕ค^๕ำ^๕ขอ^๕
ของ^๕คุณ^๕ละ^๕ ตาม^๕ที่^๕คุณ^๕บ^๕อ^๕ก^๕ว่า^๕ ผ^๕ม^๕ท^๕รา^๕ย^๕ที่^๕
แ^๕ค^๕ล^๕ฟ^๕ี^๕แ^๕น^๕ไป^๕อ^๕ัง^๕ก^๕ฤษ^๕ และ^๕รู้^๕ว่า^๕เขา^๕ไป^๕ทำ^๕อะไร^๕

พ. ศ. ๒๕๔๗

ความอาฆาตแห่งสมาคม

“ฉันนี่จริง ผมทั้งสองอย่างและมีอะไรเกี่ยวกับ” แถ่พวกแล้วหยุดก็คิดอยู่ครู่หนึ่ง “เกี่ยวกับเกี่ยวกับสมาคมของเขา และผมทราบข้อบังคับของเขาดี สำหรับผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกหรือคิดการทุจริตต่อสมาคมแล้ว เป็นถึงแก่ชีวิตก็เกี่ยวกับหน้าที่ของผมก็จะต้องสืบสวนว่าใครเป็นผู้ขัดต่อสมาคมบ้าง เมื่อผมยื่นรายงานให้สมาคมทราบครั้งใด ผมรู้ก็ว่าจะต้องไปฆ่าคนนั้น ที่จริงเขาก็เป็นคนที่ทำกาทุจริตต่อสมาคมของเขาจริง ๆ”

ทวงตาของก็กลั้วแก้มด้วยความอาฆาต เขาก็มีศีรษะลงทันที กระทำให้เมอซีเออร์มาร์เชลยังเกิดความสงสัย แถ่พยายามพูดให้เรียบร้อย โดยกล่าวต่อไปว่า

“ด้วยความรู้สึกสงสารมนุษย์ด้วยกัน ผมก็พยายามที่จะช่วยเขา แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ”

“ก็จริงตามที่พูด ผมไม่มีความเสียใจในข้อนี้เลย แม้ว่าจะเป็นการยุติธรรมอย่างร้ายสักปานใด แต่ก็ควรจะเสร็จไปเสียที นี่เป็นคำคุณก็คงทราบดีว่า เว็องรามาฉันไม่เรียบร้อยลงไป ความอับอายในเหตุการณ์นั้นได้ตกมาเป็นภาระของผม ผู้ซึ่งหาความผิดมิได้ ผมจึงต้องเตรียมตัวพร้อมไว้เสมอ แม้ว่าจะถึงแก่ชีวิตก็”

เมอซีเออร์ มาร์เชล สิ้นศีรษะไปมา แสดงว่าเสียใจ

“ในระหว่างอายุอย่างคุณซึ่งยังหนุ่มแน่นก็อาจคิดอย่างที่คุณได้ แต่สำหรับคนสูงอายุอย่างผม ไม่ไหวเสียแล้วต้องยอมถอย อย่าวไรก็ตามผมเห็นด้วยกับคุณและมีความสงสัยของคุณจริง ๆ แต่คุณจะไปหาแคลฟ์แอนในขณะนั้นจะรับ สิ่งที่คุณต้องการให้ คุณง่าย ๆ วัมันคงไม่กล้า เพราะมันกลัวชีวิตของมันเหมือนกัน แม้ว่าคุณจะไปรายงานกับตำรวจ เรื่องร้ายเหล่านี้ก็จะเปิดเผยขึ้น ทั้งที่จริงก็ไม่อาจทำอะไรได้ เพราะพวกเหล่านี้มักเก็บมการต่อสู้ ไว้เสมอ ยังมีรู้ว่าคุณต้องการอะไร มันก็จะส่งต่อ ๆ กันไปจนคนไม่รู้ว่าจะไปติดตามที่ไหน ทางที่คุณจะได้ของนั้นไม่ใช่โดยการข่มขืน ต้องทำการโดยฉันทมิตร จึงจะได้ ผมเข้าใจว่า แคลฟ์แอนคงรู้จักหน้าคุณแล้วละมัง?”

“รู้จักครับ เขาไม่ควรจะลืมผมง่าย ๆ เพราะครั้งที่สุกพบกัน ผมได้จ่อปากกระบอกปืนที่ศีรษะเขา ถ้าผมไม่เห็นแก่สิ่งที่คุณต้องการแล้ว ผมเองของเขาคงต้องระเบิดไปแล้ว”

“บุญหนักหนาที่คุณไม่ได้ทำลงไป มีคนนั้นข้านี้คุณคงต้องไปนั่งจำอยู่ในคุกแล้ว และ

จ. วุฒิมงคล

สิงห์

“ข้อของคณก็จะเป็นที่คั่นของคนทั่วไป”

ก็รู้สึกโลกทัศน์หนาวันดี เมื่อได้ยิน

คำของแก

“หลานชายของผมนะ คาทมอนันท์จิก
รู้เปล่า?”

“เปล่าครับ เขาไม่เคยพบปะกันเลย”

แกตรอยย่นครั้ง แล้วพูดโดยเร็วว่า

“งั้นเขาคงเป็นผู้ดำเนินการเรื่องนี้”

ยี่แวน ชิง ยิน ก็มีหู ข้าง ประตู่ก็ย่อง
เข้ามาหาคนทั้งสอง แล้วยกมือเป็นเชิงห้าม

“ก๊นนกไม่มีอะไร เหมาะสำหรับเจ้าละ
เท็กก็ยกท่านมิสเตอร์แฟรงก์ด้วย นอกจากจะ
ไปเที่ยวรอบโลกกันสักที ลุงซอมนี่เสียใจ
แท้ ๆ มาให้เราทำสำหรับการจะจากกันไป
ในทางไกล เท็กก็เอาโยลัดกระดิ่ง กบเวียก
เจ้าคนใช้เอาเหล้ามา”

ประเถียวคนใช้คนหนึ่งก็โผล่เข้ามา ทำ
ทางที่เขาตรงเข้ามาจิกแรงโตะตาม คำสั่งนั้น
ก็ไม่มีอะไรที่น่าสงสัยนอกจากเมื่อ เขารินเหล้า
ใส่ถ้วย เขาได้จิกของแขกทั้งสองเสียพักใหญ่

“พอแล้ว จิน แล้วแยกประเถียวด้วยดีเจ้า
ออกไป ในห้องรอนันท์ เราทนแทบไม่ไหว
แล้ว”

ขณะที่ยกกันเฮฮา และเสียงตึกเท้าของ

จินหายไปทีละน้อยจนไม่ได้ยินแล้ว

เมื่อ

ซีเธอร์มาร์เชลจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เราพันอันควรวละทีน ึงเท็ก เจ้าต้อง
รับชระเป็นผู้ติดตามแคลฟ์แอน เพราะมัน
ไม่รู้ จักเจ้า”

“หลานของคณเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดกับคณ
ที่ลุ่มม้อยในโลกนี้ แม้ว่าเขาไม่ทราบเรื่อง
ราวอะไรก็จริง แต่เขาคงต้องการจะช่วยคณ
ทุกอย่าง”

“จริงเทียวคณ มันต้องเป็นอย่างที่ว่า
เสียแล้ว เท็กอาจกระทำสิ่งที่คณทำไม่ได้
ให้สำเร็จ แต่เขาจะต้องรู้ความเป็นไปของ
คณบ้างเล็กน้อย ที่จริงผมก็ไม่ทราบการ
เคลื่อนไหวของแคลฟ์แอน แต่รู้ว่าคณนี้
สมาคมของมันเป็นประชุมกัน และมันจะต้อง
เป็นผู้เล่ายางานของมันเป็นไปอย่างคล่อง”

ก็กวตสันเมื่อได้ยินคำของแก แต่ครั้น
แล้วแกจึงพูดต่อไปว่า

“ผมก็จะไปในงานประชุมนั้นด้วย แล้ว
จะมาเล่าให้คณฟัง คณจะไปพักที่ไหน?”

ก็กวตสันที่พักให้ คือโฮเต็ลเล็ก ๆ
แห่งหนึ่งที่ รือ แสงที่ ออนโนเร เมื่อ
เมือซีเธอร์ มาร์เชล มองงครอ ๆ เห็นว่า
ไม่มีใครมาวแหวแล้ว แกจึงพาคนทั้งสอง

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ออกไปส่งยังข้างนอกเอง

การพูดของแกในตอนท้ายนั้นออกจะรวดเร็ว และมีอาการกลัว ๆ แกมอมกู่ข้างหลังแกหลายครั้ง แล้วหันมากระซิบสั่งว่า

“จงกลับไปโฮเต็ลแล้วอย่าเคลื่อนไหวไปไหนอีกจนกว่าจะได้ข่าวจากผม ผมจะติดต่อทันทีเห็นจะปราศจากอันตรายมากกว่า แล้วอย่ามาหาหรือมีจดหมายถึงผมอีก” คราวนี้เสียงแกสั่น ๆ “อะไรที่เกิดขึ้นนั่นแล้ว คงเกิดอีก และคงจะฆ่ามันด้วยกับผมจริง” ถ้ารู้ว่าผมมีส่วนเกี่ยวข้องกับ”

บทที่ ๑๓

โอลิฟ กับ เดนนิส

ถูกหนาวในกรุงลอนดอนค่อย ๆ ล่วงไปจนมายระยชอุกใหม่ ผุ่ชนต่างก็พากันคิดที่จะไปโน่นไปนี่ ย่างก็คิดหาเครื่องแต่งกายทั้งาม ๆ เก ๆ สำหรับใส่ให้เหมาะ กับ สมัย ซึ่งล้นแล้วไป ด้วย ความ อิ่ม หนา สำราญใจต่าง ๆ กัน

นิสสิสยัแวนในขณะนั้นลำนก้อยที่กร้อสวนอรุสแควร์ด้วยควมามวังเวงใจ ความจริงก็ออกจะเป็นบ้านที่ใหญ่สำหรับที่ จะอยู่ แต่คน เดียวไม่มีพวกเพื่อน ๆ ที่ชอบพอกันมาถาม แกว่า

“จะไปไหนบ้าง” แล “เมื่อไรจะไป” แลก็ได้แต่ตอบว่า “ยังไม่ทราบ ยังไม่ได้คิดว่าจะไปไหนเลย”

“อ้อ, ถ้าจะคอยให้พ่อลูกชายตัดสินใจ” กระจมิง” เป็นคำถามของคนพวกนั้น ซึ่งเขาเคยเห็นแกถามลูกชายแกเสมอไม่ว่าจะทำอะไรทั้งนั้น

เกนนิส ยัแวนมิได้รู้ สักคำว่า แกคอยอะไรอยู่ และมีใครรู้ สักสนกสนานกับใครวันหนึ่ง แก อ่าน พย ข่าวก ที่ ตัก ฮาร์ต เวลส์ ในหนังสือพิมพ์รายวันละับหนึ่ง ซึ่งทำให้แกรู้ สักคล้ายจะเป็นใช่ เพียงแค่เรื่องไฟไหม้เท่านั้นแต่ก็เสียใจอยู่แล้ว ข้ายัง ทราบว่า บิคาของกิดดังแก่กรรมลงด้วย แกหมดหวังที่จะ ได้ ก็มาเป็นคู่ครองของแกก็เคย

เกิดได้เคยเขียนจดหมายมาเล่าให้มารดา ฟังถึงความสวยงามต่าง ๆ ของโอลิฟ เมื่อแรกอ่านแกรู้ สัก โกรธเป็นที่สุดในการที่ลูกชายมากล่าวขวัญถึงความงาม ความดีของ หญิงที่ ขะโมยเอาหัวใจกิดไปจากแก แต่ภายหลังแกรู้ สักก็ใจ แกก็กระ ให้กิดไปล่อใจโอลิฟให้ ได้ เพื่อที่กระ ให้เป็นสิทธิของแก แก คอยแล้วคอยเล่า แต่ก็ไม่ ได้ ข่าวคราวจาก กิดอีกเลย

บ่ายวันหนึ่งขณะที่นั่งเพลินเพลินอยู่ในห้องอันกว้างขวางของแก คนใช้ได้นำนามบัตรมาส่งให้ นามบัตรคือ “โธลิฟแอนเดอร์สเลย์” และข้างบนเขียนด้วยดินสอว่า “จะขอขอบคุณมากถ้าจะสนทนากับกิดินสักสองสามนาที”

พอเหลือบเห็นนามและคำที่เขียนไว้ข้างบนนั้น เคนนิส บิวแน ผลตกขันทันที โธลิฟได้แล่นขึ้นสู่หน้าและล้าคอ ทำให้เกร์ สักรันเผ่า ๆ ในชั้นแรกแกไม่อยากจะพบกับโธลิฟเลย เกร์ว่าเจ้าหล่อนจะมาต่อว่าต่อขานถึงบัตรสนเท่ห์ที่แกไป แต่ครู่หนึ่งแกเห็นว่าแกจะต้องยกหน้าตาหญิง คนที่ทำให้กิดินล้มกล้านั้นให้ ไ้ แกจึงสั่งให้คนใช้เชิญโธลิฟเข้ามา

เคนนิส บิวแน พยายามฝืนอาการกิริยาอันกะท้างของแก เย็นทำยิ้มแยมแยมใส่ออกมารับรองโธลิฟ

โธลิฟได้หน้าแดง เรือ เหมือนกัน แต่เจ้าหล่อนผ่นยิ้มแล้วยิ้มมา สักพักกิดินก็กล่าวว่า

“มิสซิส บิวแน กิดินขอขอบพระเดชพระคุณมากในการที่ขอมื้อก่อนรับกิดิน ตั้งแต่กิดินได้รู้จักกับบุตรชายของเธอ ทำให้กิดินอยากรู้จักมักคุ้นกับเธอมากทีเดียว และกิดินก็ได้ถูกชะกับชะอให้มาหาเธอ มิฉะนั้นก็

ไม่อาจมาเป็นแน่

“กิดินเองก็รู้สึกเป็นหนี้ความเอื้อเฟื้อของเธอกับมิตรภาพของเธอเหมือนกัน ในการที่ก่อนรับเลี้ยงบุตรกิดินเป็นอย่างดี” แยกแล้วผนวมนิปลากันชาวซึก โห่ ยม แต่ในใจ

เกร์ สักแสนซัง หัวอกแค้นด้วยความแค้น ความอญยาใน ความ ราม ความน่าเอ็นดูของโธลิฟ แยกแยกในกระบอกใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ในห้อง เห็นว่าความสวอยอย่างเจ้ากิดินผลสิดำของแกลึกลับความ สวอยามของ แม่สาวน้อยที่มาเยี่ยมแกนโกล ยังพิศแตกยิ่งคึกคึกขมเกลียซซึ่งเขาต่าง ๆ นา ๆ

“มิสซิส บิวแน คะ เธอไม่ควรถกั้วถึงความใจดีของเรา ถ้าเธอทราบว่ายุทธของเธอได้ทำให้ทั้งบ้านเราสนุกสนานเบิกบานในคราวที่มืทกซ์”

“กิดินมีความยินดีที่ เขาเป็น ประโยชน์บ้าง แต่เขารักก็มาก และอาวรับความทุกข์ทั้งสินเป็นของตนเอง กิดินก็รู้สึกเสียใจและสงสารเพื่อนทรักอื่น สนิทสนม คนที่เหมือนกัน เขาเป็นยังไวยังคะ ?

ขณะที่แยกกำลังคึกกระทำให้เสียงของแกแปลกไป ในทวงตาปรากฏว่าน้ำตาคลออยู่ท่าทางก็อ่อนลง โธลิฟมีทราว่าแกเป็น

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

อะไร เจ้าหล่อนตอบเสียงสั้น ๆ ว่า

“ก็เสียใจแทบหมดสติทีเดียว คิฉินเองก็ออกสลับในเรื่องร้ายเหล่านี้ ถึงนั้นคิฉินจึงเห็นว่า ไม่ควรนำเอาความทุกข์ของตนไปเพิ่มเติมให้เขา จึงมิได้บอกเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับ

แก่ยัตรสันเท่าที่คิฉินได้ รับให้เขาทราบ คิฉินได้ถูกยัตรสันบีบรัดด้วยแค้น และได้ถูกแนะนำให้ คิฉินมาหาเธอ เพื่อขอให้เธอช่วย”

“อ้อให้มาขอให้ คิฉินช่วย”

เสียงของแกแสดงว่า ไม่ใคร่พอใจ

โกลิฟกล่าวต่อไปว่า “ยัตรสันเท่าที่คิฉินนั้นต้องการจะปรากฏก็ไปเสียจากคิฉิน แต่แน่นอนมันจะเย็นไปไม่ได้เลย มันทำให้คิฉินไม่สบายใจเท่านั้น ที่ทราบว่าก็ถูกคิฉินบีบรัดด้วย ๆ คอยรบกวนอยู่ คิฉินรู้สึกว่าจะทำสิ่งเสียไม่ได้ จนกว่า จะเปิด หน้ากาก ออกจากหน้าของผู้นั้นยัตรสันเท่าที่คิฉินนั้นได้ เป็นยัตร สันเท่าที่ มี คว้า ไปรณณีย์ ของ ลอน คอนประทัยอยู่ ซึ่งแสดงว่าผู้นั้นอยู่ในเมืองนบุตระของเธอจึงคิดว่า โกลิฟที่เธอรู้จักคนมากและ เพื่อน ของเธอ ก็เท่ากับ เพื่อน ของคิฉินทางที่เธอจะบอกได้ว่าใคร”

หนามิสลิสัยแวน แดงจักกัณท์เป็น สักคำ

“คิฉินไม่เห็นเหตุเลยว่า ทำไมถึงเกิด

ดังนั้น คิฉินไม่ได้พบปะกับมิสเตอร์โฮมเมอร์สันเลยตลอดเวลาล่วงเกินหกเดือนแล้วมา”

“จริงหรือคะ แต่ก่อนเวลาล่วงเกินนั้นก็มาทักเสมอไม่ใช่หรือคะ และเธอก็รู้จักกับคนโดยมากที่รู้จัก”

แถมตอบว่า “คิฉินรู้จักหลายคนจริง แต่ก็มีอีกมากที่ไม่รู้จัก คนหนุ่ม ๆ บ่อยมีเรื่องลับ ๆ ที่คนอื่นมีอาชวรั้วไว้ไว้จริงไหมคะ?”

“คิฉินเชื่อ แน่ว่าใน ชีวิต ของคิฉิน คงไม่มีเรื่องลับอะไร” โกลิฟพูดลงดังกระซิบถึงของของเจ้าหล่อนขึ้นตรง

“จริงซี คนสาว ๆ อย่างเธอนะ คิดว่าชายหนุ่มเป็นพระแล้วหญิงต้องเป็นชีเสมอ ไม่มีใครผิด” แกแสดงท่าไม่พอใจ “ส่วนคิฉินนะเคยเห็นมาหลายแล้ว รู้สึกว่าทั้งหญิงและชายมักจะมีเรื่องเหล่านี้แทบทุกคน”

“ก็ถ้าเป็นจริงตามที่เธอพูด คิฉินมาหาเธอก็เพื่อขอให้เธอช่วยคิฉิน ในการค้นหาผู้ โกลิฟคอยแกล้ง เธอจะไม่ช่วยคิฉินหรือ?”

“นั่นเธอเขายัตรสันเท่าที่ คิฉินนั้น มาช่วยวิปลาล่ะ?” ยางที่คิฉินอาจบอกได้ถ้าเห็นลายมือ

“ลายไม้ลายมือไม่มีบอกอะไร เป็นตัวพิมพ์”

“นั่นละก็เธอควรจะปากสักหน่อย แต่อย่างไร

จ. วุฒิมะกุล

หน้าคางแสงให้รู้จักตัวเขียนก็เป็นที่

โอดฝรังหกลายให้ แกร้วยมาอ่านแต่
ในใจก็อยู่ว่าจะทำทำไหนดี สัตว์ก็ตกมา
อยู่ในมือแกแล้ว แกระต้องกำจัดเสียให้
ปราบเสียให้คว่ำม เพื่อถึงความสุขของแก

“อนิจจาน่าสงสาร แกพิมพ์ออกมา

“ฮือเฮอรู้จักรักร?” โอดฝพยายาม
ทำเสียงให้เป็นปกติ

“นี่เธออยากรู้ความจริงแหร?” แกหัน
มาถามเสียงแหว

เสียงของแกทำให้หน้าของโอดฝ ซึ่งตาม
ชมมาเคยเป็นสักอกถูกหลายอันแล้วถึง แต่
เจ้าหล่อนแข็งใจตอบว่า

“ค่ะ ทิณอยากหาความจริง”

“ถ้าเช่นนั้น พอลูกเธอหายทิดินก็อย่า
บอกใครก็เคยว่าผู้เขียนเป็นใคร ทิณออก
สงสารเขา เพราะเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่งของ
ทิณ จะเอาเขามาว่ากล่าวไม่ได้ จะเล่าให้
เธอฟังบ้างก็แต่ตามรู้เห็นเล็กน้อยเท่านั้น”

แม้ว่าโอดฝจะเป็นหญิงสาว ซึ่งเรียกว่า
เป็นเด็กกว่าคนอื่นสักจริง แต่เมื่อเจ้าหล่อนเห็น
ท่าทางและคำพูดของแก เจ้าหล่อนก็ออกจะ
เข้าใจได้ว่าใครเป็นผู้เขียน เจ้าหล่อนนั่งขึ้น
โดยหาคำพูดมิได้ แต่ครั้นแล้วก็พยักหน้า

เป็นเชิงขอให้ทิดินเล่าต่อไป

แกเริ่มกล่าวขึ้นช้า ๆ ว่า “มันเป็นเรื่อง
ของหญิงคนหนึ่งที่มีความรักซาเกินไป

โอดฝรู้สึกอึดอัดเต็มทนจึงถามว่า “เธอ
หมายความว่า เขามีสามเสียแล้วหรื?”

“ใช่ เขาได้ทำการสมรสกับชายคนหนึ่ง
ซึ่งแก่แทบจะเป็นพ่อเขาได้ ตั้งแต่เขาอายุ
ได้ ๑๗ ปี ชายผู้นั้นเจ้าหล่อนมิได้นึกรักใคร่
อะไรอย่างหนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่รักกันเสีย เจ้าหล่อน
อยู่กับเพราะความสมัครสมานมั่งคั่งของเขา แต่
ในโน้น แส่น กระวน กระวาย อยากจะได้ความ
เสน่หาเคล้าเคลียของหนุ่ม ๆ บ้าง”

โอดฝจึงยกหน้าแกอย่างไม่กะพริบตา

“ในชั้นแรกบุตรชายอัน แส่นสุดสวสดี
ของเขาได้ทำให้เขามีความสำราญบานใจอยู่
เสมอ ครั้นบุตรเขาโตขึ้น ไปเข้าโรงเรียน
เขารู้สึกเปลี่ยนไปเสีย เพราะ ไม่มีใครจะ
ประจ้อประจักษ์เคล้าเคลียให้ ใจเขาสลายออก นัย
วันบุตรเขาก็โตขึ้นเป็นล่ำค้ำ และมิไกรจะนึก
ถึงมารดา มัวเพลิดเพลินเสียกับสิ่งอื่นและ
พวกเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นเหตุให้บุตรกับ
มารดาห่างเหินกันไป แม้แต่สามีของเขา
ต่างคนต่างอยู่ ทั้งกำลังยังสาวสวยจึงทำให้
หัวใจเขากลับกลุ้ม ไม่ซ่านักเขาก็มาพบ

พ.ศ. ๒๔๘๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

วิชาวาทอมเบอร์สันผู้ซึ่งหลงรักเขาทันที”

เคนนิสหยุดพักอยู่ครู่หนึ่ง เพื่อมองดู
โธลิฟว่าเธอมีอาการอย่างไรบ้าง แต่ครู่หนึ่งเห็น
เจ้าหล่อนนั่งก้มหน้าเฉยอยู่ แก่จึงกล่าว
ต่อไปว่า

“เธอพอใจที่จะให้ก๊ิกหลงรักเขาและเขา
เองก็แสนเสน่หากับก๊ิก แต่ภายหลังเขารู้สึก
ว่า ความประพฤติของเขาอาจทำลายชื่อเสียง
อันดีของเขาได้ เขาจึงพยายามส่งก๊ิกไปเสีย
ให้พ้น”

โธลิฟพยักหน้าขึ้น เจ้าหล่อนรู้สึกโล่งใจ
จึงถามว่า

“แล้วก๊ิกหนีไปได้อย่างไรล่ะคะ?”

“ก๊ิกโกรธแค้นเป็นที่สุด สดุดสาบานว่า
นอกจากเขาแล้ว จะไม่รักใคร่หญิงอื่นอีกเลย
ก๊ิกได้เขียนมาประจำประจำ โธมเขาไม่หยุดหย่อน
ส่วนโธมเพราะรักเขา นាំส่งสารเพื่อนของคิน
ที่ไม่เข้าสามี่แก่ของเขาดังแก่กรรมลง แต่
อย่างไรก็ตามก๊ิกกระหายน้ำที่ความมิดชิดคร่อ
คร่งหนึ่ง เขาเชื่อว่าก๊ิกคงต้องกลับมาหาเขา
และรับเขาเป็นภรรยาชีวิต แล้วจะกล่าวแก่
เขาว่า “แม่ขึ้นใจ วันอันเปลี่ยวเปล่า
ของหล่อนหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะมาพราง
เราอีกละ”

“แต่วันนี้แล้วอาภัพยล่งไปเป็นเดือน

เขามิได้รู้ข่าวคราวจากก๊ิกเลย จนภายหลัง
เขาส่งให้ก๊ิกมาหา และได้รับคำสารภาพว่า
ก๊ิกได้หมั้นกับหญิงอื่นเสียแล้ว หญิงที่สาว
กว่าเขา ที่ยังไม่รู้จักความทุกข์เลย เป็น
บุตรสาวของเพื่อนบ้านใกล้เคียง มิได้รู้เรื่อง
ราวอะไรของก๊ิก จึงยอมรักด้วย”

โธลิฟรู้สึกโศก ชื่นหน้าร้อนฉ่ำ แต่
เจ้าหล่อนพยายามสกดใจไว้ เพราะเจ้าหล่อน
ตั้งใจจะฟังเรื่องราวของมิสซิสแมวน ให้จบ
ส่วนมิสซิสแมวนนั้นอยากจะรู้ว่า เมื่อไหนขอ
โธลิฟจึงจะแสดงท่าโกรธ แต่ก็เปล่า ออกไป
ก็ริยาเช่นนั้นไม่มีในเจ้าหล่อนเลย

เคนนิสแมวนถามว่า “เธอคิดใหม่ว่า
เพื่อนของคินรู้สึกอย่างไร?” เขาเต็มไปด้วย
ความแค้นและเจ็บใจที่สุดเมื่อรู้สึกได้ว่า ก๊ิกได้
เลิกร้างเขาเสียแล้ว เพราะแม่สาวนั้นชยคน
ใหม่ขึ้นเป็นคู่ครอง เธอรู้ใหม่ว่า เพื่อนของคิน
คิดจะทำอะไรกับหญิงผู้ซึ่งเป็นสัตว์ของเขา”
เสียงของแกแหมแหมดังแล้วก๊ิกหยุด ใน
ห้องโถงก็ดังก๊ิกหยุดอยู่ครู่หนึ่ง โธลิฟค่อย ๆ ลูก
ขึ้นขึ้น เจ้าหล่อนร้องเป็นเสียงเย้ยขำคด้อย
ซัดคำ่ว่า

“ทำไมจึงมาทำตัว ๆ ล่อ ๆ ชวนชยเสีย

จ. วาฬะกล

สิงห์

ของเพื่อน เพื่อนคนที่เธอพูดถึงก็คือตัวเธอเอง
ช่างโกหกได้เต็มปากเต็มคอ ไม่ยักมีความ
กระดาก”

เคนนิสผู้ถูกขังขังตัวตรง ตั้งศีรษะ
ไม่เอนเอียง ตาของแกคงเป็นประกาย

“เธอคิดว่า ฉันควรกระดากควรอายรี
เปลื้องอย่างนี้กละ” ก็ก็เคยรักฉันมาก่อน
และฉันจะประกาศให้ โลกรู้ ใน วันหนึ่ง วันใด
ก็ได้”

“แล้ว ทำไมจึงต้อง มาเขียนบัตร สนมแท้
โกหกคอกเหล่ต่าง ๆ ละ?”

“ไม่ใช่โกหกคอกอะไร” เป็นคำตอบที่
เต็มไปด้วยโทโย “ทุกคำเป็นความจริงทั้งนั้น
และการที่ฉัน ยักขังข้อ ก็โดย เห็นแก่ ขุนทรซาย
ของฉันคนเดียว ไม่ใช่เห็นแก่ใครเลย”

“เธอเห็นจะเป็นบ้าไปกะมัง? เธอเป็น
ผู้ได้เป็นผู้ปล่อยให้ ก็ไปเอง แล้วเธอยังจะมี
หน้ามาว่า เธอเป็นสัทธิดาของเธออีก?”

“เพราะก็รู้ก็ รู้ว่าถึงแม้ว่าฉันปล่อย
ให้เขาไป แต่ในใจฉันเต็มไปด้วยความรักเขา
นี่เธอเอาความสวย ความงามความ เป็นสาวทั้ง
แท่งมาล่อเขาค้างหาก เขาจึงลืมนั่น ฉัน
อยากจะทำเธอเสียเลยวันจริง”

“มิสซิสตีย์วอน ก็ฉันไม่กลัวเธอเลยสักนิด

ก็ฉันยินดีที่ไฉนหาเธอ ไฉนรู้ความจริง
รู้ว่าเมื่อเวลาที่เกิดมาขอความรักต่อฉัน เขา
มีความอดิครแล้ว ไม่ได้เกี่ยวกับหญิงที่
ไหนแล้ว”

โอลิฟก็มึนศีรษะน้อยๆ แล้วหันจะออกประตู
ไป แต่เคนนิสก็แฉกแฉกแซ่เจ้าหล่อนไว้
แน่น แล้วถามด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า “เธอ
ต้องการจะให้ฉันทำยังไรอีก เธอพอใจจะให้
ฉันทนทุกชั่วเวทนาอยู่ยังนี้?”

ครั้นเห็นว่า โอลิฟมีพูดด้วย แกจึงกล่าว
ต่อไปว่า

“ก็ฉันก็ไม่ได้ถูกทักสินไม่ได้แล้วว่า ใคร
สักใคร่ถูก ก็ฉันเสียใจในเรื่องนี้ แต่ขอให้
เธอเมตตาฉันบ้าง”

แกพูดแล้วคุกเข่าลงข้างโอลิฟ แม้ว่า
เจ้าหล่อนจะพยายามพองแกขึ้นสักเท่าไร แก
ก็ไม่ขยับเขยื้อน ลูกทານี่คร่ำในยักนั้นก็เต็ม
ไปด้วยน้ำตา แยกปล่อยให้มันไหลพราก ๆ

ลงสู่แก้ม แล้วกล่าวว่า

“โปรดคืนเขาให้ ก็ฉันเถะ ก็ฉันรัก
และต้องการเขาจริง ๆ เธอยังสาวยังบริสุทธิ์
จะหาใหม่ที่ไหนอีกก็ได้ง่ายคาย ถ้าเธอเอาก็
ไปเสียก็เท่ากับเอาชีวิตของฉันไปด้วย”

“นี่ถึงบุตรเธออย่างนี้ มิสซิสตีย์วอน”

โอดฟก็ถอน กว๊วความรู้สึกตกตักลุ่มภายในใจ

“โดยเห็นแก่บุตร เธอจะทำเช่นนั้นไม่ได้ สิ่งของเธอขณะนี้มันไม่อาจเป็นไปได้เลย ความรักของมนุษย์ ไม่ใช่เป็นของที่อาจ ให้อันไปให้กันมาได้ มันไม่ได้อยู่ในอำนาจของที่ดิน แม้ว่าที่ดินจะยอมให้ตามความกระหายของเธอก็ได้”

“ที่ดินจะไม่ลุกขึ้น จนกว่าเธอจะถูกรณา ทำตามคำขอของที่ดิน”

“โอ้อะมาทำเป็นเด็กไปหน่อยเลย มีสติสยิแวน” โอดฟรู้สึกว้าคาญ “ที่ดินเสียใจสำหรับเธอ เสียใจจนหาคำพูดมิได้ แต่เธอก็จะไม่ทำให้ที่ดินเดือดร้อนกับอีกได้ เธอไม่คิดขำขำว่า ถึงแม้ที่ดินจะถอนหมั้นกับตักเสียก็ เขาก็คงไม่กลับมาหาเธอ มีแต่จะทำให้เขามีทุกข์ทวีขึ้น ดูเถิด การไร้ประโยชน์แท้ ๆ ลูกขึ้นเถระจะมานั่งพิณอยพิณอยู่ท่าไม้กระ”

โอดฟพูดแล้วพองเดินขึ้นชัน แกล้งขึ้นยืนก้มหน้าและพูดพึมพำว่า

“นั่นเธอคงไม่เชื่อที่ดินล่ะซิฉันว่า ถ้าตักเป็นอิศริระแล้วเขาจะกลับมามาหาฉันอีก แต่ความรักของเธอมาก ที่ไหนจะกล้าปล่อยเขาคืนมาให้ที่ดินได้ ที่จริงถ้าเธอจะไม่่วนวายกับเขาสัก ๑ ปีเท่านั้น เขาก็คงลืมเธอ แต่

เธอก็คงไม่ยอมทำ เพราะเธอฉลาดเสียแล้ว”

โอดฟรู้สึกโทโยพลงขึ้นทันที สิ้นน้ำเจ้าหล่อนแกงจืด จึงพูดอย่างลุ่มเลี้ยวว่า “ให้เราเข้าใจกันเสียที ความที่เธอบอกว่าการฉันไม่่วนวายกับเขาสักปี แล้วเขาจะกลับมารักเธออีก แน่หรือ?”

“แน่ ถ้าเธอจะไม่ทำการขัดขวางอย่างหนึ่งอย่างใดอีก แน่เท่ากับว่า เธอต้องมิวันพรุ่งนี้เมื่อพ้นวันนั้นไป”

โอดฟมองคุหน้าแกเป็นทีเย้ย แต่ในที่ลึกกว๊วความเย้ยใจเจ้าหล่อนก็กระดองคุ จึงเอ่ยขึ้นว่า

“และเมื่อพ้นเวลานั้นไปแล้ว ที่ดินมีอำนาจที่จะเล่าความจริงให้ตักฟังทุกอย่างนะ”

“เชิญเล่าเชิญบอกความจริง แต่ฉันเห็นทีเกี่ยวกับว่า เธอคอยให้เวลา ๑ ปีนั้นล่งไปเร็ว ๆ”

“ถึงที่ดิน จะคอยก็ไม่ใช้ขู่ของเธอที่จะต้องมาเถียงข้อ”

“ก็ทำไมจึงจะแกล้งเช่นนั้นล่ะ อย่างไรก็ตามก็ตักก็กระซอมคุณเธอมาก ในการที่ปล่อยให้เขามีความอิศริระ ปล่อยให้เขากลับไปหาคนรักเก่าของเขา”

โอดฟรู้สึกเจ็บแค้นใน คำพูดอย่างถ้าน ๆ

จ. วุฒิมะกุล

สิงห์

ของแกที่รัก เจ้าหล่อนพูดอย่างสยด ๆ ว่า
“ก็แล้ว เธอจะไต่อย่างที่ต้องการ อย่าง
ที่เธอขอโอ้ จะทำยังไรก็เชียว”

“งั้นเธอจะถอนหมั้นกับเขารึ? เธอจะ
อ้างเหตุบังไรสำหรับการที่จะถอนหมั้น”

“ไม่อ้างอะไรเลย ถ้าคิดนัยขอความจริง
กับเขาไม่ได้ ก็ฉันก็จะไม่หาเรื่องที่จะไปคอ
แหลกกับเขา ก็ฉันจะนั่งเฉย ส่วนข้างเธอ ต้อง
ทำให้ถูก ไม่ต้องหาเรื่องที่จะไปกล่าวใส่ความ
ให้เขาฟัง ถ้าเธอทำได้ทั้งนั้นฉันจะยอมทำตาม
คำวิงวอนอย่างน่าขกษีของเธอ”

“ฉันสาบานให้ที่เกี่ยวกับ” เคนนิสพูด
แล้วยื่นมือให้ แต่ด้วยความแค้นแค้นแสน
เจ็บใจ โอลิฟก็ผละมือออกไป พ้นจาก
ห้องและจากหน้าของหญิงที่หลวงเจ้าหล่อน

บทที่ ๑๔

โอกาสของเท็ด บีแวน

ริชาร์ดเฮมเบอร์สัน กับ สหาย ของ เขาไม่
อาจลืม คำตักเตือน ของ เมอร์ซีเฮอร์ มาร์เชล
เลยสักขณะเดียว คำพูดของแกกึ่งว่าลืออยู่
ในโลศร์เขาเสมอ

ทั้งสองได้พากันแควไปอย่างเงียบ ๆ ตาม
คอยมองดูว่าจะมีใครติดตามหรือไม่ แต่ก็ไม่มี

ปรากฏว่ามีใครที่น่าสงสัย นอกจากชนชาว
เมืองที่เคียวักไขว่ไปมา เมื่อไปไกลจาก
เรือกีเกอร์ฮิวโกแล้ว เขาก็ค่อยหายใจ

สะดวกขึ้น และเขาก็เป็นผู้กล่าวขึ้นก่อนว่า
“นี่ก็กันเห็นว่าย่ายเรื่องที่เราจะทำกัน

มันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ออกจะเป็นการ
น่ากลัวมากทีเดียว หนูลงของกันก็ตกใจใน
การที่เห็นเราโผล่มา แสดงว่าแกกลับต่อ
อันตรายมากทีเดียว ฉะนั้นแกก็ต้องเบ็ดหู
เบ็ดตาสักหน่อย อย่างมีเคียวัก ๆ อย่างนี้”

ก็ขมแล้วตอบว่า “กันก็บอกแกแล้ว
ว่าฉันมีอันตราย และก็ช่วยเตือนกันจึงไม่ยอม
ให้แกมาปะปนด้วย ถึงแม้ในขณะนั้น
กันก็อยากให้ออกกลับ ปล่อยให้ กันรับทุกข์
ของกันคนเดียวดีกว่า”

“กลับมารอเดี๋ยวอีกแล้ว” เท็ดพูดลง
หัวเราะ “อ้ายเรื่องที่จะให้กันกลับนะเลิกพูด
เสียทีเถอะก็ แกกลับเสียแล้วว่า หนูลง
กันมีความเห็นยังไร และจะพูดอะไรใน
นี้ไม่ได้ ต้องปล่อยให้มันเป็นธุระของกันสักคราว
และจะยอมหรือไม่ก็ตาม เราจะมีมาเถียง
กันเอาอะไร ถ้าใครมาได้ยินเข้าเป็นเสียฤกษ์
หมด แกออกเดินไปข้างหน้าเถอะ กันจะ
คอยตามไปข้างหลังให้ห่างกันพอดี”

พ. ศ. ๒๔๘๗

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ก็ยกให้แล้วออกเคียว คุมไป ข้างหน้าตาม
เพื่อนบอก คุมทั้งเขาทั้งสองก็มาถึง โขเขต
เขาคอย ฟังข่าว จาก เมอซีเออร์มาร์เชล ด้วย
ความกระวนกระวาย มีเป็น อันหลย อันนอนจนคึก
กินประมาณ ๖ ก. ท. รุ่งขึ้น เทกโคโยน
เกาะที่ประทุ ก็มีเสียงพูดเขา ๆ ว่า คำสั่ง
ของเมอซีเออร์มาร์เชล เทกยังมีทันโยกของ
รถหมายก็ถกไถ่เข้ามาขึ้นหน้าชักรอยข้างเขา
แล้วทั้งสองก็อ่านรถหมายอันมีข้อความว่า

“ทาหมอะจะคันไป กรุงเวียนนาโดยรถ
คว่นคันนี้ มีหีบคำไปด้วย คงเป็นประโยชน์
กับพวกเจ้าบ้าง”

ทั้งนั้นเมื่อรถคว่นออกเวลา ๗ ก.ท. ทั้ง
สองสหายก็อยู่ในรถเรียบร้อย ส่วนคึกเมอ
ซีทวิทมอแรมแคลฟิแอนให้เทกจู๊กแล้ว ก็
ไปซ่อนตัวเสียในรถคันอื่น

เทกโคโยน ทั้ง สองข้าม กับ แคลฟิแอน
เขารู้สึกใจเต้นด้วยความ ยินดี เมื่อ เห็น หีบคำ
ของแกเข้า หีบนั้นมีรูปร่างและขนาดถ้าจะ
สับเปลี่ยนกับหีบที่เขาถืออยู่โยหนึ่งแล้ว ก็อาจ
ไม่มีใครสงสัยได้เลย เพราะคำและคล้าย
คลึงกันที่สุด แคลฟิแอนมีไคลิ้มระวังอะไร
ในหีบโยนั้นเลย พอแกนั่งลงก็ซ่อนไว้ใต้
ที่นั่งทันที แต่เทกก็คอยจับตาดูอยู่เสมอ

หีบ ของเขานี้ เขาให้เอาเสื้อคลุมไว้ มีคึก
แล้วทำลัมตัวลงนอนหวาดระอ ก

ขึ้นแรกแคลฟิแอนจึงก็เกิด อย่างไม่ วาง
คา โภยสงสัยว่าจะเป็นผู้คอยสอดกรอชยคึก
ตามเขา แต่ครั้นเห็นเทกหันมาแสดงกิริยา
ก็และยิ้มแย้มแจ่มใสด้วย เขาจึงหมดสงสัย
นอกจากเทกและหมอแคลฟิแอนแล้ว ยัง
มีชายฝรั่งเศษรูปร่างเล็ก ๆ กับภรรยาอีกคู่หนึ่ง
หญิงนั้นนั่งอยู่ข้างเทก ส่วนสามีนั่งตรงกัน

ข้ามกับภรรยา ครั้นใดเวลาชานันก็นอน
ลง เอาผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองคลุมหน้าไว้ และ
ไม่ช้าก็โคโยนเสียงกรน ครอกร ๆ หลย อย่าง
สยายใจ ฝ่ายยายเมียนพมพัวพาลงถอก
รองเท้าถุงเท้าออกซัก ๆ โดยไม่ต้องแฉะแว่น
อะไร เหมือนกับอยู่ในห้องของแกคนเคียว
ทำให้เทกคอกชินไม่ได้ ประเคียวแกชอนอุญาค
เอาเท้าขึ้น เทกก็ยอม แต่แกหาไควงก็ ๆ
คังเขาคากไม่ กลับเอาเท้าอันอื่นที่ปักधार
ขึ้นไปวางบนขาเทกทั้งสองข้าง เทกรู้สึกฉิว
ไม่ฉย จึงพูดขึ้นว่า

“แกออกจะสยายเกินไปละ”
แกกล่าวคำขอโทษ แล้วไม่ช้าก็หลับ
ครอกรไปอย่างสาม
ครั้นเห็นเขาหลับกัน ยืนแวน ก็ทำ เป็น หลย

จ. วุฒิสภา

สิงห์

ยัง แต่ในใจนั้นก็หาโอกาสที่จะสลับเปลี่ยน
หีบกับดาบมาถือได้ อย่างไรก็ตามเขาคอย
หาโอกาสคอยเสมอ

เขาสงสัยว่า ผู้เมียชาวฝรั่งเคยสองคน
ที่ จะมีการ เกี่ยวข้อง กับ แคลฟแอน ยัง จะมี
จึงกล้าทำเป็นหลยเสีย แต่เมื่อเขาถามตา
ขุนมอญ ก็เห็นยายเมียกับแคลฟแอนยัง
หลยกับ แต่ทว่าผู้หลยหรือคนที่ยกาทจะ

เขา เพราะแกเอาผ้าเช็ดหน้าขี้ก้นมาไว้ เทก
มองดูแคลฟแอนแล้วพิศตรูปร่างหน้าตา อันน่า
เกลียดของแก ท่าทางและการหายใจแสดง
ว่าแกหลยจริง แกนอนซบท่าซอบกล ศีรษะ
หงายตาข้างขี้ก้นไม่มีคิ ปลายก้นทำให้เห็น
พื้นหิ ก ๆ และสกปรกไถ้นก เทกมองดู
พลางคิดพลาง จนไม่ช้าลูกตาของแคลฟแอน
ก็เข้กขึ้น สดตาเทกทันที

“อะไกรัน ?” แก่ความพลางลูกขนนึง
“แกมานั่งร้องดูดิเนี่ยมันทำไป ?”

เทกตอบว่า “เปล่า ดินกำลังนึกอธิชา
ว่าแกเนะช่างนอนหลยไค้สยบายใจ ส่วนดิ
สิดเนะจะเมอย เมอแทบจะตาย ทงขายนกเขา
ขามาให้แยกไว้ขอย ๆ จนอน ก็นอนไม่หลย
ไม่รู้ว่าจะทำท่าไหนกั”

“ถ้าไม่แก้งใจไม่เหวียงไปเสียให้พ้นละ”

น้ำเสียงแตกซนกว่าคราวแรก “แกมันไ
น ถ้าเป็นดิเนะก็อย่าว่าแต่จะลงมาวงเลย
มาแต่ลัคนิกก็ไม่ได้” พูแล้วแกเอนกาย
ลงนอนอีก

“ดิ้นก็ออกจะคิดว่างจริง”

เทกนึกใจ ที่คำพูดของแคลฟแอนนั้น
แสดงว่าไม่สงสัยเขาเลย และรู้ว่าคนทั้งสาม
มิได้เกี่ยวข้องกันกับเขาสงสัย เขาจึงรู้สึก
โล่งใจ

พอนาฬิกา ๔ ก. ท. รถไฟก็หยุดที่
สถานีสี่เสมียว สามและภรรยาคนนั้นก็จัดแจง
เก็บเข้าของลงรถไฟ และเป็นคราวที่
ไม่มีใครขึ้นมาในห้องนอน ครนรถไฟเคลื่อน
ที่แล่นต่อไป เข้กวารับแวนก็เอนกายลงนอน
อย่างแล้วกล้วคำขอบคุณสวรรค์ ซึ่งทำให้
แคลฟแอนอดขมไม่ได้ และถามว่า

“คนเมืองแฉะใจก็อย่างแก ทุกคนว ?”

เทกตอบว่า “ดิ้นไม่ทราบ แต่เข้าใจว่า

คงจะไม่ทุกคน แต่ถ้าแกไม่ยอมให้เขา
ว่าแกเป็นสัตว์ แกก็ต้องประพฤตอย่างดิ
เท่านั้นเอง”

“งั้นดิ้นก็เข้สัตว์ ไปกัยละ” แต่ที่ไหน
ไค้ ถ้าเป็นผู้หญิงสาว ๆ ก็น่าจะให้ชาว
หรือ อย่างขายนกแกไม่น่าจะละละมา

วางเลย”

เที๊ยกออกไม่พอใจในคำพูดของ แกลฟ์แอนน์ แต่ก็ไม่อยากจะทำลัทธิต่อกับแก เขายักไต่ลั่นเป็นเชิงรับคำของแก แล้วอีกตัวนอนให้สยาย

คราวนั้นแกลฟ์แอนน์ลุกขึ้นเกาะกะ ปากกีสยดส่ายลาดต่าง ๆ พึมพำ ครุ่นแกมมายืนก้มมองดูเที๊ยก เที๊ยกพยายามกระทำตัวไม่ให้กระตุกกระติกเลย ทว่าหายใจคนหลัมจริง ๆ แต่ในใจนั้นไม่ใคร่สยายเลยขณะที่ไต่ยืนแกพึมพำว่า

“เห็นจะหลัมแน่ละคราวนี้”

พูดแล้วแกลฟ์แอนน์ก็ออกไปจากห้อง ทำให้เที๊ยกรู้สึกท้อใจ อย่างไม่มีอะไรที่จะมาขยันทเปรียบ เขาอนอนนิ่ง อยู่กับที่ ต่อไปอีกสักประเดี๋ยว โดยเกรงว่าแกลฟ์จะกลับเข้ามาดูเขาอีก ต่อเมื่อลุกขึ้นมองดูเห็นว่าไม่มีใครแน่แล้ว เที๊ยกก็โคกเข้าไปฉวยเอาหีบของแกลฟ์แอนน์มาคลมคล้าไว้อย่างมิดชิด แล้วเอาหีบของเขาเข้าไปใส่แทนที่ไว้ เสร็จแล้วก็เอนตัวลงนอนอย่างเฝ้า

ประเดี๋ยว เกลียว แกลฟ์แอนน์ ก็ กลับ เข้า มา แล้วหุบคืบมองดูหน้าเที๊ยก ขณะนั้นเที๊ยกก็รู้สึกเหงื่อไหลออกตามหน้าผาก เขากลั้วว่า

หมอระจิบพิรุณเขาไต่และ คงไต่ยืน หัวใจเขา

เด่นเป็นแน่

แต่เปล่าสำหรับแกลฟ์แอนน์ ไม่สงสัยอะไรเลย แกลฟ์กลับไปอยู่ที่ของแก แล้วเอาเที๊ยกเขยคว่ำหีบยังอยู่หรือเปล่า

ต่อมาเมื่อเที๊ยกตื่น เขาก็สนทนากันอย่างสนิทสนม บั๊วนั้นคอยระวังมิให้แกลฟ์แอนน์อยู่ในห้องแต่ลำพังสักขณะเดียว เมื่อรดเกือบถึงกรุงเวียนนา เที๊ยกเห็นแกลฟ์แอนน์ หีบย ซ็อกสี่ขาวออกมาจาก กระเป๋า แล้วเขียนเป็นเครื่องหมายลงที่ข้าง หีบของหีบ

“เป็น กล อูบาย ของ ผู้ เจริ ทาง แก่ แก่”

แกลฟ์แอนน์เขยขึ้นเมื่อรู้สึกว่าเขาทำอะไร “มันไม่เป็นการจำเป็นเลยที่จะให้เจ้าภานี้รู้ว่าในหีบนั้นมีอะไร”

“อ้อ ยังงั้น?” เที๊ยกรู้สึกพอใจ แต่

ในใจนั้นรู้สึกกลัว ๆ ซอยกล เขามีความอัศจรรย์ ที่ ทำ ไม่ ทัก กับ เขา งั้น มัน ถึง เรื่อง ภานี้เสียเลย

แกลฟ์แอนน์ถามขึ้นลอย ๆ ว่า “นี่แกคิด ว่าหีบใบนี้จะบรรจุหีบไว้กี่มากน้อย?”

เที๊ยกตอบว่า “คงจะไล่ให้หลายร้อยตัวอีกให้แน่น ๆ สักหน่อย แก่คิดว่าแกลฟ์จะออกไปได้ โดยไม่ถูกตรวจจริง ๆ ไร?”

๗. วุฒากาศ

สิงห์

“แน่นอน ฉันเคยทำงานน้อย ๆ แต่ก่อนมันง่ายเท่ากับเอาเข้าใส่ปากที่เก็บว เมื่อแรกเข้าไปเรากอง ถือหีบให้เครื่องหมายนที่ชุดไว้อยู่ข้างหัวเรา แล้วทำขึ้นชะเง้อขึ้นที่ว่าคอยเจ้าพนักงานที่จะมาตรวจและชักเครื่องหมายนที่ของ ๆ เรา ครู่หนึ่งจึงหันหีบให้เครื่องหมายออกจากข้างนอกแล้วเก็บออกประตูไปเสียอีกทางหนึ่ง ท่านเราก็ดรอกไปได้ โดยไม่มีใครสงสัย”

“แกเข้าใจท่าน แต่อย่าหืออื่น ๆ ของแกทำยังไรล่ะ?”

“ฉันมีคนใช้ที่จะถือไป” แคทพ็แอนพูดแล้ววางท่าทางเฉย

ครู่หนึ่ง มีชายหนุ่ม เคียว ๆ เข้ามาหาแก แกลงลงเอาพวงกุญแจออกจาก กระเป๋าส่งให้เจ้าหนุ่ม นั้นได้เก็บ เอาเข้าของ ๆ แก่ ออกไปทั้งหมด เว้นแต่หีบดำใบเดียวที่แกต้องถือไปเอง

เท่กรู้สึกโล่งหัวใจ เขายืนมองแคทพ็แอนถนัดกับคนใช้ซึ่งเก็บหีบ ๆ ไปในหม่อมคนโดยไม่รู้สึกละไร เมื่อเห็นว่าคนทั้งสองไปไกลแล้ว เท่กรัวยไปเที่ยวมองหาคู่ก็ เขาพบก็กำลังยืนหน้าชานคอยู่

“เรียบร้อยแล้ว เจ้าหมอนั่นไม่สงสัย

อะไรเลย”

ก็รู้สึกคึกคักใจที่เพื่อนได้ทำการให้เขาสำเร็จ เขาได้คอยอยู่นานแล้วและ การคอยของเขาที่อานวณผล เขาพิมพ์ว่า

“ขอคุณพระผู้เป็นเจ้า”

ครู่หนึ่งเขาเอ่ยขึ้นว่า “เราต้องแยกกันไปคนละทางละเท็ก เพราะที่ร้ายแท้ ๆ กันได้ประจันหน้ากับเจ้าคนใช้ของ มันเมื่อ ตะกันมันคงรายงานให้นายมันรู้ขึ้นแน่ มีรถคันหนึ่งออกจากกันเวลา ๑๐.๑๐ ก.ท. แก่ก็ชิงซื้อตัวไปมโนค แล้วลงเสียที่ชาลสเบอร์กคอยรถที่นั่น ถ้าได้ถึงรถก่อนแล้ว จงไปพักที่โฮเทลซาวัง ครือสส์ แล้วกินจะตามไปให้เร็วที่สุดที่จะตามไปได้”

เขาพูดแล้วมองตามชานชาลาด้วย ความกระวนกระวาย ประเดี๋ยวเขาร้องขึ้นว่า

“ตายจริงมันมานานแล้วเห็นไหมล่ะ”

“ใคร นายมันนี่?” บิแอนรู้สึกละไมโคร

สยายใจ

“ไม่ใช่ เจ้าคนใช้ของมัน มันคงไปรายงานแล้ว และถูกส่งกลับมาให้ยืนเงาตามกันอีกกระมัง แก่หลักเร็ว กันจะเล่นงานกับมันเอง”

“ให้กันไปถนัดด้วยเถอะ กันจะทั้งแก

จ. วุฒิมะกุล

สิงห์

แมลงวัน ที่เรเข้าไปติด ในแมลงมุม แท้ ๆ ที่
เก็บ "

จนทำให้ ที่แกรมถามว่า "คุณทำอะไร
ครับ เรื่องในแมลงมุม ผมไม่ใคร่เข้าใจ
ภาษาอังกฤษนี่ ? "

"อ้อ ฉันพบว่าฉันต้องไปหาลุงของฉันที่
โรงภาษี" ก็ตอบเพลงแกว่ง ละเข้าที่ เขา
ถืออยู่ในมือ "แล้วจึงจะไปกับแก "

"คุณไม่คุ้น กับ เมือง อัน งคามัน คอก รึ
ครับ ? "

"เปล่า ฉันไม่เคยย่างเข้ามาเลย "

คำตอบของ ก็ ทำให้ ที่แกรม รู้ สักย่นึก
เป็นที่สุด

เมื่อเก็บพินสถานี่รถไฟมาใกล้แล้ว ก็
จึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"โฮเทล ที่นาย แก พัก อยู่ นะใกล้ ไหม ?
แล้วเขาหยุดของรถซึ่ง ชับ ขึ้นมาเป็น แถว ๆ
และพวกคนรถก็ทะ โจนถามกันออก ระเบียบ เซง
แซ่ว่า 'ไปรถไฟไหมครับ ?' แต่ก็ยังไม่
อยากจะไปนั่งอยู่ที่นี่ในรถกับที่แกรมเลย

ที่แกรมตอบว่า "ไม่ใกล้คอกครับ ใกล้
นิกเคียว เติร์ไปก็กว่า "

"นั่นก็รีบเข้าซิ "

ความหวังก็ยังไม่อยากจะไปพบกับ แคลฟ

แถมเลย เพราะเขาได้ของ ๆ เขาแล้ว แต่
ครั้งนี้จะ กลับเสียก็ เก่งว่า เขาอาจจะรู้ได้ว่าใน
การที่ขวนขวาย สืบเสาะหาค้นของแก และ
คงจะคิดตามไปเอาคืนมาจนได้ หรือถ้าแก
รู้ว่าแกเสียที่เขา ก็อาจคิดแก้แค้นเขาใน
ภายหลังอีก คิดเช่นนั้นแล้วก็จึงรีบไป
อย่างอาหาวญ และนึกว่าถ้าเขาไปถึงโฮเทล
แล้วเขาจะขออยู่แค่ลำพังสัก สองสาม ชั่วโมง
หรือจะรีบประทานอาหารคนเคียว เพื่อบอ
เวลาให้ ขันวนขันรดไฟกลับไปเสียก่อน แล้ว
เขาจะแอบเสิร์ลออกไปเสีย

ก็คิดว่า รวยสาวเท่านี้ไม่พอกไม่จำกับที่แกรม
อีก ส่วนที่แกรมนั้นรีบไปพลาญเหลียวดู
รอบ ๆ และร้องคุหน่าก็กลบ ๆ ต่างคน
ต่างรีบไป เจียบ ๆ เช่น นั้นเป็นเวลานาน พอ
ประมาณ ยี่สิบ ๆ นาทีทางอันกว้างขวางก็
กลายเป็น ถนน เล็ก ๆ แคบ ๆ จนเป็น ตรอกที่
สกปรกรกร้าง มีเด็กวิ่งเล่นกันอยู่สองสาม
คน เป็นคำยลที่ไม่ค่อยมีใครมาวิ่งว่ว ไร
ความงามความสนุกสนานต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นจาก
ภาวะนี้ เขารู้สึกตัวทันทีว่าตกเข้ามาในถิ่นที่
ผิดเสียแล้ว จึงหยุดไม่รีบต่อไป และถาม
ขึ้นเสียงแหบแห้งว่า

"นี่แกเล่นอะไร แกพาฉันมาที่ไหน

พ. ศ. ๒๕๔๗

ความอาฆาตแห่งสมาคม

กัน ในครอบครัวนั้นคงไม่มีไฮเทคสวไฮเทค
งามอย่างที่เคยบอกเป็นอันขาด แล้วก็นำไกล
จากสถานีแล้วคงหลายไฮชน แก่โกหกว่า
ใกล้ใกล้ละ”

ที่แถมก็มีศีรษะพลางกล่าวคำขอโทษขอ
โทษเสียยกใหญ่

“ผมเสียใจจริง ๆ เกี่ยวกับคุณ เสียใจที่
พาคณะมาฝึกทาง ผมตั้งใจจะพาคณะมาทาง
ลัดกระโดง ถึงไฮเทคเร็ว ๆ แต่ผมเสียใจที่ครอบครัว
ผิดไป ผมขอโทษที่ผิด”

“แกเห็นจะต้องเข้าห้องฝึกข้างในไม่ช้า”
ก็รู้สึกบรรเทาใจเพราะขึ้นมา “บางทีแกจะ
ต้องการเลี้ยงดูข้างในบ้างกะมัง”

“คราวนี้ดูละครับ ผมรู้จักทางแล้ว
เข้าทางโน้นเป็นถึงแน่เทียว”

“เชิญแกไปคนเดียวนะ ฉันทิ้งเงินไป
ที่ปล่อยให้แกล่อมาจนถึงนี้ กลับไปบอกนาย
แกเถอะว่าให้เขาคอย กลางวันฉัน จึงจะไปหา
ถ้าเขาจะไม่คอยก็ไม่เป็นไร ฉันรู้จักหาเขา
เองจนกว่าจะพบ ถ้าเขาออกไปไหน ออกมาก็
เป็นบุญของเขาที่เถียว”

ก็มิได้นึกเลยว่า ในการที่เขาเตรียม
การจะต่อสู้กัน มีใช้ต่อสู้กับมนุษย์คนเถียว
แต่จะต้องต่อสู้ กับคนทั้งสมาคม ซึ่งร่วม

กำลังร่วมความคิดและร่วมใจกัน เขาคิด
แต่จะประวิงสัตว์ไว้ เพื่อโอกาสที่จะ ปล่อยให้
เท็คหนีไปให้พ้นก่อนเท่านั้น

เขาเห็น ว่า ถ้าพวก แคลฟแอนธุ์ ถึง เหตุ
การณ์ที่สลับเปลี่ยนที่เข้แล้ว ก็คงพากัน
สงสัยเขา ไม่สงสัยเท็ค ถึงแม้จะสงสัย
เท็ค ๆ ก็หนีพ้นไปแล้ว ไม่ทันทบทวน
นั้นระคิดตามได้ เขาจึงตกลงใจจะตามทีแถม
ไปอีกสักหน่อย จนกว่าจะพบเขายาวนมายัง
แล้วจะถามเขาถึงดินแดนที่ตนได้พลัดมา ยัง
เกรงใจก็ยังไม่สบายใจ เขาไม่ชะล่าใจ
แคบ ๆ ครอบครัว ๆ นั้นเลย เขามองหน้า
ทีแถมซึ่งในขณะนั้นแสดงว่ามีความยินดี ที่ล่อ
เขามาได้

ก็รู้สึกท้อแท้ ๆ ต่ออันตรายเป็นขึ้น ทันใด
เขาล่วงเฝ้าเห็นออกมาจากกระเป๋้า พลังจึง
ชุลีแล้วพูดว่า

“ฉันขอแนะนำแกเสียก่อนว่า อย่าพึ่ง
มาเล่นกลกับฉันอีกเลย แกเห็นฉันกะบอก
นี้ไหม? ฉันพร้อมที่จะระเบิดสมองของแก
ที่เถียว ถ้าฉันรู้แน่ว่าแกจะทำอะไร”

ขณะนั้น เขาทั้งสองได้ยืนเสียง ฝนตก
เขามาโดยรวกเร็ว จึงต่างก็หันไปดูทางเถียว
กัน ก็กลั้มคิดว่ากำลังต่อสู้กับคู่ปรปักษ์ มี

จ. วุฒิมงคล

สิงห์

หันไปทางซ้ายนั้น ด้วยท่วงทีอันรวดเร็ว
ประคองสายสนับทาม ที่แถมมาให้จนมกชน
แห่ง กักลงไปในนอน ครว้า ครวญคราง อยู่กับ ฟัน
พลุอา

เกิดมาถึงชาววังศรีสวัสดิ์เวลา ๗.๓๐ ก.ท.
ในวันรุ่งขึ้น เมื่อได้ จักการเข้าห้องหทัยไว้
เสร็จแล้ว เขาจึงออกไปเคียวคอยอยู่ในทิศ
ต่าง ๆ ซึ่งเขาเชื่อว่ากักอาจะโผล่มาใน
เวลาใดเวลาหนึ่งเย็นแน่ เขาได้ออกไปชะเง้อ
มองทุกทิศทุกทางชั่วโหม่ง แต่ก็ไม่มีความ
เลย จนเขารู้สึกไม่สบายใจ

บทที่ ๑๖

นักสืบ สคริต สอดสวนอีก

เขาคอยคอยแสร้งรู้สึกว่าเป็นการยากที่สุด ที่
จะให้เขาละทิ้งเพื่อนไป แม้เขาจะพยายาม
ติดตามไปก็ยากยิ่งเท่าใดก็ตาม แต่ก็ด้วยความ
โกรธของกักการทำให้เขาหมดโอกาส เสมอ
เขาจึงต้องกลับแค้นเคียว ในใจนั้นรู้ตัวว่ากัก
กำลังวิ่งเข้าไปสู่ปากเสือปากกรเซ แต่เขาไม่
อาจที่จะไปช่วยได้ จึงกลับไปนอนนอนโดย
เร็วที่สุด และคอยอยู่ณที่ ๆ กักส่งไว้

เขารู้สึกว่าการที่เขาได้กระทำไปแล้ว แม้
จะเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยก็จริง แต่หาก
จะต้องไปเป็นผู้ลงมือเอง ก็เท่ากับเขาไม่
ได้ช่วยเหลืออะไร เขาก็นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วถามตัวเองว่า “ถ้ากักจะไม่กลับมาเลย
ถ้าเขาจะหายไปโดยไม่มีการรบกวน เราจะกลับ
ไปให้โธฟเห็นหน้าได้หรือไม่ เมื่อเราได้
สัญญาอยู่กับเจ้าหล่อนไว้แล้วว่า จะติดตาม
ไปเป็นผู้ช่วยคนรักของเจ้าหล่อนทุกสิ่งทุกอย่าง”

เกิดนอนไม่หลับตลอดคืน ในวันต่อ
มาไม่ว่า รดไฟ เทียวไหน จะเล่น เขาสั่งสถาน
เขาเย็น ต้องไปปรากฏอยู่ ที่ ซานซาลา ทุกครั้ง
เขาคอยอยู่อย่างเคียวว่า ถ้ากักฟื้นมีสติ
มาได้ละ กักจะต้องถึงนอนนอนในไม้ช้า แต่
ความยากทั้งนี้ เหมือนจะทำให้เขาหมดหวัง
เขาคงใจว่า ถ้าไม่ได้ข่าวคราวอะไรในอีก
สี่สัปดาห์ โหม่ง เขาจะต้องเอาเทียนไปเผา
ไว้ที่ธนาคาร แล้วจะกลับไปกรุงเวียนนา
เพื่อค้นหา กัก แต่ที่นั่นเขาได้ ยืนเสียด
จนกระทั่งบด เขาก็วิ่งไปยึดกัก เขาเห็น
แอมเบอร์สันยืนหน้าคาสต์เซียวอยู่ ร่างกาย
ก็ดูไม่แข็งแรงคล้ายกับคนเฒ่า เขา มอง
กักด้วยความตกตลึงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็
กระโดดเข้าวิ่งรบกักด้วยความยินดียิ่ง เขา
ก็กอดกักลง ทักถามเขาว่า ไหวดีไหม

เขาซุกตัวลงนั่งแล้วด้วยความอ่อนเพลีย ก็

พ.ศ. ๒๕๔๗

ความอาฆวนแห่งสมาคม

สลับไป เท็กได้แก่ ไซอูเป็นเวลานานเขาจึง
พนชน ครนรู้สึกตัวแล้ว ก็จึงเริ่มเล่าเรื่อง
ให้สหายฟัง ชนกันก็บอกว่า ที่แถมแถม
เขาก็ตกลงแล้วเขาสั่งลง

“กัณฐัก มน ชนที่ ส้มลง และ เจ็บแผล
เป็นถ้ำลึง แต่กัณ ไม่หมกคตที่เคียว กัณ
ไคยนี้เสียงตะ โทนของชายคนหนึ่ง แล้วไค
ยนี้เสียงตะ โทนที่แถมมั่งหนึไป กัณพยายาม
จะกลัยตัวักพอกัณ ใครคนหนึ่ง มาช่วย พยงกัน
ชน ก็ยังมีเสียงถามอย่างกระวนกระวายว่า ‘เจ็
มากไหม?’”

ก็ทักทอยใจแรง ๆ พักหนึ่ง “กัณ
ยวภณนออกเขาไม่ถูกเคียว กัณฐักก็ออก
แปลบ ๆ ที่ไคยก็ตามกระดกสันหลัง แล้ว
ต่อจากนั้นไปกัณไม่รู้สึกอะไรอีก เมื่อชายที่พยง
กัณชนเห็นกัณพคไม่ออก เขาก็ถอกเสื้อ
ขึ้นนอกและชนในของกัณออกตรวจ ทยากแผล
ขณะนั้นม้พวกเท็ก ๆ เป็นหม้มาขึ้นกัณ และ
ไคยเสียงจ๊อกแจกของเจ้าเค็กเหล่านี้ ทำให้
ชาวยันวิ่งมาคุกันอกพวกหนึ่ง เขาเห็นกัณ
เลื้อยไคยโซมกายจึงเอาม้ามาให้พันแผลให้
ยั้ง เอาน้ำมาให้ล้างยั้ง เขายามาให้ไค
ยั้ง ตลอดเวลาที่ผู้ช่วยของกัณก็เลื้อยให้
หยุกนั แม้พวกผู้หญิงถามกัณแซ่วว่า เหตุ

มันเกิดขึ้นยังไร ใครเป็นผู้แทง มันหนีไป
ทางไหน และอะไรที่อะไรมากมายจนกัณ
ออกว่าอาญ กัณจึงทำเป็นพูดภาษาเยอรมัน
สองสามคำ เพื่อคนเหล่านั้นจะได้ ไม่เข้าใจ
และจะได้ ไม่รบกวนเขากัณอีก ครั้น
หนึ่งกัณผู้นำเขาค้นตามมา และผู้ช่วยของ
กัณซึ่งภายหลังได้ทราบว่าชื่อ เพอร์ วิชได้
พยงกันใส่ในคันทามแล้วพาไปทีโอเซล ความ
กรวดาของเพอร์ วิชกัณจะลืมเลืมิได้เลย เขา
มิใช่แต่พากัณไปไว้ ทีโอเซลเท่านั้นเมื่อไร ไค
เอาใจใส่เป็นชระชวัคใจว่ อ้อมกัณชนนเคียง
ห่มผ้าผ่อนให้เรียบร้อยก็แล้ว เขายังไคเรียก
หมอมาคูย”

ยัแวนไค นำเอายารันคิและน้ำมา แล้วขึ้น
ใจให้กัณคมเข้าไป พลงกล่าวว่
“นัคิกแกไม่ควระพคมาก ๆ เลย มัน มัน
จะทำให้แกไม่สบาย มากชน”

แต่ก็รู้ สักกระวนกระวาย ที่ระเล้าให้เท็ก
พ้งอก จึงพคว่า

“โอ กัณไม่เป็นไรนัคคอกเท็ก แผล
ของกัณก็ค้อยทุเลาแล้ว ไม่ร้ายแรงกัณ
กลัวว่จะเป็นยากแผลสาหัสคงในชั้นคัน เป็น
เควระที่คักของเจ้าที่แถมมมากที่เลื้อย เพอร์ วิช
เคิรมา จึงเป็นโอภาคให้มันแทงกัณได้ แต่

จ. วุฒิมะกุล

สิงห์

“ไม่ว่าใครนักแผลจึงไม่ลดกรรจ์ ตามที่หมอ
บอกเมื่อตรวจคุณแผลกันก็แล้ว กันบอกกับ
เพอร์ วีสว่า จะยังไว้ก็กันต้องขอออกจาก
กรุงเวียนนาในวันรุ่งขึ้น เพราะมีธุระจำเป็น
ที่สุด เขาบอกไม โยก็มีฮ้ามและบอกกัน
ว่า กันจะไปยังไม่ได้ เพราะกันอาจไป
รับใช้ลงตามทาง แต่กันรู้สึกว่าจะถ้าจะเป็น
อะไรไปโรงพยาบาลตามทางก็คงมีบ้าง ไม่
ไรที่เคียว”

ตอนนั้นเขาคิดว่าคยแผลพอกหน้าเป็นเชิงเห็น
ด้วย แล้วก็คิดว่าต่อไปว่า

“กันไม่สบายใจเลย แต่เมื่อเพอร์ วีส
ขะยื่นขอหนักเข้า กันจึงยอมสัญญาด้วย
เขาว่า จะไม่ไปในวันรุ่งขึ้น หมอไม
พอใจเลยในการที่กันไม่ยอมให้แกไปรายงาน
เรื่องราวต่อกองตำรวจ แผลออกจะพนและ
บอกว่า เป็นหน้าที่ๆควรจะต้องกระทำ แต่
เมื่อแกเห็นกันพนเสียจนมาอย่าง แกก็เลยยอม
เพราะหน้าที่ของแกก็ไม่ควร จะต้องมา รุกฎ
กับคนเจ็บ ตอนเย็นวันนั้นแกมาเยี่ยมกัน
อีก เพื่อบอกการ แล้วส่งว่าถ้าในอีกสอง
สามวันกันสบายก็รู้สึกเจ็บปวดอะไรอะไรจะ
ออกเคียวทางก็ได้ กันรู้สึกยินดีและมรเวยม
แรงจนมาทันที เมื่อกันทำการชำระเงินค่า

โฮเทลเสร็จ ก็เข็นรถไฟด่วนตรงมาทันที
ที่เคียว”

ยแผลพอกหน้าว่า “ก็แกไม่ควรจะไล่ให้
กันกลับมานานา กันรู้สึกว่าจะถ้าจะ
เสียจริง ๆ”

“กันก็รู้เหมือนกัน แต่ทำอย่างไรได้กัน
กลัวมันจะมาแย่งเอาที่กันนั้น ไปจากแกอีก กัน
จึงเห็นว่า แผลควรจะรีบกลับเสียก่อน แล้วกัน
ก็ไปประวิงมันไว้ แต่มันแล้วไปแล้วอย่ามา

พอกอีกเลย สิ่งที่เขาส่งอาหารมาละะ กัน
รู้สึก ว่า ต้อง กิน อะไร เสีย บ้าง ไม่มากก็น้อย
เพราะอ้ายยรันคิมันเข้าไปเล่น ๆ อยู่แล้ว และ
แกช่วยคยแผลกันที่คยวนะ มันออกจะชอบกล
กันรู้สึกเจ็บ ๆ บ้างแล้ว”

ยแผลพอกหน้าก็ออกอก เห็นแผลยวม
แดงจัดและร้อนเผ่า ๆ เขาออกไม่สบายใจ จึง
ทำออกไปสั่งอาหาร แต่เลยสั่งให้เรียกหมอ
มาทันทีด้วย

ก็ออกประหลาดที่เห็นมีแขกโผล่เข้ามา
พร้อมกับคนนำอาหาร

แขกที่เขามานาคือ หมอสนัน แผลออก
จะเป็นคนไม่เรียบร้อยสักหน่อย พอแกเห็น
แผลของคิกเข้า ก็ถามทันทีว่า ไปทำอะไร
มาจึงไปยากแผลเช่นนั้น แกทำท่าทางซึ่งซึ่ง

พ.ศ. ๒๕๓๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

จนก็ไม่มีใครพอใจ เขาบอกกับแกว่า เขา

ไม่ต้องการให้แกมารู้เรื่องอะไร

คาหมอรับเงินค่าตรวจแล้วก็รีบออกไปด้วย

กิริยาอันแข็งกระด้าง แล้วหันกลับมามอง

พวกหนึ่ง ๆ ว่า

“แน่นอนคนที่ไม่ใช่พระของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
รววของคุณ แก่ระชอเคื่อนว่า ถ้าคุณ
อยากหายให้ดีกว่าไม่พิการละก็ คุณต้องอยู่นิ่ง ๆ
อย่าเอะอะ จนกว่าผลของคุณจะหายเป็น
ปกติ”

เมื่อหมอได้ออกไปพ้นประตูแล้ว ยืนแวน
งูพูดเคื่อนว่า “ที่คานันพุกนะจริงที่เคียวก็
แกไม่ควรจะทำอะอะไรเลย แกต้องนึก
ถึงผลของแกอย่างช้า ให้มันหายก็เสียก่อน
เถอะ”

ก็ก็ตอบว่า “เอาไว้พุงนี้แล้วละก็มันจริง
ระพัสสงยเจียอย่างแกว่าได้”

“พุงนี้ ทำไมจึงต้อง พุงนี้ด้วยเล่า?”

“เพราะคินนราระ ไปยังเกลฟอว์ค”

“ไม่เห็นจำเป็นที่ราระต้อง กวนไปเลย”

ที่คานัน “ก็นี่ก็เหมือนกันว่าแกอยากลงไป
เท่าไรและเหตุใด เชื่อว่าไม่มีใครรู้ดีกว่า
กันเป็นแน่ แต่แกเขียนจดหมายไปให้มิส
แอนเนอรเลยก็ได้ นานา ออกเจ้าหล่อนว่า

เรากลับมาแล้วโดยสวัสดิภาพ และแกหวัง
จะได้พบกับเจ้าหล่อนอีกในไม่ช้า แต่อย่า
ไปเล่าถึงยากแผลของแกเข้านา”

“พุกเย็นข้าไปได้ ก็ยังไม่ทันได้นึก
ได้ผ่านถึงโอดิสซีกนิกเคียว แกมันรู้ก่อน
เก็กริง ๆ เทียว ก็มันถ่วงกิดอยู่อย่างเคียว
เท่านั้น คือถ้าอ้ายสัตว์นั้นมันรู้ว่าของ ๆ มัน
หาย มันเป็นต้องตามเรามาอีกเป็นแน่ ไม่
ต้องสงสัย และกันก็ยังไมมีความสุขอยู่ทราย
นั้น ถ้ายังไม่ได้อ้อนของมันเสียให้พ้นมือ
มัน”

“ถ้าพุกลงเรือนนกกัฟอะ เห็นจริงเห็น
จึงทัก แต่ที่จริงถ้ามีอะไรจำเป็น ปล่อย
ให้กันทำก็ได้ เพราะมันคงไม่สงสัยกันเลย”

“เราต้องไป ยิงเกลฟอว์ค คินนราระแน่นอน”
ริซาร์คเฮมเบอร์ สันข้าคำ

น้ำเสียงและท่าทางของเขาทำให้เท็กหมค
หวังที่จะชักชวนเป็นอย่างอื่นต่อไป เขารู้
นิสัยของคิกกว่า ถ้าเขาถกพันพุกละก็
ไม่ว่าหน้าอินทรีหน้าพรหมอย่า เขามา รุนววย
เลย เป็นเสียเวลาเปล่า เท็กจึงได้แต่ขอ
ให้เขาอนพักผ่อนเสียอย่างเท่านั้น จนกว่า
เขาจะเตรียมเข้าของสำหรับเคียวทางเสรี
รดคินสุกท้าย จาก ลอนดอน แล่นชลอเข้า

จ. วาฑะณกุล

สิ่งที

มายังสถานยังเกิดพรักเวลาประมาณสิบนาฬิ
กาลัง อันเป็นเวลาทมิฬทมิฬในค่ำคืนนั้น
เข้านอนกันสัปดาห์เรียบร้อยแล้ว แต่อย่างไรก็
แสงไฟก็ยังส่องสว่างรายอยู่ที่ห้องของ นิสเคอร์
แอลเบิร์ต สตรีท ซึ่งแสดงว่า เขายังคงนั่ง
เฝ้าระวังเหตุการณ์ ใกล้ ใกล้ของเขายู่ และ
ถ้าจะเข้าไปดูให้แน่แล้ว ก็จะได้เห็นเขานั่งสย
ยหรืออย่างสยหายใจอยู่ข้างหน้าต่างคามเคย

เมื่อเห็นสองสหายเฝ้ารอจากสถาน แก
ชะโงก หน้าออกมา แล้วกล่าวด้วย ความนั
กะหมื่นใจว่า

“พ่อหนุ่มน้อยไปไหนมานานคักจนคิน”

ก็รู้สึกไม่ใคร่พอใจที่ถามมาถามเขา เช่น
นั้น “อ้ายดี” เขาตะโกนขึ้นไป แล้วพูด
พาวว่า “ไม่รู้ว่ามีอะไรอะไร ใครจะ
ก้าวไปไหนมาไหนไม่ได้ที่เคียว คานเป็น
คอยเฝ้าคอยเฝ้า”

“ก็ช่างแกเป็นไร เป็นธรรมชาติอยู่เอง
เพราะบ้านแกอยู่ติดกับสถาน ใครไปใครมา
แกก็ต้องทักถามบ้าง” เขากลยเกลื่อนเสีย

“ก็แกคอยเฝ้ากันนั้น คอยกันว่าจะ
ไปไหนมาไหนทำไม ชะระของแกก็เสร็จแล้ว
ทำไมจึงยังไม่ไปให้พ้นคานนั้น”

“ก็มันยังไม่ถูก เพราะไม่รู้จริง ๆ”

เท็ดคัยท “ถ้าเป็นกัน ๆ จะไม่ทุกข์เลย มี
โยแกบอกนังเส้าให้แกเฝ้าไปสิ นัคคัก
แล้วเราจะไปปลุกผู้คนที คักคินคินชั ยังไรก็ได้
แล้วอ้ายหิมของเราระทำยังไรกัน”

“นอนที่โฮเทล กรันแมน นั้นเสีย คินคิน
เดอะเท็ก” ก็ก พุด พลงน หิน หน้าไป ทาง
โฮเทลนั้น

เท็ดพระยักหน้า แล้วทั้งสองสหายก็เฝ
ตรงไปที่โฮเทลอันมีประตูและ หน้าต่าง สกปรก
มอมแมม เขาเห็นเจ้าพวกขเมาสามคน
กำลังกิมกันเฮฮา คนเหล่านี้ก็อยู่แถวข้าง
ฟอว์ทเหมือนกัน

ขณะที่สองสหายได้เข้าไป ทักคนต่าง
กันงเงยและมีท่าทางคิน ๆ ก็ยกมือตาเจ้า
ของโฮเทลว่า จะขอพักสักคินคินหนึ่ง แก้ว
คักคินคินไปปลุกยายเมียชัง กำลังนอนหลับให้
ไปก็แข็งแรงหิมไทยเร็ว

ระหว่างที่ยานนั้นคลุกคลีคักคักแรง ที่หลังที่
นอนอยู่ข้างบน เขาทั้งสองได้เรียกเอาตัว
กิมน้ำมากิมกันง่วงไปพลงนก่อน แล้วคย
กิมอย่างสยหายใจ ครู่หนึ่งยายเจ้าของโฮเทล
ก็ได้เข้ามาด้วยอาการมึนเมามึนเมาใส บอก
ว่าหิมพร้อมเวียช้อยคักแล้ว และถ้าเขาจะ
ต้องการอาหารข้างเด็กน้อยก่อน ก็จะไปนอนก

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ได้ แก่เต็มใจที่จะรักษาให้โดยไม่ลำบาก
ลายนะอะไรเลย แดพร้อมที่ระวัยใช้ เขาทุก
อย่าง

ทั้งสองชอบ ออก ขอบใจแก่ แล้วบอกว่า
เขาไม่ต้องการอะไร นอกจากที่นอน
เท่านั้น

เมื่อขึ้นไปห้องแล้ว ก็เอนตัวลงในเก้าอี้
ยาว มีทั้งสองก้มลงลงในกระเป๋าลูกม
ศีรษะมองไปทางหน้าต่างประหนึ่งคอยที่จะ ไร อยู่
ส่วนขั้วแขนก็ขึ้น ไปนั่งอยู่ข้างเตียง แกว่งเท้าผิว
ปากอย่างสบายใจ นัยน์ตานมองดูกติกและ
หทัยคำซึ่งได้เป็นภาระอัน สำคัญของเขาในวัน
ก่อน และเป็นสิ่งที่เขาต้องคอยนึกถึงอยู่เสมอ
ไม่ว่าในขณะใด ฉะนั้นก็นั่นวางอยู่ที่มุม
ห้องข้างกระเป๋าทันทั้งสองใบ

ฉวาทวิภาดาอันเงยส่งขึ้น นาฬิกา
ใหญ่ในวิหารก็ตีสยเซ่กขึ้นทันที คนทั้งสอง
รู้สึกได้ว่า ทั้งโฮเคลได้เงยขึ้นไม่มีเสียงอะไร
อีก ขั้วแขนจึงเอ่ยขึ้นก่อนว่า

“กติก ข้านแล้วคงไม่มีใครมาแว่วอีก
เป็นแน่ จะทำอะไรก็รีบทำเสียเถิด”

กติกตอบว่า “คอยให้ตีสยสองก่อน”
คนทั้งสองก็นั่งคอยกันต่อไป จนเสียง
นาฬิกาได้ก้องวาดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง เขา

นั่งฟังอยู่จนเสียงแสบสุกท้ายทายเงยไป แล้ว
ต่างก็ลุกขึ้น ก็ก้มหยิบค้ำย่องลงบันไดไป
โดยมิได้มีเสียงกรวยเลย เมื่อลงมาถึงข้าง
ล่างแล้ว เขาค่อย ๆ เปิดประตูออกไป

ขณะที่เปิดไปในความมืด และ เขยิบยื่นให้
ก็หยุดแล้วกระซิบกันทีเดียวว่า

“แกล้งเปิดไปทางโน้นที่หรือ คว้าเจ้า
คนยามคีย์ไฟแล้วหรือยัง”

เท็กก็เปิดไปแล้วกลับมายืนว่า
“ก็แล้ว กันไม่เห็นมีแสงไฟ มีก็ต่อไป
ทุกแห่ง”

ทั้งสองก็รีบวิ่งกันต่อไปโดยรวดเร็ว จน
มาถึงคอกไฟใหม่ ซึ่งเป็น บ้านเก่าแก่ของ กิก
เขาเดินไปรอบ ๆ คอกจนถึงบ้าน ร่างเล็ก ๆ ซึ่ง
เหลืออยู่มีได้ถูกไฟ แล้วด้วยคำสั่งของ กิก
เท็กก็เข้าไปในบ้านร่างนั้น เขาเห็นมีเครื่อง
มือทำสวนทั้งอยู่หลายอย่าง จึงเลือกเอาของ
หนักอันหนึ่งออกมา

เขาพาหนักเดินไปยังที่ ๆ มีต้นไม้กันเป็น
เขตรั้วบ้านของกิกกับบ้านของโฮลฟ แล้วหยุด
อยู่ขณะนั้น เมื่อได้มีของครบ ๆ แล้ว โฮมเบอร์
สันชักแห่งหนึ่งให้เท็ก อันอยู่ระหว่างกัน
โฮลฟใหญ่สองคัน พักว่า
“กันดีกว่าตรงนั้นเห็นจะเหมาะดี แต่กัน

จ. วุฒิมะกุล

สิงห์

เสียใจที่จะต้องขอให้แกเป็นผู้ชำระเหล่านี้ด้วย เพราะแกรู้สึกเห็นอกเห็นใจ และทึ่งไม่ใคร่สบาย ใจเท่านี้ แกช่วยกันได้ไหม?”

“พูดใช่ กะอึงานเท่านั้น ก็นำเสีย ประเด็นเกี่ยวกับเสรี ไม่เห็นจะหนักหนาอะไร”

เท้ทพูดแล้วหิ้วของลงไปในคืน ทั้งคืน ชุกโตยวกรเร็ว การชุกโตยวกรนั้นออกจะเย็น การลำบากมากอยู่สักหน่อย เพราะที่ ๆ อยู่ ในระหว่าง คืนไม้ใหญ่ เก่าแก่มาตั้งแต่ ครั้งโบราณ บรรดาซากที่ฝังอยู่ในดินย่อมใหญ่ และแข็งประสานกันเป็นชั้นแผ่น เท้ทเห็นอยู่ เหลือหยกเหลืออยู่ แต่ไม่เข้าใจทำไม ชุกโตยวกรเล็ก ๆ หลุมหนึ่ง แล้วเขาจึง ยกเอาหินนั้นใส่ลงไป

“ไหนส่งของมาให้ กันประเดี๋ยวซี” ก็ก เอ็มม่อไปหยิบมาจากมือเพื่อน

เขายื่นก้มก้มขึ้น ปากก็ขมขมิบคล้าย กิ๊ยะว่าคาถาอาคมอะไร แต่ยื่นคำของ เขาปรารถนาว่าให้ผลปรากฏ ๆ ออกมา ครู่ หนึ่งเขาก็เอารอยคุ้ยดินกลบลงบนหินนั้น

“เอาเท้ท แกกลบเสียให้เสร็จ ทีละอะ”

เขาพรวนดินส่งของคืนให้เท้ท แต่ยังมีหินที่เท้ทจะกลบเกลื่อนอะไร ก็มี

ภาพเก่า ๆ โผล่ออกมาจาก ต้นไม้ ซึ่งอยู่ห่างจาก เขาทั้งสองสามหลา ภาพนั้นค่อย ๆ ย่อง มาทางข้างหลังคนทั้งสอง แล้ววางมือลง บนย่าของวิชาวรเคมเมอร์สัน กล่าววว่า

“ไปรอกอย่าฟังกลบเร็วนักซี มิสเตอร์ เอ็มเมอร์สัน”

บทที่ ๑๗

วัตถุในหีบดำ

จอม หล่น ผลอย ออก จาก มือ ยี่แวน ทันที พร้อมกับเสียงร้องครวญคราง แห่ง ขวัญหนัก ผู้ใด ภาพนั้นจะเป็นยี่ศาลหรืออะไร เขา ทั้งสองก็ได้ หันไปประจันหน้าด้วยแล้ว

ก็รู้สึกโทษะเกือบจนตัวสิ้น ในเมื่อ สังเกตเห็นว่าผู้ ทักลากลายเข้ามานั้นมิใช่ใคร

เลย คือนักสืบสรีรคดีซึ่งเขาแสนเกลียดชัง นั้นเอง เขาเอามือลงลงไปหยิบยื่นในกระเป๋าสีเสื้อในทันที แต่พอเอามือออกมายังมี หินไว้ทำทางอะไร มือของนักสืบสรีรคดี

ฉวยข้อมือของ คิกบิกแพลย์ ทำให้ ยื่นบน หมุนแก้วตกลงยังพื้นดิน อันมีระยะห่าง

จากเขาประมาณสองสามหลา

“ไปรอกเก็บย่าของเล่นพรรณนจนเสียที” มิสเตอร์ยี่แวน ฉันทึกว่า พวกแกไม่

พ. ศ. ๒๔๗๒

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ควรจะใช้มันเป็นเครื่องต่อสู้กับฉันเลย”

“อ้ายสัตว์ ปล่อยซ้อมือข้าเร็ว น้เองจะ
หักซ้อมือข้าทั้งเป็น ๆ ี่?” ก็โกโรวแค้น
อย่างถึงขีด

“พวกกันเขา ๆ ก็กลัว อย่าพยายามช้านัก
เลย” นักสืบเคื่อน “แกระก็อกันเอาอะไร
กัน มันไม่ม่ประ โยชน์คอก ดันมาโดย
ก็—โดยฉันทมิทรแท้ ๆ ี่นา”

“น้รแกระเรียกว่ามาโดยก็” เอมเบอร์สัน
เนินพัน “แกระคอยมาว่านวยกับฉันเสมอ ฉัน
รู้ก็”

“เมื่อแกระหาว่ายังนกก็ให้เหมือนกัน มัน
ก็ไม่เป็นความคึกก็ผิดอะไร”

ครั้นเห็นอันแกระไป เกยชน มาไว้ เรยรยอย
แล้ว นักสืบสักรก็ปล่อยซ้อมือก็ ก็ พุกต่อ
ไปว่า

“อย่างไรก็ ฉันมานักเพื่อกระทำหน้าที่
ของฉันเพื่อต้องการจะรู้ว่า มีวัตถุอะไรอยู่
ในหีบที่แกระซ่อนอยู่นั้น”

ก็กตอยด้วยโทโยอันพล่งว่า “เม็นเสีย
เถะ แกระไม่ไปเห็นเสียตลอดเวลาที่ฉันยังมี
ชีวิตอยู่ แกระดูได้ ก็ต่อเมื่อฉันตายแล้ว
และแกระก็รู้ไว้ว่า เวลานี้แกระเท่ากับหนึ่ง
ต่อสอง แกระต่อสู้ กับเราที่เฮา”

“พุทโธ ทำเป็นเด็ก ปราศจาก ความคึก
ไปไ้” นักสืบทำอารมณ์ให้เย็นปกติ

“แต่ไม่รือกรว่า ถ้าฉันจะเข้านกหูกเป็น
อาณัติสัญญาชนเกยอน ผู้ช่วยของฉัน ก็จะ
ใส่เข้ามาพร้อมกันทันที หรือจะเรียก
ว่าผู้ช่วยของรัฐบาลก็ได้ แต่ฉันยังไม่อยาก
จะทำเช่นนั้น โดยหวังก็ต่อแกระ เข้าใจว่าแกระ
ก็ยังไม่อยากใหรู้ ไปถึงคนอื่น ๆ เป็นแน่ อีก
นัยหนึ่งฉันแลไม่เห็นเลยว่า ถ้าแกระประหาร
ชีวิตฉันเสีย แล้วจะรอดไปไ้พ้นก็เปล่า
ทั้งสิ้น มีแต่จะซ้ำร้ายใหญ่”

ชายหนุ่มทั้งสองรู้สึกทันทีว่า ตามที่
นักสืบพูดเป็นความจริง อันแกระจึงจับข้อคอก
ก็ ก็ และพุดพมพาวว่า

“ก็ ก็กันขอเสียที่ อย่าทำอะอะไรนัก
เลย ที่จริงเราควรขอความกรุณาจากเขา

จึงจะถูกต้อง และควรขอขอบคุณที่เขาไม่พาเรา
ไปส่งให้ตำรวจเสียในบัดนี้”

สีหน้าของก็ก็แสดงว่า เห็นด้วยกับคำ
ตักเตือนของเพื่อน นักสืบสักรก็เห็นดังนั้น
จึงพุดต่อไปว่า

“ฉันไม่เห็นข้างคอกว่า สมณะเขาใจ
ช่วยคุณเท่าไร ถ้าสมไม่คึกก็จะเป็นมิตรแล้ว
คงไม่มาเสียเวลาติดตามคุณเป็นแน่ สมจะ

จ. วุฒิมะกุล

สิงห์

แอบดูเงียบ ๆ ก็โก้ ครั้นเสร็จแล้วก็ไปเสีย
หรือจะไปรายงานก็ได้สมาย ๆ ที่เที่ยว ฝักรู้
คำว่าโรยอยู่ในหีบนั้น” เขาพูดแล้วเขาไป
กระซิบที่หีบเอมเบอร์สันสองสามคำ
ก็ตกใจหน้าซึก เขาถอยห่างออกไป

สองสามก้าว แล้วถามว่า

“แต่รู้ไ้ยังไร และรู้มาจากไหน?”

“ผมก็รู้ มาจากทางเดียวกับคุณน้า”

“ไม่จริง”

“คุณระกียังใจก็แล้วแต่ แต่ผมขอ
ควรสงสัยคุณเป็นเอนกอนันต์ ผมจึงต้องเที่ยว
สืบเสาะค้นหาหรือรอยของผมนเอง เพราะจะ
ถามคุณก็ไม่เป็นผลสำเร็จ คุณเห็นจะคงจำ
เหตุการณ์ที่คุณไปเย้ยแสบไรค์ราวแรกได้”

ก็ก็นั่งเงียบ และคิดอยู่ในใจว่า นักสืบ
สกริป คงต้อง การ ระถาม สกิป หน้า สกิปหลัง
เพื่อให้เขาตกหลุมเป็นแน่

นักสืบสกริปยม และรู้สึกว่าการของ
เขาส่งสำเร็จได้ ในคราวนี้แน่ จึงถามต่อไปว่า

“คุณจำได้ ไม่ใช่ไรค์ว่า ภายหลังที่คุณ
ได้เข้าไป สทนนา กับ หมอ เอแรม แคลฟแอน
เป็นเวลานาน เมื่อออกมาจากถนนคุณได้
ถูกผู้ร้ายขยกวอนอีก และถ้าไม่ใช่ผู้ร้าย
ไปช่วย ของสำคัญของคุณก็คงหายไปแล้ว

ของนั้นเป็นห่อเล็ก ๆ ถ้าผมพูดผิดก็คุณ
คอยคิดว่าชนะครับ แต่เชื่อว่า คงแทงถูกใจ
คำคุณที่เกี่ยว เพราะผู้ร้ายนั้นก็ไม่ใช้ใคร
ที่ไหนเลย เป็นคนของผมซึ่งใช้ไปเป็นเงา
ตามคุณนั่นเอง”

ก็กระตุกด้วยความสนใจ แต่ก็มี
ตอบว่าอะไร เพราะเขาพูดถูก

นักสืบสกริปยมก็รีบ ๆ ด้วยใจเย็นต่อไป
ว่า “อ้ายห่อเล็ก ๆ ซึ่งพวกพวกคุณอื่นทราบ
นั้น คงมีประโยชน์กับคุณไม่ใช่น้อย และทั้งผู้
อื่นด้วย ถึงนั้นจึงไม่ต้องสงสัยว่า คงมีผู้คิด
ตามมาก ในคืนที่คุณถูกวางยาพิษ และใน
ห้องถูกค้นกระจัดกระจาย การที่คุณถูกทำร้าย
ถึงสองครั้ง ก็เห็นได้ชัดที่เกี่ยวกับ ของ
สำคัญของคุณอาจ เป็นองค์ พยาน ถึงเหตุร้าย
แห่งชีวิตคุณได้ ของนั้นเป็นรูปตัวอักษรหรือ
จะว่าเป็นทองรูปพรรณก็ได้ เป็นของที่มีค่า
มากในทางที่มากกว่าจะมีค่างกในการชื้อ
ขายกัน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงพยายาม
ติดตามที่จะเอาตัวคืนให้ได้”

เขาหยุดเพื่อคิดว่าก็จะพูดอะไรบ้าง แต่
เมื่อเห็นว่าก็มีได้ปรึกษาขออย่างใด จึง
บรรยายต่อไปว่า

“เมื่อคุณถูกทำร้ายเป็นครั้งที่สอง ผู้ร้าย

พ. ศ. ๒๕๔๗

ความอาฆาตแห่งสมาคม

ก็มีใครไป ผมเข้าใจว่า คุณคงนำเอา
ของนั้นไปฝากใครไว้เสียแล้วเป็นแน่ แต่ผม
สงสัยว่า คงเป็นมิสแอนเนอรี่เลย”

“นี่เป็นการคาคะเนของแกทั้งนั้นชั้น”
ก็ยังคงมีโทโย

“ครัย เท่าที่ผมพูดมาแล้ว เป็นการคาคะ
กะเนทั้งสิน แต่ที่ประกอบด้วยเหตุผลอัน
แต่กันจะจริงเรื่องจริง ๆ กันเสียที ขณะที่
คนของผมไปทำการสักรอชอยู่ ทางผมก็
จักแจ้งหาช่องทางที่จะตรวจดูของ สำคัญของ
คุณ เพราะเชื่อว่า ถ้าได้ตรวจดูแล้ว เรื่อง
อื่น ๆ ก็คงลงเอยได้ทั้งสิน แต่ผมจะถาม
มิสแอนเนอรี่เลย ก็คงไร ประโยชน์เช่น
เกี่ยวกับจะถามคุณ ผมจึงคิดท้อถอยแม่สาว
คนใช้ของมิสแอนเนอรี่ ผมขอให้เขาหา
ดูในระหว่างสิ่งของ ๆ มิสแอนเนอรี่ โดย
ขอรุปร้างของห่อให้เขาทราบ ทั้งผมสัญญา
จะคืนให้เขาไปโดยไว ยิ่งที่เดิม เมื่อผมได้
ตรวจดูเรียบร้อยแล้ว เขาก็ทำตาม เช่นวัน
หนึ่งขณะที่ มิสแอนเนอรี่กำลัง รับประทานอาหาร
อาหารอยู่ ผมตรวจดูห่ออันเสียอย่างพอใจ
เกี่ยวกับ และลอกเอารูปร้างของมันไว้ด้วย
เพื่อสำหรับจะได้อ่านเรื่องราวเรื่องต่อไป ซึ่ง
ผมรู้สึกว่ามันเป็นเครื่องประกอบเหตุอัน
สำคัญในเรื่องทั้งหมดที่ผมต้องการรู้”

เขาหยกหยกไคร้หนึ่ง ชายหนุ่มทั้งสอง
ต่างมองกันหน้ากัน เหมือนกับจะถามว่า จะ
ทำอะไร? แต่ในที่สุดก็พากันโคลงตัวระ
ทั้ง ๆ ที่ นักสืบตัวสำคัญเห็นชายทั้งสอง
ยังนั่งอยู่ จึงแสดงต่อไป

“พอได้ตัวอักษร เอ. เค. แล้ว ผมก็
ใช้ผมไปไว้ ใจ ได้ ไปติดตาม หมอเอแรม
แคลฟ แอนตันที่ ทั้งออกหมายมอบอำนาจ
ให้เขาค้นได้ ถ้าพบสิ่งของหรือของสมุของ
มัน แต่” แกลอนใจใหญ่ “แต่คุณก็
เพื่อนของคุณได้ คิดการที่ไม่ควร คือไปควน
ชะโมะของ ๆ มันเสีย โดยคนของผมยัง
มิได้ทันทำการกับมัน คุณจะคิดอย่างไรกัน
ผมก็ไม่ทราบได้ อ้ายคนของผมมันก็แสน
จะระยำ มันไม่ยอมเห็นมิดเตอร์ ยี่แวนทำอะไร
ปล่อยให้ไปเสียเจียง ๆ แล้ววิ่งไปตาม
คุณก็เจ้าที่แถม แต่อย่างไรก็ดี คุณควร
จะขอยืมผมที่คนของผมได้ ช่วยคุณในการที่
ถูกขยาเจ็บปวดตาย เพราะถ้าไม่มีใครช่วย
คุณแล้ว คุณอาจตายก็เป็นได้”

“วิชาการเอมเบอร์สันคงคิดกันที่
“อ้อ งั้นเพอร์ วิช ก็เป็นคนของแกนั่น
เอง”

“พวกสก็อตแลนด์ยาร์คันนั้นแหละ แต่
ทำการตามคำสั่งของผม คุณเห็นหรือว่า

๑. วาตคัมภีร์

สิงห์

ผมอาจารย์เหตุการณ์ของคุณจนทุกประการ”

เฮมเบอร์สันหัวเราะแห้ง ๆ เขารู้สึกผิด
ชอบบิซัน จึงตอบว่า

“ผมออกจะเห็นละ คุณออกจะไหวพริบ
ดีมาก สมรู้ไม่ทัน”

นักสืบสัตว์ขม “ ต่อจากนั้นไปขอคุณอย่า
ไต่ขี้นกขมอีกเลย เสียเวลาเปล่า ๆ จะ
ยอมทำตามคำขอของขมเสียแต่ในชั้นแรก
เรื่องกระ ไม่ยุ่งยากดังเพียงนี้ ทว่า ๆ มา
ถ้าขมได้แสดงกิริยาไม่เหมาะสม ไปยัง ก็มิ
ใช่เป็นความผิดของขม เป็นความผิดของคุณ
เอง หากจะพดกันตรง ๆ แล้ว ขมขี้น
สักขอยกคุณมากตงแก่กรวนนทศคุณเทวขม
ลงไปนอน โดยคุณเห็นว่าขมกดขี่ทาส แต่
คุณนะกข้างขี้นนำหน้าขมเสียเหลือเกิน มิใช่
รู้สึกละเลย ขมทำการตามหน้าที่ ต่อจากนั้นไป
ขมหวังว่า คุณจะไม่ขี้นกขมอีก ”

เขาหยุดพลาถมองคิดกับด้วยความ สงสาร
ความ ใจเม เขา^๕ ร้องร่ำของตกแล้ว เขา^๕
อยาก ะ ช่วย ให้^๕ ตก พ้นทุกข์ พ้นร้อนไปเสีย ทั
เกี่ยว ส่วนที่คนนั้นคิดไปอีกอย่างหนึ่ง เขาม
ให้ คิดที่จะขอออกขอยาใจกับสยงค์ด้วย

“ผมก็หมดกำลังใจ มีสเตอร์สครับ คุณ
จะทำยังไรกับผมก็ตาม”

นกสิบสี่ตัวก็ขึ้นค้ำใจ เขาคุกเข่าลง
ทันที และเขามอบก้นมือออกจากปากหลุม
แล้วยกท่อนขนนกกล่าวว่า

“ผมต้องขออภัยแก่คุณนะ” นิสเตอร์
เฮมเบอร์ตัน

“ผมไม่” สัณห์ก็แสดงว่าไม่ใคร่
พอใจ

“^{๕๖}งานต้องขอมีส.เตอร์ ข.แวน”

“ผมชะโมะหิยามาเท่านั้น ไม่ได้กัญแจ
มาก้วย คงต้องไปชอกกัยแคล่ฟั่นอันจจะไต่”

“ผมคิดว่าเราจะค่อยให้เน้นเข้าไปอีกไม่
ไ้” นักสยสคกริพคแล้วลวงเขามกพย

แข่งแรงเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋าสี ^๑บิก
 แพลยเก็บเข้าที่ ^๒ผ้าหิโยโก ^๓วัดตอ ^๔ยั้ง
 ในนั้นห้อยด้วย ^๕ผ้าขาว เขาค่อย ๆ คล ^๖ผ้าออก
 ด้วยมืออัน ^๗ดี ทน ^๘โลกเห็นด้วย ^๙คน ^{๑๐}ด้วย
 หนึ่ง ^{๑๑}รย ^{๑๒}ว่า ^{๑๓}ไม่ ^{๑๔}แปลก ^{๑๕}เปลี่ยน ^{๑๖}ไป ^{๑๗}กว่า ^{๑๘}ค่า ^{๑๙}ของ

คาลตันแฮมเบอร์สันเลย แม้ว่าเขาทั้งสาม
 รู้ค้อยู่แล้วว่าเรเห็นอะไรก็จริง แต่เมื่อเปิด
 ฝาออกแล้ว ต่างก็ชนพองสยองเกล้าไปตาม
 กัน หนานก็ไม่น่าเกลียดน่าชังอะไร ยิ่ง
 เวียงบริยัคคัย ต่างก็เหมือนตาคนนอนหลับ
 กลืนไอพิษพุ่งออกมาเมื่อเปิดหีบ แสดงว่า
 ศิษยานุไถได้ยวักยวักไว้

น้ำใจของผู้เฒ่า

ช. โปร่งเปรมใจ แต่ง

บทที่ ๑

ท่ามกลางบริเวณอันสงบสุข แถบ
ปลายถนนสหประชาชาติ มีคฤหาสน์
ระโหฐานเจริญตา อันนายสถาปนิกได้ก่อสร้าง
ฝากฝีมือไว้ ความเย็บของชาวโพธิ์ประเทศ
เพื่อนเลกกับขนสัตว์ถึง ๒ หินบาทเศษ สดิก
เด่นเป็นสง่า อยู่หลังสนามหญ้าสีเขียวช
สดชื่น ตกไว้เรียบร้อยงดงาม เปอรเซม
นำพานัก.

ท่านเจ้าของมณเฑียรสถานแสนสนิ นาม
ว่าพระภักตวิเศษคหบดีผู้มั่งคั่ง เจ้าของสมบัติ
มหาศาล ท่านเป็นผู้มีนิสัยขยันขันแข็ง
เป็นสง่าและน่านับถือของปวงชน อายุประมาณ
๕๐ ปีเศษ ได้กระทำการสมรสกับนางภัก
ติวิเศษ ตั้งแต่อายุท่านเพียงวัย ๒๓
แต่ความสุขของท่านหาได้เสื่อมถอยไปเลย
ไม่ เพราะภรรยาอันเป็นที่รักคู่ชีพ คำนึง
ซื่อสัตย์แต่พอตัว ปรารถนาไปสู่ปรภพ
เป็นเวลา ๗ ปีเศษมาแล้ว โดยมิได้มีบุตร
ชายหญิงไว้ให้คู่ต่างหน้าเลยจนคนเดียว ละ

ท่านไว้ให้เป็นพ่อหม้าย เจ้าของความมั่งคั่ง
อันนับด้วยจำนวนล้าน แต่ผู้เดียว แต่ด้วย
ความซื่อสัตย์ในภรรยาผู้พลัดพรากไปแล้วอย่าง
หนึ่ง ก็ยังหาผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งแม่
เจ้าเรือนของคฤหาสน์ 'โศกพิพัฒน์' ไม่ได้
อีกอย่างหนึ่ง ท่านจึงยังคงครองตนเป็นพ่อ
หม้ายทรงเครื่อง หอมกรุ่นในหมู่สตรีมา
จนทุกวันนี้.

ขณะนั้น คุณพระภักตวิเศษ กำลังนั่ง
อยู่บนเก้าอี้ที่ข้างสนามหญ้า หน้าคฤหาสน์
ข้าง ๆ ท่านม่ายสุใจ เลขาการประจำตัว
อันฟังคำสั่งของท่านอยู่อย่างมีอรรถ.

"ไปโทรเลขถึงผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี
ในนามฉันที่เถอะว่า ฉันจะไปจังหวัดสระบุรี
รดเช้าวันจันทร์ เพื่อนมัสการพระพุทธรูป
บอกให้เขารู้ว่า ฉันจะไปพักที่ จวนของเขาสัก
๓-๔ วัน"

เลขาการ รับคำ ดอบ กลับไป ด้วย ความ
นอบน้อม แต่คุณพระยังคงนั่งปล่อยอารมณ์
นึกภาพภาพแห่งความหลังอยู่แต่เดิม จนสาว

ช. โปร่งเปรมใจ

สิงห์

ใช้มาเรียนให้ทราบว่า อาหารเข้าไค้เตรียม กำลังเดินสวนทางมา)
พร้อมแล้ว.

๐ ๐ ๐

ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น สหายร่วม
โรงเรียนของท่านอย่างแข็งแรง ตลอดเวลา
ที่ คุณพระภิกษุมาพักอยู่ด้วย.

ความศรัทธาของคุณพระภิกษุ ๖ ล่วง
สำเร็จแล้วด้วยความเลื่อมใส เพราะได้ไป
นมัสการพระพุทธรูปปางกนิษฐาภิมุขผู้ว่าราชการ
จังหวัด.

“คุณพระ จะเลยไป นมัสการ พระพุทธรูป
ด้วยไหม ?” ผู้ว่าราชการจังหวัดถามสหาย
ในขณะที่เตรียมมาด้วยกันตาม ถนน พิไชยสงคราม
ซอย ๑.

“เห็นจะได้ไค้ดอกครับ เพราะงานทาง
โน้น —” คำตอบของคุณพระภิกษุ ๖ ขาด
หายลงกลางคัน ทั้งไม่แสดงว่าจะต่อไป
เสียด้วย ทำให้ ผู้ฟังรู้สึกงง ท่านเจ้า
เมืองจึงแนะนำชมองดูสหายเป็นเชิงถาม แต่
สหายก็หาไค้มองมาทางท่านไม่ จึงมองตาม
ไปอย่าง ก็ประสพเข้าแห่งสายตาของคุณพระ
ภิกษุ ๖ ซึ่งอยู่ห่างจากท่านไม่ถึง ๔ หลา.

เข้าแห่งสายตาหรือผู้ ที่ท่านมองเห็นก็ คือ.

(สาวน้อย รูปงามทรมานกั้ดดี ผู้หนึ่ง

คุณพระภิกษุ ๖ ไม่ใช่คนตาต่ำลงกับจะ
ไม่รู้จักสัทธิรูปงาม แม้ว่าเจ้าหล่อนผู้นั้นจะ
ซ่อนนกายอยู่ภายในเสื้อผ้าเก่า ๆ ไม่มีผู้คำนึก.

สาวน้อยผู้นั้น คนอายุ พังอย่างเขี้ยว ที่ ๑๗
ความงาม ของ เจ้าหล่อน กำลัง สดชื่น ยวนตา
เหมือนนุกหลายพั้งแรกผลิระหม่อม.

ความงามของเจ้าหล่อน เกิดแต่ธรรมชาติ
แท้มีไค้ขบแ่งเพื่อลงตาคนอย่างไค้เลย อา!
ถ้านายช่างจิตรกรรมผู้ชำนาญลาค มีโอกาส
วาดความงาม ของ เจ้าหล่อน ลงบนแผ่นกระดาษ
บรรจงระบายสีให้เหมือนจริงแล้ว แน่ที่เดียว,
ภาพนั้นจะค้อมมีค่าสูง งามเกินมีค่าสมควร
ไค้รับ โยแวง ของจิตรกรรมที่เดียว แต่

อินจา ! น่าเสียดายหนอ, ความงามอันเลอ
ลักษณะเชิดโฉม ต้องมาถูกทอดทิ้งไว้กับ
ความไม่เอาใจใส่ของชาวจังหวัดสระบุรี, เพราะ
วาสนาน้อย.

“เด็กคนนั้นลูกใครนะ, คุณพระ?” คุณ
พระภิกษุถาม.

“ลูกเลี้ยงยายชิวเก๋ยที่ในตลาด ชือ
สุทิน คุณพระถามทำไม?”

“เอาไว้ไปพูกกันทว่ากันว่า” คุณพระ
ผู้ถูก บุคยศร ของ กามเทพ ชิง ซอย ยัว มนุษย์

พ. ศ. ๒๔๗๒

น้ำใจของผู้เฒ่า

ยิ่งสลักตรึงใจ ทำให้คนรักสาวน้อยขนาด
อย่างเต็มเปี่ยม.

◎ ◎ ◎

“มารดาสุทินเป็นคนไทยเจ้าค่ะ แต่บิดา
เป็นจีน” นางชีวเกียงบอกกับคุณพระภักดิ์ ๖
ในเวลาเย็น ๓ วันล่วงหน้า “คิดน่ะเต็มใจ
ยกให้คุณพระเจ้าค่ะ ขอแต่ได้ ไปร่ำจัดการ
ตามทางที่ควรพอให้ สมหน้าสมตา คิดน่ะยังสั
กหน่อย ครั้นจะหวังไว้ คิดน่ะเกรงว่าพระรัง
มันยาก เพราะ พ่อเจ้าชู้ก็เข้าแหง ซื่อ
ปราโมทย์เขากลับมากักพิณอยู่ แต่คิดน่ะไม่
เต็มใจจึงคอยขัดขวางไว้ เพราะเขาไม่มีเงิน
ค่าทองหมั้นสินสอดมาให้ คิดน่ะ เงินก้อน
ของเขาก็กินไปใช้ ไป เกือบหนึ่ง ๆ เท่านั้น
ก็หวังจะเอาให้ ได้เปล่า ๆ ไม่คิดเห็นค่าเจ้า
ปลาของคิดน่ะเลยสักนิดเดียว”

“ก็แม่ชีวเกียงจะต้องการสักเท่าไรล่ะ ?”
คุณพระถาม.

“คิดน่ะ ขอ รัยประทาน ทองหมั้น หนึ่ง ๑๐
บาท กับสินสอด ๒๐๐ บาทเท่านั้น แหะละค่ะ”
แม่หม้ายเลือกคะสมิต.

“เอาอย่างนั้นเถอะ, พวกกันง่าย ๆ ฉันจะ
ให้เงินแม่ชีวเกียง ๕๐๐ บาท แล้วขอรัย
ตัวแม่สุทินไป กรุงเทพฯ ๖ โดยไม่ต้องทำ

พิธีทองเริ่ไรกันละ คิดน่ะแก้เท่าแล้ว เจ้า
สาวเขาจะรัยขายชายหนาเพื่อนฝูง แม่ชีวเกียง
ก็จะไ้เงิน ๕๐๐ บาทเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่
ต้องใช้ โฉน่เปลี่ยนน่ะด้วย”

นัยตา ของ นางชีวเกียง ลุกวาว ด้วยความ
โลภ.

“คิดน่ะไม่ขัดข้องยกเจ้าค่ะ ขอแต่ให้
คุณพระเลี้ยงดูจริง ๆ ก็แล้วกัน พ่อแม่ของ
เด็กก็ไม่มีแล้ว”

“อ้อ! ด้วยเกียรติยศของฉันเป็นประกัน
ทีเดียว ฉันจะให้ สิทธิแก่แม่हनสทินทุกอย่าง
ประนั้นฉันจะกลับกรุงเทพฯ ๖ จะมารับตัวแม่
สุทินไปพร้อมกับฉันด้วย”

◎ ◎ ◎

“โอ้, แม่จ๋า! ฉันกับคุณปราโมทย์รัก
กัน และคุณพระก็แก่คราวพ่อคราวลุง กรวด
ลูกข้างเด็ก, แม่จ๋า! ไปบอกคืนค่าคุณพระ
ท่านเสียเถอะ” สาวน้อยสุทิน อ่อนวอน

มารดาเลี้ยงใจโลภอย่างน่าสมเพช แต่ก็หา
ทำให้ ใจอันกว้างขวางของแก่อ่อนลงไ้ไม่.

“ผมเองก็พยายามเก็บออมเงินไว้ แ่กับ
แม่สุทินอยู่ แต่ยังไม่พอ เพราะผมหวั
งไ้เงินเดือนน้อย เหลือเก็บไ้เดือนหนึ่ง ๆ
ก็ไ้ไม่กี่บาท จึงเนิ่นนานมาจนบัดนี้ นึกว่า

ข. โปร่งเปรมใจ

สิ่งที

กรวดผกัยแม่สัทินเถระควัย บอกรักคำเขา
เสีย รววยหนา ฌม กัคงเก็บได้ พอให้ ฌม
บ้ำกอก ”

“เสียใจยะ, ฌนรู้ไม่ไควว่า ฌนจะยังคงมี
ชีวิต อยู่ คอย รวยเงิน ของ พอ ฌง บหนา หรือ ไม่
อ้อ! ไม่คองมากหนาัยกษกฌนอย่างนั้นคอก
ยะ — — ”

“แต่ — แม่จ๋า! ฌนไม่สมัคว — — ”

“เ้าะไร ? หา! คองนัฌนควว่า ฌา
เป็นฌนเลี้ยงเ้ามาคังแต่อยุ่เพียง ๔ ขวย น้า
เกลื่อนไยปลาร้าของไคววะ ที่เ้าเคยไควมา
เป็นควสัทินนะ ”

สัทินของสาวน้อยสลคตงทันทิ ฌิงอยู่
บิภาของเ้าหล่อนเป็นเงิน แต่เ้าหล่อนก็มี
เลือกไทยะสม และเลือกของชาวไทย ย่อม
ฉิฉนกันว่าเป็นยญญฌนยิ่งใหญ มี สิ่งที
พอคอยแทนสมนาคุดไคเพียงพอ ก็คือ ความ
กัญญกเวทและความนอยน้อม เ้าหล่อน
มองคณามารคาลัยอย่างละหิ้วย.

“เพื่อเห็นแก่ยญญคณานี้เกลื่อนไยปลาร้าของ
แม่ที่ฌนไคกันมาคลอกเวลา ๑๔ ปีนี้ ฌนจะ
ขิดขันแม่ไม่ไค แต่ — ไว! ฌนไม่สมัคว —
ฌนไม่ — — ” หยาคัสสสุลไคล้อยลงมา
อาบแก้มทั้งสองของสาวน้อยไม่ซาคสาย.

หนุ่มน้อย ปวโรทย กักพัน มีทั้ง สองกำ
แน่น แต่มิไค ไคแย้งประการไค เขาอีก
ผู้หนึ่ง — ซึ่ง มีเลือกในลายทุกหยก เป็นไทย —
คองจันค่อคำพคของนางชิวเกียง.

“จะสมัควหรือไม่สมัคว เ้าคคองไป”
สตรไวร่ายส่งอย่างเฉียบซาค “เขาไปเตรียม
เ้าของไว้ให้พร้อมเถะ ฌนพระท่านจะ
กลับริดย้วยวัน ”

สัทินเคียวร้องให้เ้าไปหล้งบ้าน ส่วน
ปวโรทยก็เคียวคอกไคเ้า คล้ายคน พง รือ ฌ
ออกนออกบ้านไป.

๐ ๐ ๐

วณไฟซันที่ ๑ คันที่ฌนพระลักไควเคษ
กัยสัทินโดยสวารกลับริดงเทพมหานคร ฯ บ้าย
วันนี้ ไม่มีคนอื่นอีกเลย ฌนพระพยายามหา
เ้า เรืองมาสมทนนาเพื่อให้เ้าหล่อนเพลิกเพลิน แต่
ก็ไรผล สัทินของเ้าหล่อนเ้าราสลคมีริ
สรวง ในที่สคสาวน้อยกล่าวซันว่า

“ฌนพระคะ, ก็ฉิน — ง่า — ก็ฉินไคว่ขอ
ความกรวดมา — — ”

“เรื่องอะไรวะ ? ” ฌนพระถาม อย่าง
ปวณ.

“ก็ฉินไคว่ขอความกรวดเป็นโสคไปก่อน
สคยหนึ่งจะได้ ไคเ้าเ้าคะ นัคว่า — ง่า —

พ. ศ. ๒๔๘๔/๒๐

น้ำใจของแม่เฒ่า

“คิดฉันไม่ควรที่จะเป็นภรรยาของคุณพระ คิดฉันไม่ควรที่จะรับตำแหน่งนี้เลย — ค่ะ, อาจเป็นไปได้แต่ไม่ใช่เวลานี้ จริง ๆ นะคะ, คิดฉันขอสาบานว่าจะไม่หันหน้าอย่างไรเลย เมื่อครบกำหนดคอยหนึ่งแล้ว คิดฉันกับคิ จะเสียดสีระแวงความบริสุทธิ์ให้แก่คุณพระทุกอย่าง เพราะคุณพระต้องเสียทรัพย์ —”

“มิได้แม่สทิน ฉันมิได้ ถือว่าฉันขอเธอมาเลย เงิน ๕๐๐ บาทนั้นฉันช่วยสมนาคุณแทนเธอต่างหาก”

“ขอบพระเดชพระคุณเจ้าค่ะ แต่การที่คิดฉันขอคิ ผ่อนเวลาไปย่นหนึ่ง ก็เพราะคิดฉันอ่านหนังสือยังไม่ออกจนตัวเคยว เขียนก็ยังไม่ได้จนตัวหนึ่ง ตั้งแต่เกิดมาก็ฉันกับยี่ไม่เคยเข้าสืมาคามชั้นสูงเลย จึงขอความกรุณา โปรดให้เวลาคิดฉันสักย่นหนึ่ง เพื่อเรียนและฝึกตัวฉันถนัดกว่าให้รู้ขนบธรรมเนียมแล้ว — แล้วคิดฉัน ก็เต็มใจ ระสอระพลของคุณพระไป ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต จนชีวิต หากไม่คิดฉันไม่อยากจะให้ คุณ พระ ขี้ขลาด เพี้ยน ผิด เพราะคิดฉัน และไม่อยากให้ เพื่อนฝูง ของคุณพระ ต้องได้ รับความ ขี้ขลาด ขาย หน้า แทนคุณพระด้วย”

“แต่ก็คนนั้นฉลาด พุคเขาหลักเขาเถลยี่

“จริง ๆ” คุณพระผู้ใจกว้างฟัง แล้วตอบอย่างขมขื่นแหม่มใส่อ่อนโยนเต็มไปด้วยความฮาวว่า “ถ้าเป็นความประสงค์ที่สุจริตของเธอ ฉันก็เต็มใจอนุญาตให้ แม่สทิน เธอ ระดมความบริสุทธิ์อยู่ได้ ต่อไปตามกำหนดที่เราจะอยู่กันคนละห้องอีก ๓๖๕ วัน” ท่านหัวเราะด้วยความขบขัน “เธอจะอยู่ในความดูแลของน้องสาวฉัน — เพื่อให้ เขา เป็น พะยานในความบริสุทธิ์ของเธอด้วย จนกว่าจะครบกำหนดตามสัญญาประหลาดของเรา ฉัน แก่แล้ว แต่ความรักก็ไม่แรงร้อนนัก ฉัน จะรอ แม่สาวน้อยของฉัน”

๐ ๐ ๐

บทที่ ๒

๖ เดือนล่วงไปแล้ว.

สทินยังคงงดนม ความบริสุทธิ์ไว้ ได้ด้วยคิ โชคของเจ้าหล่อนแสนประเสริฐ คุณพระผู้มั่งคั่งเห็นเจ้าหล่อน เป็นผู้มีธรรมะในใจ เท่ากับเกียรติคุณอันยิ่งมออย่างอื่น ๆ ของท่าน ท่าน รักษาตำแหน่งสัญญาไว้ เห็นอ้อ อานาใจฝ่ายต่ำที่คอยรบกวนยั่วเยาะให้หลงไปในทาง ผิด ผิด เสมอ แต่ท่านก็สามารถเอาชนะโมหะจริต เหล่านั้นได้ด้วยอุเบกขาญาณทุกคร้ง.

ใครจะปฏิเสธได้เต็มปากว่า สทินไม่ผิด

พ. ศ. ๒๔๗๒

น้ำใจของแม่

ประทักษิณของกุ สัตินาซึ่งเต็มไปด้วยความ
ฮาวของท่านสลดทันทันที แต่แล้วก็หักใจ
แยกประทักษิณเข้าไป.

สุทิน สรวนเส้อผา ซุกเค็มที่ คัดคว มาจาก
จังหวัดสระบุรี ซึ่งมีเสื่อผืนม้วนคอดกไม่
กัณณังสีคำเก่า ๆ สองอย่างเท่านั้น กำลัง
ขึ้นมอญกว้างอันงามสมทรงอยู่ตรงกระเจกเจายาน
ใหญ่ ทันหลังให้คุดพระ แต่พอเจ้าหล่อน
แลเห็นเงาของท่านในยานกระเจกเข้า ก็สักร
วับเซ่คานา ซึง กำลังไหลอาบหน้าอยู่นั้นเสีย
แล้วหันมาสู่หน้ากัณณังสีคุดพระ แต่ท่านแสวง
ทำเนียบรู้เท่าไม่ถึงความทุกข์ อันใหญ่หลวงของ
เจ้าหล่อนเสีย เพราะทรวรยอัยกว่า ถ้าซัก
ถามก็คงได้รับแต่ คำตอบที่ ไม่ใช่ ความจริงใจ
เช่นเคยวกัยที่ไทรยมาแล้วแต่ก่อน ๆ อีก.

“เสื่อกัณณังสีคำเก่าเต็มทีแล้ว เธอควร
ให้ทานแม่ควรของเราเขาบุญดีกว่า” ท่าน
หาให้ ใหม่เป็นหลายสำรับ ทำไมไม่นำมา
ใส่ล่ะ?”

“ก็ - ก็ฉัน ยากเก็บไว้ เป็นเครื่องเตือน
ใจให้ นึกถึงความหลังล่ะ” เจ้าหล่อนตอบ
“ว่าง ๆ ก็ ลองเอามา สวมดู เล่น เช่น นั้น เอง
แหละล่ะ”

“ชีวิตของเธอยังอยู่ในวัยสาว แม่สุทิน

หาควรที่จะเอาความสำคัญ แต่ทนหลัง ๆ มา
คิดให้หัวใจเศร้าหมองไม่ เปลี่ยนชุดใหม่
เสียดีกว่า” ตรก และควรพยายามลมเรื่อง
ที่แล้ว ๆ มาเสียเถิด” อีก ๖ สัปดาห์เท่านั้น
เราจะได้คืนสมรสกัน”

เจ้าหล่อนสอ้ง หน้าสลด อนิจจา! วัน
คืนช่วงล่งไปอย่างรวกเร็วเสียนักอะไร อีก
๖ สัปดาห์—อีก ๔๐ วันเศษ เจ้าหล่อนก็
จะต้องเสียสละความบริสุทธิ์ อัน พังสวงให้ กัย
บุคคลที่เจ้าหล่อนนับถือ แต่ไม่รัก โดยไม่
มีหนทางแก้ ไขหรือหลีกเลี่ยง แต่อย่างไรเลย.

พอคุดพระกลับออกไป เจ้าหล่อนก็ทิ้ง
กายลงบนเตียงนอน สอ้งสะอื้นว่าให้ กัง
หน่งหัวใจระสลาย ครวงหน่งหรือสองครั้ง
เจ้าหล่อนเงยหน้าขึ้นเหลียวควรวรยอัย ๆ ห้องอย่าง
หมกหมัว และแล้วก็กลับซบหน้าลงคร่ำ
ควรวรยอัย.

๐ ๐ ๐
เช้าวันหนึ่ง คุดพระไป ตรวจ งานโรงสีไฟ
ของท่าน สุทิน รับประทานอาหารเช้าแล้ว
ก็ถอ หนึ่งสอ้ง แขนเวียนเร็ว ตอน ปลาย มานั่งที่
อานทเก๊าอั้งซังสนาม ไม่ทันได้ถึง ๒ หน้า
ก็แว่วเสียง ๆ หน่งซึ่งเจ้าหล่อนจำได้ร้องเรียก
เจ้าหล่อนทางข้างหลัง.

ช. โปร่งเปรมใจ

สิงห์

“แม่สทิน, เธอใช่ไหม?”
ที่แรกสทินก็รู้ แต่พอจำเสียงได้ สทินก็
หันมาแคว่งเปล่งปลั่ง แววตาแฉ่งใสวาว
ด้วย^{4/}ความขี้ตลกโลกขี้ขมหนึ่งสัปดาห์
จากมือรับชอยแทนชอย ๆ วังไปทั่วตัว สทินไม่
บ้านโดยเร็ว.

ความทุกข์ระทมใจ ของ สวานน้อย หมก
สทินทราบ ลงใจ ในเวลาชั่ววินาทีเดียว นั่นเอง
กษณะหัวใจของเจ้าหล่อนยานบ่งไป ด้วยความ
ปลายปลื้มสุดพรรณนา ความรักอันเหมือน
จ่านไฟเก่าซ่อนอยู่ในทรวงอกมาแรมปี กลับ
คุเป็นเปลวรุ่งโรจน์ร่อนแรงโดยเร็วพลัน ชั่ว
อันไม่พึงปรารถนาของเจ้าหล่อนนำระเห็จใหม่
อิกกะมังหนอ? อย่างไรก็ตาม ถึงเจ้า
ของเสียงที่เรียก ไม่สามารถจะนำความหวัง
มายาเจ้าหล่อนได้เหมือนหวัง อย่างน้อย
ที่สุดก็สามารถปลุกปลอบสวานน้อยให้คลายทุกข์
ได้เหมือนทิพย์โอสถอนวิเศษ โดยเร็วพลัน.

ปราโมทย์ — ชายหนุ่มผู้^{4/}ที่เจ้าหล่อนได้
มอบความรัก — ความซื่อสัตย์และคงใจให้
เขาไว้แล้ว กำลังยืนยันแนบหน้าประชิดกับตัว
กันไม่อยู่ภายนอก แววตาเต็มไปด้วยความ
เสน่หาอันแรงกล้า และความร่อนรน สิ้น
ผ่องใสด้วยความขี้ขมยัก เขาร้องเรียกเจ้า

หล่อนอีก พอซำคำ สทินก็วิ่งเข้าไปถึงตัว
เขา แต่ — รั้วต้นไม้กั้นหน้าหนุ่มสาวทั้ง
สองไว้.

“เย็ดประคืบฉันด้วยได้ไหม, บอ
ก?” ชายหนุ่มถามอย่างร่อนรน.

“ไม่ได้หรอกค่ะ, เธอขา” เจ้าหล่อน

ตอบ “เราสมทนทนกันดีกว่า รั้วต้นไม้
นี้จะเย็นพระยานให้ความบริสุทธิ์แก่เรา”

สีหน้าของชายหนุ่มสลดลงทันที.

“เธอ — เธอเป็นภรรยาคุณพระแล้ว
หรือ?” เขาถามอย่างปวดร้าวหัวใจ “บอก
ฉันหน่อย สทิน บอกฉันซิค่ะ แล้ว — แล้ว
ฉันจะได้กลับ”

“สทินยังเป็นสาว — ยังเป็นโสดอยู่, คุณ
ปราโมทย์ —” สวานน้อยสนองตอบ.

“ยังโสด?” ชายหนุ่มทวนคำ “พระ
ผู้ทรงสรวรรค์กรุณาแก่เรา บอกสิ — ขวัญ
ใจของปราโมทย์ เช่นนั้นเย็ดประคืบฉัน
ด้วยซิค่ะ เร็วสิ, สทิน เราจะพากันกลับ
ไปปากเพรียววัดเทยวัน”

“ก็ฉันไม่ไป — ไปไม่ได้ —”

“อ้าว, ทำไมเล่า ที่รัก?”

“คุณจะได้เสียไม่ได้เลย คุณปราโมทย์
ว่าคุณพระท่านช็อคฉันมา ๕๐๐ บาท” เสียง

พ. ศ. ๒๔๗๒

น้ำใจของผู้เฒ่า

ของเจ้าหล่อนเขี่ยขึ้นและหนักแน่น “คิดน่ะไปบิณฑุหรือใคร ๆ ไม่ได้ จนกว่าคุณพระท่านจะไถ่รับเงินที่ท่านต้องเสียไปครบทุก ๆ สตางค์ และต้องไถ่รับภายในกำหนดด้วย”

“กำหนดอะไรกันล่ะ?” ปราโมทย์ถามด้วยความฉงน.

“คิดน่ะขอให้คุณพระ รักษาความเป็นโสเภณีไว้หนึ่ง ขอดูว่าจะเวียนหนึ่งสัปดาห์และสัปดาห์มาเพื่อรอคุณ เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว เพียง ๓๘ วันเท่านั้น เมื่อถึงกำหนด คิดน่ะ—สัทินก็ต้องเป็นภรรยาของคุณพระ”

“ท่านต้องขามศัพนก่อนจึงจะได้แต่งงานกับเธอ” ชายหนุ่มร้องอย่างเลิศจรอน กักฟันแน่น นัยตาแฉ่งก่ำ.

“คุณข้าหรือ คุณปราโมทย์?” สาวน้อยกล่าวอย่างไม่พอใจ “นั่นหรือคะ คือความยุติธรรมที่ท่านควรจะให้รับจากเรา”

“แต่, เวลาจะชัณเฑาะพินจะ” ปราโมทย์เสียงอ่อนลงคุกคอบใกล้คิดน่ะ “สัทินเจ้า! เธอจะสัญญากับฉันใดใหม่ว่าจะรอฉัน จนถึงชั่วโมงสุดท้ายของคำสัญญา ขอดูสิ, เวลานี้ฉันเก็บเงินคดควมมาด้วยแล้ว แต่ได้เพียง ๓๕๐ บาท — ๓๕๐ บาท — เชื้อ! ฉันก็ยังไม่รู้ว่าจะไปเอามาจากไหนได้ทัน แต่ —

เธอสัญญากับฉันเสียสิ, สัทินเจ้า! แล้วฉันจะพยายาม จนถึงที่สุด — จนนาทีสุดท้าย”

“ค่ะ, คิดน่ะรอ สัทินจะรอเป็นของคุณ เพื่อเห็นแก่คิดน่ะ — เพื่อเห็นแก่ความรักของเรา พยายามเถิดค่ะ — ชนใจของสัทิน ขอคุณพระรัตนไตรช่วยคุณ — ช่วยเราด้วยเถิด”

๐ ๐ ๐

วันต่อมาสัทินมีสีหน้าแจ่มใส กิริยาที่ทางว่าแรง มีความสุข จนทำให้คุณพระและน้องสาวรู้สึกพิศวงอย่างยิ่ง แม้แต่เจ้าความจริงก็ว่าเป็นเพราะเหตุไร ความงามความสดชื่นซึ่งดูเหมือนจะประจักษ์แก่เจ้าหล่อนไปไม่มีวันกลับ บัดนี้คนคนมาสู่สัทินอีกวาระหนึ่งแล้ว คนในคุกหาสน์ ‘โลกพิพัตน์’

ทุกคนได้ยินเจ้าหล่อน ร้องเพลงในเวลา คำคนก่อนนอนเสมอ อาหารทุกมื้อทุกวันก็ถูกดูปากสาวน้อยอย่างแปลกตา เจ้าหล่อนรับประทานได้มาก รับประทานอย่างทิวโหย รอยเขี้ยวคล้ายตอชบตาที่เลื่อนทางไปสิ้นแล้ว คลอดเวลา ๑๐ โมงเกือบจะมาแล้ว เจ้าหล่อนมักจะนั่ง ร้องเพลง ‘สุชา กระจ่าง’ กับ ‘พญาโคก’ ใช้เนื้อเพลงบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ เรื่องพญาวาฬวังสนว่า ‘โอวันใดมิได้พบประสพพิศุทธิ์ รวาทิจะหอกะหัก

ช. ไปร่งเปรมใจ

สิงห์

เสียให้ไ้ หวามอราน้ำตกตกใน วา
กับไฟแลว ธารน้อยชั่ว' อยู่ริมหน้าต่างทุก
คำคืน ร้องอยู่ ๒ เพลงนี้เท่านั้น ร้อง
ซ้ำ ๆ ซาก ๆ มีรักก็เอื้อ และเมื่อคุณพระ
เข้าไปหาคราวไร ก็เป็นต้องไ้เห็นคราบน้ำตา
ตกเป็นรอยหยดแก้มของเจ้าหล่อนเสมอ บัดนี้
สัทธานไม่เห็นเสียแล้ว จะไม่ไ้เห็นอีกต่อไป.

อีก ๓ วัน — อีก ๗๒ ชั่วโมง ส่วนน้อย
สัทธานก็จะต้องเสียสละ ความ ขริสัทธาน แก่คุณพระ
คามสัญญา.

บ่ายวันนั้น คุณพระกลัวยากกิจวัตรเค
ผ่านห้องรับแขก จะขึ้นไป เยี่ยมคนครองแท่งกาย
ข้างบน เสียคนหัวเราะและสนทนากันใน
ห้องทำให้ท่านก้าวเท้าไม่ออก เพราะ เชน
คราวแรกตลอดเวลา ๓๖๒ วันที่สัทธาน มาอยู่ไ้
ชายคาคุกหาสน์ 'โศกพิพัฒน์' คุณพระฟัง
ไ้ ยินเจ้าหล่อนหัวเราะอย่าง เด็ดเสียง — อย่าง
มีความสุขโดยแท้จริง ครึ่งนครึ่งเดียวและ
จะครึ่งสุดท้ายเสียก็มั่งเท่านั้น แค่นี้เสียค
สนทนาของ เจ้าหล่อนนั้น ทราบดีแล้ว เชน
เสียผู้ชาย — หนุ่ม หาเงินหู ของท่านไม่
ท่านจึงแยกประตูปะไป.

หนุ่มสาว — สัทธาน กับ ชายหนุ่ม รูปงาม ชิง
ท่านจำไ้ได้ว่าเป็นคู่รักเดิมของเจ้าหล่อน กำลัง

นั่งเคียงกันอยู่บน เก้าอี้ นวมยาวตัวใหญ่ภายใน
ห้อง และพอแลเห็นท่านเค็รเข้าไ้ ชาย
หนุ่มก็ลุกขึ้นทำความเคารพอย่างอ่อนน้อม.

แววตาของ สัทธาน วาวแฉ่ใส คงขาว ประจำ
รุ่ง ผิวหน้าแดงเรื่อมีสไลต์ค้อย่างเบียมสุข
เจ้าหล่อนมีไ้ สรวมเสเผา ทาน ช้อให้ เสน
ผนเคียว ตลอดจนเค็ร องอาหารณ ประคยท
ท่านไ้ แม่ สัก เท้า หนวกก็งัก ก็ มีไ้ มี คิก กาย
สัทธาน, คือ สัทธานชาวกลาเกลากเพ็รยคนเค็ม
เจ้าหล่อนสรวมเสเผาคอกลุไม่ฉาขาว นุ่งผ้าพัน
กำ ผิวพรรณเปล่งปลั่งเย็นสัสมพ ไม่ฉีกกัย
เมื่อ ท่านไ้ เห็นเจ้าหล่อน ท ข้าง ถน พุไซย—
รณรงค์ช้อย ๑ จังหวัดสระบุรี ในวันแรกพ
เมียบก่อนเลย.

“น้หมายควมว่าอย่างไ้กัน ?” คุณ
พระถามสัทธานแล้วหันมาทางชายหนุ่ม “และ
เธอคือไ้ใคร เข้ามาทำไ้ ?”

“กระผมมีเงิน ๕๐๐ บาททไ้เท่าบริจาก
— ง่า — ช้อแม่สัทธานมากัน เพื่อ ชอริยเจ้า

หล่อนกลัไป” ชายหนุ่มค้อยอย่างสุภาพ
และวางธนบัตรฉะยิบละ ๑๐๐ บาท ๕ ฉะยิบ
ลงบนโต๊ะตรงหน้าท่านเจ้าของบ้าน “กระผม
ขอควมกรุณาไ้เท่าเช้นที่ฟัง มีไ้ใช้ระหมัน
ประมาณไ้เท่าแต่อย่างไ้เลย กระผมทั้งสอ

พ. ศ. ๒๔๗๒

น้ำใจของผู้เฒ่า

รักกัน รักกันอย่างลึกซึ้ง กระผมยินดีเสีย
สละทุกอย่างเพื่อเจ้าหล่อน ขอโทษเท่าใด โปรด
เห็นหัวอกผู้ยากด้วยเถิด กระผมและเจ้าหล่อน
เป็นคนยากคนจนไร้ ทังและผู้อยู่ด้นมา แต่
เรารักกันด้วยความซื่อสัตย์สุจริตแท้ เพื่อ
เห็นแก่เกียรติยศของลูกผู้ชาย กระผมจึง
พยายามชวนชวราย หาเงิน มา คืนโทษ จนนครบี
ด้วย ความ เหนื่อย ยาก แล่นเข็ญ และ อุต ๆ
อยาก ๆ อ้อมอ้อมรับประทานมิใช่ จึงหวังว่า
โทษคงกรรมา มอขความรัก — มอขแม่ สู้ทน
คืนโทษกระผมไป อยู่กิน ด้วยกัน ตามมี ตามเกิด
เย็นนั้”

ตลอดเวลา ๕๐ ปีเศษ — ตั้งแต่คุณพระ
ภักดีพิเศษ พัง ล้มตกโลกเป็นครั้งแรก ไม่
เคยได้รับความยุ่งยาก ใจเหมือนถนอมเลย.

ความรักที่ทานได้บูชาสัจน์ ก็ด้วยความ
สงสารที่หม่อมสาว พยายามจะหักล้าง
กันอยู่ในทรวงอกตลอดเวลา แต่หาปรากฏ
ไม่ว่าฝ่ายไหนเอาชนะได้ ท่านบรรจยาเส้น
ใส่กลองทุบทุบ เคียวกลับไปกลั้มมา — คิดแล้ว
ก็กลั้มกลับไปทงหน่มสาวหลายครั้ง ก็ยัง
ไม่ตกลงใจอย่างไรก็ชักตากงไปไว้.

๑๕ นาทีล่วงไป สิ้นหน้าของคุณพระ
ภักดีพิเศษ ผ่องใสขึ้นทีละน้อย ๆ ท่านเคียว

ไปท่โตะ หีบธนบัตร ๕๐๐ บาทนั้นขึ้นมาถือ
ไว้ แล้วเคียวไปหยกตรงหน้าหม่อมสาวทั้งสอง
กล่าวอย่างซัดอัยซัดคำวา.

“ฉันใดตกลงใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ว่า
ตนเองไม่สามารถ จะ ชวนชวราย หา ความรักให้
แก่แม่สัจน์ได้เพียงพอไม่ เพราะฉันมีอายุ
มากแล้ว ขริบระกแก่ทรพย์จริงอยู่
ทรพย์ ย่อม เป็น อุปการณ สำคัญ ของ ความ รัก
จริงไหม ? แต่ทรพย์หาใจเย็นเยือกของ
ความรักไม่ ทรพย์สยัมคัมหาศาลไม่สามารถ
ซื้อความรักได้ เช่นนั้นฉันยินดียอมสละความ
รักให้เธอด้วยความเห็นชอบและเต็มใจ ข้า
ก่อน, นั่งอยู่ที่เดิมทั้งสองคนนั้นแหละ ฉัน
ขอชมน้ำใจเธอขี้แม่สัจน์ต่อหน้าว่า ความ
รักที่หม่อมชานนหาอยาก แต่ — ฉันอยาก
ถามอะไรบางอย่างสัก ๒-๓ ข้อ ทอขฉัน
หน่อย, นายปราโมทย์ ว่าเงิน ๕๐๐ บาท
เธอได้มาจากไหน ?”

“กระผมเก็บออมจาก เงินเดือน ที่เหลือใช้
ตั้งแต่ กระผมกับ แม่สัจน์ เริ่ม รักกัน เมื่อ ๓ ปี
ก่อน แต่ได้เพียง ๓๕๐ บาท ถ้าหนัก
แม่สัจน์ขอฝากผ่อนโทษไว้ก็กระชั้นเข้ามา เหลือ
เวลาอีกเพียง ๓๔ วัน ยังขาดเงินอีก ๑๕๐
บาท จะรอเก็บเงินเดือนที่เหลือใช้ ก็ไม่ทันแน่

เพราะ กระผมได้ รับพระราชทานเงินก้อน เพียง
ก้อนละ ๓๕ บาท จึงจัดการขายเรือนและ
เครื่องตกแต่ง อย่างอย่างไ้ เงินมาให้ ไ้ เท่านั้น
ครบชอร์บี”

“ฉันก็ไม่ผิด หมายความว่าเวลานั้น
เธอไม่มีอะไรอยู่ เงินบาทสุดท้ายของเธอก็
รวมอยู่ในจำนวน ๕๐๐ บาทที่มีฉันทักย ถูก
ไหม ?”

“เป็นจริงเช่นนั้นชอร์บี แต่เวลานั้นผมยัง
มีเงินเหลืออยู่อีก ๔ บาท ๔๐ สตางค์ สำหรับ
เป็นค่าโดยสารรถไฟกลับไปจังหวัดสระบุรี และ
ค่าใช้จ่ายของกระผมกับแม่สุทิน จนกว่าจะ
สิ้นเดือนพฤษภาคม ส่วนที่พักนั้น กระผมคิด
จะไปเช่าห้องแถวถูก ๆ อยู่ไปก่อน เกือบ
หนึ่งทศวรรษ ๔ บาท เหลืออีกเกือบ ๓๐ บาท
ขอมกินขอมใช้ ก็คงพอ”

“พอค่ะ” สาวน้อยสนองตอบ “แล้ว

ก็ฉันจะทำขนมขายที่ตลาด ชัยโยเจงานค่า
กับชาวอกแรงหนะคะ”

“อย่าเลย, แม่หลานรัก” คุณพระทวง
หีบธนบัตร ๒ ฉะบับ — สองร้อยบาท ส่งให้
สุทิน “เงิน ๒๐๐ บาทนี้ ฉันให้แม่สุทิน
เป็นค่าทำขวัญ ที่ทำให้หลานเสียขวัญหมด
ความสุขมาตลอดเวลา ๑๑ เดือนเศษ นี่,
สำหรับนายปราโมทย์ เงิน ๓๐๐ บาทนี้”

ท่านส่งธนบัตรที่เหลืออีก ๓ ฉะบับให้ปราโมทย์
“รวมทั้ง ๕๐๐ บาทนี้ ฉันอุทิศสำหรับน้ำใจ
อันดีของเธอและแม่สุทิน”

หนุ่มสาวทั้งสอง วิบลกาย ลงกราบแทบ
เท้าของท่านเจ้าของบ้านผู้ ใจดี ด้วยความ
เคารพนับถือสูงสุด น้ำตา— น้ำตาแห่งความ
ขี้ใจ และ กตัญญู ไหลรินลงชายหน้าเขา ทั้งสอง
ทำให้คุณพระภักดีพิเศษ ผู้เฒ่าต้องเขยื้อนหน้าหัน
ไปมองเสียทางนอกหน้าต่าง.

เรื่องเมืองตำรุท

โดย

กึ่งศาล

ครั้งสมัยกัฏกัฏวรวรพ เมืองท่าชายทะเล
ของประเทศอินทสุธาน ซึ่งนับว่าเป็นเมือง
สำคัญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ นอกจาก
เมืองสุรยารักข (สุริย) ทางภาคตะวันตก
แล้ว เมืองตำรุท หรือกาลก่อนเรียกว่า
คามรฤทธิ หรือ คามรลยิตี เป็นเมืองท่า
ชายทะเลทางภาคตะวันออก ตั้งอยู่ฝั่งขวา
แยกสายหนึ่งของแม่น้ำคงคา สมัยพุทธกาล
มีถนนหนทางจากแคว้นวิเทหะ มคธ วัชค
ผ่าน เมือง ปาฏลิบุตร ราชคฤห และ เมือง คยา
ทิกทอลมายังเมืองนี้ พ่อค่านำสินค้าต่าง ๆ
บรรทุก เกวียน และ โคต่าง ลงมา จำหน่าย กับ
พ่อค้าพานิชนา ๆ ประเทศที่มาโดยเรือ ทาง
ทะเล

สินค้าต่าง ๆ จากแคว้นโกศลและอโยธยา
ก็ล่องลงมาตามลำน้ำยมุนาและคงคา มาขึ้น
ที่เมือง ปาฏลิบุตร บรรทุกเกวียนมาตามถนนยัง
เมืองคามรลยิตี เพราะเป็นทางตรงยังท่าชาย
ทะเลสะดวกกว่าที่จะล่องตามแม่น้ำคงคา

พระภิกษุสงฆ์จากมคธิมประเทศ ซึ่งไป
ยังเกาะลังกา สุวรรณภูมิ (รามัญประเทศ)
และแคว้นศรีวิชัยเกาะสุมาตราได้มาลงเรือที่
เมืองคามรลยิตินี้

ก่อนสมัยพุทธกาลพ่อค้าชาวเพินเซียนซึ่ง
ไปมาค้าขายตามบ้านเมืองชายทะเล แถบ ปาก
แม่น้ำสินธุ อ่าวแกมเบย์ ในกัศราฐ ได้แล่น
เรืออ้อมแหลมอินทสุธาน ให้นามเรียกเมือง
คามรลยิตีว่าเมืองคามโลท กล่าวว่าเป็น
เมืองตั้งอยู่ปากแม่น้ำคงคา คำนน้ำไหลมา
จาก หมู่เขาตีมาลย ซึ่ง ปกคลุม ด้วย หิมะ อยู่
เสมอ แม่น้ำคงคาไหลผ่านบ้านเมืองตั้งอยู่
ในที่ราบซึ่งเป็นเมืองอุดมด้วยพืชพันธุ์ธัญญา
หาร

ต่อมาชาวกรีก, โรมัน, อาหรับ,
เปอร์เซียได้ ไปมาค้าขายโดยทางเรือที่เมืองนี้
อยู่เสมอ กล่าวว่าร่ายฎรพลเมืองคามรลยิตี
ถือศาสนาหลายอย่าง มีวิหารและสังฆาราม
ทางพระพุทธศาสนาและเทวาลัยพระอิศวร และ

กึ่งสตาล

สิงห์

นารายณ์ และพรหมณ์บางพวกถือศาสนา
เช่น

นักพรตจีนชื่อฟา หียนซ่งไปสืบ พระพุทธ
ศาสนาในอินเดียระหว่าง พ.ศ. ๙๔๘-๙๕๓
เขากล่าวว่าได้พักอยู่กับพระสงฆ์ ที่เมืองนนทบุรี
๒ ปี มีวิหารทางพระพุทธศาสนา ๑๑ แห่ง
เทวาลัย ๕๐ แห่ง

นักพรตจีนหัวเจียง (พ.ศ. ๑๑๘๐)
อึ้งและนักพรตชาว เกาหลี นามทิลวลทูลนไค
เคยมาพักยังเมืองนี้ อึ้งกับทิลวลทูลนเวลา
กลับไปยังประเทศบ้านเมือง ไคลงเรือที่ท่าเมือง
นี้พร้อม ด้วย พระไตรปิฎก และ พระพุทธรูปไป
ด้วยเป็นอันมาก ท่านทั้งสามคนกล่าวถูกต้อง
กันว่าเวลานอนย่านเมืองม่งคังสมัยบุรณ มีเรือ
พ่อค้าพาณิชมา ๆ ซากิจจกรับส่งสินค้ามาก
มายมีพลเมืองหนาแน่น มีเรือบรรทุกสินค้า
ต่าง ๆ จากตอนเหนือลำแม่น้ำคงคามากำหน้ำย
ที่เมืองนั้น ทางบกมีถนนหนทางหลายสาย ๆ
ทิศเหนือไปยังแคว้นมกษ ทิศตะวันตกไป
ยังแคว้นอุซเชน (อินโด)

ความตำนานทาง พระพุทธศาสนา มี กล่าว
ว่า ในรอบร้อยปีที่ ๓ แห่งพุทธศกสมัยพระ
เจ้าทวารวดีมีกษัตริย์กษัตริย์ที่ ๖ แห่งราช
วงศ์สิงหราชเสวยราชในเกาะลังกา พระเจ้า

อโศกมหาราชมีกษัตริย์แห่งแคว้นปาฏลิปุตราช
เป็นพุทธศาสนูปถัมภ์ ได้ ส่งพระมหินทร
เถรกับพระสาวก ๕ รูป นำพระพุทธศาสนาไป
เผยแผ่ในเกาะลังกา แล้วส่งพระนางสังฆ
มิตตาพระราชธิดา นางังโพศรีมหาโพธิ์
และ ไปบวชภิกษุณีที่เกาะลังกา พระนางได้
ลงเรือที่เมืองตามลียคิน

สมัยพระเจ้ามหาสวระพระเจ้ากรุงกลิงค์
รัฐ ระหว่าง พ.ศ. ๘๔๑-๘๖๕ เสีย เมืองแก่
ศัตรูสิ้นพระชนม์ ในกลางศึก พระราชบุตร
ชายและพระราชธิดาได้เชิญ พระทันตธาตุ หิน
สัตรีไปยังเกาะลังกาถวายพระเจ้าแผ่นดินสิงห
ไคลงเรือที่เมืองตามลียคิน

เมืองตามลียคิน เมื่อ สมัย รุ่งเรือง มี เมือง
๒๔๐๐ เส้นจัตุรัส เวลาอากาศเมืองส่วน
ตะวันตกเย็นที่กร้าง มีแต่กองอิฐหักกาก
ปูนของวังและ โยสถวิหารทางพระพุทธศาสนา
มีอยู่สระและราก โยสถ วิหารสลักหักพังทั่วไป
บางแห่งก็อยู่เสมอฟันดิน บางแห่งก็จมอยู่
ใต้ ฟันดินลึกถึงสิบแปดถึงยี่สิบพิท ที่ใกล้

ลำแม่น้ำบาง มี เวลา น้ำมากได้ พักพาเอา
โคลนเลนลงไปยังทะเล บางส่วนของเมือง
ร้างได้ถูกขุด ราษฎรชาวอินโดได้เที่ยวขุด
ค้นหาโบราณวัตถุ พบเงินตราเครื่องหมาย

พ. ศ. ๒๔๗๒

เรื่องเมืองตัมรุก

เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา

มีเรื่องชกเต๋ม้นำเมือง

เวลานี้ภาคตะวันออกของเมืองร้าง มีหมู่บ้านราษฎร ชาวประมง ศรั้ง ด้วยไม้ มุงแฝกรอยล้อมเทวาลัยพระอิศวรและนารายณ์ มีถนนแคบ ๆ หลายสาย พลเมือง ชินดู ล้วนไม่มีอิสลามปน

การที่บ้านเมือง ที่ มีชื่อเสียง สำคัญ ทุรค ไทรมไม่กลับเจริญได้ โดยเหตุหลาย ประการ เมื่อ ครั้ง สมัย อังกฤษ กับ ฝรั่งเศส มาชิงอำนาจกันขึ้นและ เจ้าแซก ทำสงคราม ข้องกัน อิสสรภาพ ไซ โยสดีวิหารทางพระพุทธศาสนา เป็น บัอม ค่าย จึง ได้ ซ้ำรบก ทุรค ไทรม ค่อมมาจากผู้ปฏิสังขรณ์ อีกข้อหนึ่งซึ่งเป็นข้อสำคัญ เมื่อ อังกฤษ ได้ ปกครอง เป็นเจ้าเป็นใหญ่ในชินกุตานภาค ตะวันออก เป็นประชุม ได้ ตั้งเมืองคัลคัตตาเป็นเมืองเอกไปตั้ง อยู่เสียคนละสายแยกแม่น้ำกับเมืองตามรลปติ ความเจริญในทางพาณิชย์การ จึง ได้เปลี่ยนแปลงไป แม้เวลานี้อังกฤษจะ ได้สร้างรถไฟผ่านเข้าไปใกล้ ๆ เมืองร้างนั้น ก็ไม่ทำให้เมืองนั้นเจริญขึ้นได้ เมืองตามรลปติเวลานี้จะเป็นเมืองร้างก็แต่ ชาวชินคองนั้นถือว่า เป็น เมือง เกี่ยวกับ ศาสนา อย่างสำคัญเมืองหนึ่ง เวลาเทศกาลมีชาว ชินดูตามแคว้นต่าง ๆ ไปนมัสการบูชา มาก ๆ

สิ่งที่น่าสนใจคือเทวาลัยมีนามว่า พระกระพิมหรือคักกิ เทวาลัยสร้างเป็นสามคอนคอนข้างเทวรูปพระนารายณ์เรียกพิวากิลดักคอกมา สำหรับ ประชุม สัมปยุร เรียกว่า ชะกาโมทน ห้องด้าน หน้า เรียก ทักมันทุ หรือ ห้องเดินว่า เวลาทำการของสงฆ ะหว่างพิวากิลดักชะกาโมทน มี ห้อง เกลี้ยง หลังกา คาตฟ้า สอง ข้าง ไปรุ่งเรียก ว่า ชนันมณฑป เป็นที่ สำหรับพวก นักปราชญ์ราชบัณฑิต แสดง สักกิสมา เกี่ยวกับ ศาสนาเทวาลัย คักกิกอนด้านหน้ามี อัมภรรย ๒๐ คั่น สองข้างอัมภรรย มีห้องว่างสำหรับ ตั้งเครื่องบรรเลง เรียกว่าห้องเนาพิคซัน

เทวรูปในเทวาลัยนอกจากรูปคักกิ (ซึ่ง หมายถึงภาคจากพระอุมา) มีรูปพระนารายณ์สลักในหินทั้งแท่งเป็นรูปยืน พระกรสองข้างบนทรงตรีศูรและพระขรรค์ พระกรล่างสองข้างถือระโกลกมนุญย์และยี่ดา วิมนั้นมีเทวรูปอีกสององค์ย่อมกว่า รูปหนึ่งมีนามว่าทักสิช รูปหนึ่งมีนามมทิคอมวินทร เทวาลัยนี้บอกหลังคามักจิกรกล่าวว่ามีทริยทรงพระนามโกพระตะเป็นผู้สร้าง กษัตริย์องค์นั้น กล่าวว่า นยัต ทั้งทาง ศาสนามะหมัค และชินดู

บางท่านกล่าวว่ากัณฐะในราชวงศ์นก
ยุง (โมริยะ) ทรงพระนามครุฑวิชัย
ผู้สร้าง มีท่านกล่าวว่า วันหนึ่ง นายสุท-
กรรมเครื่องต้นหาปลาสด (ไม่รู้ว่ายลา-
อะไร) มาทำเครื่องเสวยไม่ได้ ทรงกริ้ว
นายสุทกรรมหนักเข้าข้า ไปพบพระนางคักกิ
ทรงแนะนำวิธี ให้แกไขเรื่องปลาสดสำหรับ
ทำเครื่อง คือเวลาหน้าปลาให้นายสุทกรรม
หาคากแห้งไว้มาก ๆ เมื่อปลาสด ซาก คราว
ให้เอาปลาที่คากแห้งไปจุ่มลงใน ย่อ แห่งหนึ่ง
ซึ่งเป็นย้อมมฤต ปลาที่คากแห้งนั้นจะกลีบ
กลายเป็นปลาสดทำเครื่องถวายกัณฐะ ได้ทุก
วัน ไม่ขาด

ต่อมากัณฐะทรงแปลกพระทัยเรื่อง มีปลา
สดเสวยอยู่เสมอมิได้ขาด จึงทรงชักใช้
ไล่เรียงนายสุทกรรม ๆ เกรง พระราชอาชญา
ไม่กล้าขบถเรื่องราว ได้กราบทูลเหตุการณ์
ตลอด พระเจ้าครุฑวิชัยจึงให้นายสุทกรรม
นำพระองค์ ไปยังย้อมมฤต โดยเหตุที่
นายสุทกรรม เฝย ความลับ พระ นางคักกิ ทรง
พระพิโรธบรรดาลให้ย้อมมฤตปลาสดการ
ตัวพระนางกลายองค์ เป็น รูป ศิลา ปรารถน อยู่
ใกล้ย้อมนั้น เมื่อกัณฐะและนายสุทกรรม
ไปเที่ยวค้นย้อมมฤตไม่พบเห็นแต่รูปศิลาคักกิ

กัณฐะครุฑวิชัยจึงให้ทรงสร้างเทวาลัยครอบรูป
ศิลาอันไว้เพื่อเป็นที่สการบูชาต่อมา

ราชบุรุษินคูชยกกล่าวว่า เทวาลัยคักกิ
พระวิศกรรมเป็นผู้สร้าง

เมื่อนักพรตนั้นจึงไปพักอยู่ที่เมืองตาม-
ลปคิรยอรรย ที่ ๑๗ แห่งพุทธศก ตามราย
งานของอิจังกล่าวว่า กัณฐะแห่งตามลปคิ
ได้ครุฑบอกว่า ไกพาระคะกัณฐะต้นราชวงศ์
ของเขาเป็นผู้สร้าง

ท่านหนึ่งกล่าวว่า พ่อค้าผู้หนึ่ง นาม
ธรรมปะติค้าขายทางเรือ ขึ้นเทียบ ณ เมือง
พยชาวยราชผู้หนึ่งมาบอกว่า เขาเอาหม้อ
น้ำทองแดงไปตักน้ำในย้อมชาย้าริมเมือง หม้อ
น้ำของเขากลายเป็นทองคำไป ธรรมปะติ
จึงได้ให้ชายนนั้นนำไปยังย้อมมฤต เขาพาชนะ
ทองแดงตกลงจุ่มน้ำในย้อมก็กลายเป็นทองคำ
ธรรมปะติได้กว้านซื้อ พาชนะ ทองแดง ต่าง ๆ
ในคตลาคเมืองตามลปคิไป ชุบในย้อมมฤต ลง
บรรทุกเรือไปจำหน่ายยังเกาะลังกาทวีป ได้
เงินเพชรมูลจินตาร่ำรวยมาก กลับมายัง
เมืองตามลปคิได้ก่อสร้างเทวาลัยคักกิขึ้น

เทวาลัย คักกิ สร้าง อย่าง ปราวณีที่ น้ำ ชม
ผนังก่อด้วยอิฐประกอบศิลาสูง ๓๐ ฟุต กำแพง
ด้านนอกสูง ๖๐ ฟุตประกอบศิลาเช่นเดียวกัน

พ. ศ. ๒๔๗๒

เรื่องเมืองดัมรุก

หลังการสร้างเป็นรูปกระโสม ตามทางสันนิษฐานของพวกฝรั่งกล่าวว่า เป็นฝีมือช่างชาวกรีก—เปอร์เซีย

ตามตำนานกล่าวว่าครั้งสมัยพวกมารัตตาเข้ารีตทาง ศาสนามะหมัดได้ยกพลมาย่ำยแคว้นโอริสสาและแคว้นเบงกอล ไม่ได้อักรานเมืองตามลัทธิ โดยเกรงอำนาจเทวรูปศักดิ์

กล่าวว่าครั้งหนึ่ง น้ำเหนือไต่ท่วมและเขาระลอกเทวาลัย ทบถึงกับ พวกพราหมณ์ที่รักษาพระนางศักดิ์ได้บรรพกาลให้เทวาลัยกลับคงค้อย่างเดิม

เรื่องย่อเมื่อถูกพวกจีนคุมขังเชื่อถ้อยอยู่ว่า ถ้าบุญของใครอาจจะพบเห็นย้อนนั้นได้โดยอำนาจพระนางศักดิ์

เทวาลัยสำคัญนอกจากเทวาลัยศักดิ์ มีเทวาลัย อีก แห่งหนึ่ง ประดิษฐาน รูปพระอิศวร และเทพธิดา ๗ ตำแหน่งของเทวาลัยนั้นมิกล่าวว่าครั้ง ๑ ถิ่นที่รับทวงพระนาม ยุติเสียชั่วทำพระราชพิธีอิศวรเมธ ปลอ่ยมาเพื่อแสดงพระเกษานภาพแห่งจักรพรรดิ จักพลให้อรชุนพระราชโอรสคุมติดตามมาไว้ มาได้มายังเมืองตามลัทธิ ยพราชแห่งเมืองนั้นได้คุมพลออกจับมาไว้ การรบจึงได้เกิดขึ้น

ระหว่างยุพราชกับอรชุน รันถึงพระเจ้ากฤษณะ มหา จักรพรรดิ แห่งแคว้นเทคชัณฉ์ ได้เสด็จมาทรงใกล้เกลี่ยส่งสงคราม ราชาเจ้ามารถูกพระคุณของกฤษณะได้สร้าง เทวาลัยขึ้นเป็นที่ถูกให้นามว่า กฤษณะซุม ต่อมาได้ประคิษฐานพระรูปวิเศษ

ตามรายงานของนักพรตจึงกล่าวว่า เมื่อสมัยจึงไปพักอยู่ที่เมืองนั้น ในเทวาลัย

กฤษณะซุมประดิษฐานรูป สารีถิ ซึ่งมีตำนานกล่าวว่าครั้งสมัยพทกกาลมีนางยักษ์คนหรือนางรากษสคนหนึ่งมีบุตรห้าวร้อย ทุก ๆ วันนางยักษ์ ได้ขับเค็กชายหญิงในเมือง ราช

คฤหาสน์เป็นอาหารสำหรับลูกวันละคน จนเด็กในเมืองราชคฤหาสน์หายไปมาก ทราบถึงพระพทเจ้า ได้ให้พระสาวกนำเอาลูกยักษ์มาคนหนึ่ง นางยักษ์ตามลูกมายังสำนักพระพทเจ้าทูลขอลูก พระองค์ จึงรับสั่งให้นางยักษ์นั้นว่า เจ้ามีบุตรน้อยด้วยร้อยหากแต่ลูกคนเดียวหายมา เจ้าจึงติดตามด้วยความเสียดหา ชาวเมืองราชคฤหาสน์มีบุตรเพียงคนละสองหรือสามคนเป็น อย่างมาก เจ้าจึงไปเลี้ยงบุตรของเจ้าเสีย เขาเหล่านั้นจะไม่มีความเสียดหายหรือ นางยักษ์ทูลว่า แม้ ข้าพเจ้าไม่ทำดังนี้ลูกข้าพเจ้าจะต้องตาย

กึ่งสตาล

สิงห์

ก๊วยความออกยาก พระพุทธเจ้าจึงได้ทรง
ตรัสแก่ณายกัณฐ์ว่า ชื่อนี้ไม่สำคัญเรา
แก้ไข สงฆ์สาวกของเราให้มามากจะให้
ขึ้น อาหาร ที่บิณฑบาตที่เหลือนั้นให้ กับ ลูก
เจ้าทุก ๆ วัน แล้วได้ทรงเทศนาสั่งสอนไป
นางยกัณฐ์จนบรรลุลึงโสคาปฏิผล เมื่อนาง
ยกัณฐ์ถึงกาลกิริยาตายได้เป็นเทพิกา ต่อมา
ชาวอินทขันธ์ได้สร้าง รูปศิลา เรียก ชาริตี
ประติมาฐานไว้ ในเทวาลัยกฤษณะชุม บูชา
กราบไหว้เวลาเกิดโรคภัยไข้เจ็บ และขอ
บุตรเพราะถือว่านางยกัณฐ์มีบุตรมาก อา
จะอานวยผลให้สมความปรารถนาได้
ตามตำนาน ของ นักพรตจีนจึงเรื่อง นาง
ยกัณฐ์นี้ ทางสันนิษฐานเห็นว่า เป็นความ
จริง โดยมีชาวบูโรยทางท่านกล่าวว่า รูปชาริตี

ไม่ใช่บูชากราบไหว้แต่ ชาวอินทขันธ์สถานภาค
ตะวันออก ชาวกรีกและโรมันครั้งสมัย
โบราณ ที่มาค้าขายยังเมืองตามลัทธิได้นำ
ลัทธิ ชาริตี ไปใช้ในบ้านเมืองของตน เขียน
เป็นรูปเทพธิดาผู้มีเด็กและมีเด็กเฝ้าตาม ที่
ตามชุมประทูและผนังครุฑมีการเส้นสรวงด้วย
อาหาร อย่างเดียวกับนาลัทธิ—ศรีวลึงค์ของ
ชาวอินทขันธ์วันภาคตะวันตกไปใช้ในประเทศ
กรีก และ โรมัน ก่อน สมัย พุทธกาล เวลา ชาว
อินทขันธ์ถือพระอาทิตย์และพระจันทร์ ศรีวลึงค์
ซึ่งเนื่อง จาก หลัก ศิลา พระ จันทร์ ใน วิหาร
โสมนาฏ ชาวกรีกและโรมันก็นำไปสร้าง
ไว้ตามชุมประทูเคหสถานบ้านเรือน ได้ค้น
พบตามโบราณสถานหลายแห่งเหมือนกัน

๑ ยิงหนุ่มสาวควรรสขลิ้มทุกชีวิต
ควรรทุกขยากไข้เจ็บเห็นพระยม

จ่ายเงินก้อนหมกใบไม้สะสม
คั้งระทมรัยทุกขนี้ถูกใจ ๖

ศ. ๗.

แปลสวาท

จ. เพ็ชร มีศิริ แต่ง

ปราจีน — ปราจีน จังหวัดซึ่งข้าพเจ้า
ได้เข้ามาพำนักเป็นคารยสอง หลังจาก
ต้องระเหเร่หนีไปตามจังหวัดและหัวเมืองต่าง ๆ
เกือบ ๒ ปี กุสสภาพความเป็นไปเปลี่ยนเข้า
หาความเจริญขึ้นมาก ถ้าไม่เย็นเพราะเจ้า
เมืองคนใหม่เอาใจสอคล้องดูแลต่าง ๆ ซึ่ง
อุปการะ ให้อยาน เมืองเจริญขึ้นตาม ความหวัง
ของประเทศและชาติแล้ว นั้นก็เย็นข้อหนึ่ง
ที่ข้าพเจ้าควรอ้างถึง และปรักปรำ หาก
ได้เห็นปราจีนทรงสภาพเช่นเดิม!

เป็นธรรมดาของผู้จากไปนาน ๆ ทั้งหลาย
ระลึกตนคาใจ เมื่อได้กลับมาเยือนสถาน
เก่าอีก ปราจีนไม่ใช่ภูมิลำเนาของข้าพเจ้า
ก็จริง แต่ความผูกพันซึ่งเกิดจากข้าพเจ้า
เคยพำนักวิสาสะกับผู้พี่ ๆ จักมีกลิ่น หม่อมวล
มิตรสหายมานาน กระทำให้ข้าพเจ้ารัก
ปราจีน อย่างไม่มีวันลืม

ผู้ที่อยู่ในปราจีน คงชื่นตากับของพระรวม
ทรงพระรวมเป็นสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้า
การโดยมากมัก จะยึดถือเป็นที่ ห่อใจในวัน

อาทิตย์ เรามองเห็นบ้านพักนายทหารเป็น
ทิวแถว ซอยถนนมีชื่อต่าง ๆ กัน แยกเป็น
สาย ๆ กระจกระระกระ จากบ้าน ร.ท. ประเสริฐ
พิริจิตร, สหายซึ่งข้าพเจ้ามาพักด้วย จะมอง
เห็นและได้ยินเสียงเครื่องยนตร์ของรถโดยสาร
วิ่งผ่านไปมาเป็นครั้งคราว.

ที่หน้าบ้านพักมีสนามเล็ก ๆ สนามหนึ่ง
ก่อนนี้เคยใช้เป็นสนามแบดมินตัน แต่โดย
เหตุที่ประเสริฐมักใช้เวลาให้เปลืองไปกับการ
เที่ยว และจับคิวแทนแรวักเตะกีรวนไปเวียนมา
รอบ ๆ ไตร่แทนวิ่งเค้นบนสนาม หนัก ๆ
เข้าสมาชิกก็ระอาไปเอง เวลานี้มีญาติชาน
เต็ม ปราศจากการบำรุงดูแลใด ๆ ข้าพเจ้า
หยิบหนังสือได้ ๒ กระบี่กลังมาขี้ค้ำมันเย็น
เพื่อนให้ความสุขสำหรัยเป็นวันนั้น สักครู่
หนึ่งประเสริฐกลับจากการฝึกหัดทหาร ยม
กับข้าพเจ้า พกให้ถูกระว่าเขายืมคนเคียว
ดีกว่า สายตาจึงยังไปยังบ้านพักใกล้ ๆ
กันนั้น ข้าพเจ้าได้ โอกาสจึงกล่าวว่

“ก็เหมือนพิชัย เห็นจะยังไม่กลับ

จ. เพ็ชร มีศิริ

สิงห์

ชยากไปเยี่ยมท่านสักหน่อย?”

“แกรู้จักท่านก๊วยหรือ ประวิทย์?”

ข้าพเจ้ามองหน้าประเสริฐ โดยความฉงน ถ้าประวิทย์นั้นไม่ใช่ ประเสริฐ พวกจะพึงสนิทกว่า ก็ก่อนนี้เราเคยไปนั่งคุย เทียบก๊วยกันบ่อย ๆ

“ก็ทำไมจะไม่รู้จัก หลวงพิชัยเศษวาท?”

ข้าพเจ้าตอบ.

“แก่นหลวงพิชัย รมช.ต.” ประเสริฐตอบหน้าตาเฉย.

“อ้อ!” ข้าพเจ้าร้องไห้อีกด้วย ประเสริฐก็ชักขึ้นกลางคัน.

“อ้อ! อะไร เขาย้ายสับเปลี่ยนกันสัก ๔ เดือนเห็นจะได้ แก่ไม่ได้ทราบจากหนังสือพิมพ์หรือ.”

ประเสริฐคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะชักเรื่องคุยมากก็ยอมนั่งลง และการนั่งของเขา ถ้าไม่เป็นเพราะคันเหตก็ไต่ไปขึ้น เมื่อยมากก็พลทหารใหม่ ๆ ซ้อนหนึ่งแถวก็คงเป็นข้อคั้นนั้นแหละ

ข้าพเจ้า “พิชัยไปก็พิชัยมา ผิดกันแต่สร้อย.”

ประเสริฐ “นิสสัยใจคอก็ปาน ๆ กัน แต่คนใหม่ไม่โปรดการทรมานเท่าใดนัก นอกจากเข็นครกขี้ควาว”

ข้าพเจ้าชะเง้อมองข้ามรั้ว มะขามเทศไป ยังบริเวณบ้าน กล่าวถามประเสริฐว่า เขามีสนามแบดมินตันด้วยหรือ?”

ประเสริฐ “มี, และเล่นกันทุกวัน.”

ข้าพเจ้า “ก็ทำไมของเราไม่ย่ำรุ่งขึ้นบ้าง?”

ประเสริฐ “มันก็คล้ายการแข่งขันกันไป และถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องแพ้จริง ๆ เพราะคงอยู่ไม่ได้ โดยไม่มีสมาชิกแล้ว ฝ่ายนั้นต้องเป็นฝ่ายเรา.”

“เราคงมีสมาชิกประจำมาก?” ข้าพเจ้าถามต่อไป

“ก็ใช่อยู่, พวกนี้ยอมเสียเงินย่ำรุ่งเพื่อสมานความรักจากเจ้าของมากกว่าครึ่ง ที่เสียโดยย่ำรุ่งลงจนไถ่จริง ๆ เพื่อออกกำลังกาย”

“ถ้ากันซัดกระป๋องศิระและมัน ๆ ก็เห็นจะเริ่มเป็นเมื่อใดฟังคำพูดของแกตอนนั้นแหละ”

ข้าพเจ้ากล่าว

“เป็นอย่างไร?” เขาถามหัวน ๆ.

“ไม่รู้แกหมายความว่าอะไร?”

ทันใดนั้นเสียงเพลงอันหวานจับใจไพเราะดังก้องมาตาม กระแสลมทาง บ้าน หลวงพิชัย แสดงให้เห็นว่าเจ้าของผู้ร้องเป็นสตรี ข้าพเจ้าลุกขึ้นมองโดยอาการคั่น ค่อย ๆ ะไ้

พ.ศ. ๒๔๗๒

แผลงสวาท

เห็นของแปลก

“สัตว์”

“เกาะไม่แปลก เพียงที่รู้ว่าเห็นสัตว์
อย่างเกียจ” ประเสริฐกล่าวและยิ้ม “เมื่อยัง
ไม่ทราบว่าหล่อนสวยด้วย”

ทางโต๊ะเครื่องเบญจรงค์หน้าต่าง เรือน
ชั้น ๒ ชั้น เรามองเห็นสัตว์สาวนั่งร้อง
เพลงแซกโฮก อยู่อย่างสรวนยิ้ม เราฟังจาก
ระยะข้างขึ้นคอน ๆ เมื่อผู้ร้องชลอเสียงให้
คำลง

“ภาพที่แถมมองเห็นวาง ๆ นั้นแหละ
ให้คำตอบที่เราพูดกันว่า มันแปลกได้” แล้ว
ประเสริฐหันมาพูด

“เป็นบุตรสาวหลวงพิชัย?” ข้าพเจ้าถาม
“จะต้องถามเขาแล้วจะได้อีกเล่า” เขา
ตอบ “ประวิทย์เอ๋ย, หล่อนเปรียบแทบกลืน
ไม่ลงที่เกียจ นัยว่าฟังออกจากโรงเรียนมา
ใหม่ ๆ ด้วย”

ข้าพเจ้าใช้ข้อศอกกระแทกสี่ข้างประเสริฐ
เบา ๆ “กุช; หล่อนเห็นเราเข้าแล้วใช่ไหม?
หล่อนรู้สึกตัวว่าเรามองกุ — อ้า! กูเหมือน
หล่อน — ยม.” ข้าพเจ้ากล่าวแล้วมอง
หน้าประวิทย์ “อาการชักหนักมือไปแล้ว
แกคงมีอะไร ๆ เกียจอยู่บ้าง?”

“เปล่าเลย” สหายของข้าพเจ้าตอบ

“บริสุทธแท้”

“หล่อนยิ้มกับแกต่างหาก.”

“ก็กัน?” ข้าพเจ้าทวนถาม “กัน
มาตั้งแต่ประวิทย์เพียง ๒ วัน. ไม่เคยพบหน้าคำ
ตากันเลยจะเป็นเหตุผลให้ ยมอย่างไรได้.”

“การยิ้มไม่จำเป็นว่าจะต้องเกิดความรัก
ในครั้งแรก หรือว่าต้องเคยรู้จักกันมาก่อน
เพียงแต่พบกันครั้งเดียวก็ยิ้มได้” ประเสริฐพูด
ข้าพเจ้า “งั้นก็อย่าเค็มที!”

“แม้กระนั้น แกคงไม่ลงโทษว่าหล่อนเป็น
บ้า.” สหายของข้าพเจ้าคงเป็นตัวแทน
ตามเคย

ข้าพเจ้า “ประเสริฐเอ๋ย สัตว์หน้าขาว ๆ
นวล ๆ ยิ้มหวาน ๆ และอะไร ๆ เกือบจะ
อม อศรพิช ไร่ภายในปากได้.”

“แต่มนุย์ทั้งโลก ลองถามกุชไม่มี
ใครชอบใบหน้าง ๆ หรือเงาออก” เขาตอบ
“แม้ประไพพันธ์ ชอบยิ้มกับใครต่อใครเสมอ”
สายตาเขายังจับต้องไปยังบ้านหลวงพิชัย

ข้าพเจ้าพูด “นั่นเป็นมันไค้ครั้งแรกที่หล่อน
จะทำให้พวกหนุ่ม ๆ ก้าวเข้าสู่กองเพลิง “แรก
อย่างเหยียบเข้าไปพวกนั้นมักจะไม่ค่อย จะรู้สึก
ตัวนักกว่าคนเข้าไปเผาไฟ ผลที่ทำให้เขารู้สึก

จ. เพ็ชร มีศรี

สิงห์

ทวิมกคามมาทิลลึงเสมอ และก็จะแปลกอะไร
เล่าในเมื่อหล่อนหันมายิ้มกับแก."

"ก็กัน?" ประเสริฐเลิกคิ้วมอง

"ก็เรา" ข้าพเจ้าขยันทอย.

"ใช่ได้." เขาพูดแล้วหัวเราะอย่างสนุก

สนาน.

ข้าพเจ้า "เย็นปานนี้แล้วเขายังไม่เล่น
แบดมินตันกันหรือ?"

"เล่น" เขาตอบแล้วขึ้นขึ้น "ก็เหมือน
มีใครมานั่งคอยอยู่ที่มานั่ง ๒ คนมีใช่หรือ?
— อ่า! มาอีก ๒ คน — นั่น — นั่น กำลังถือ
แร็กเก็ตก็เดินเข้าไปภายในบ้านแล้ว."

ข้าพเจ้าบอกกับประเสริฐ "คุณสมาชิกเขา
ยังชั่วกันจริงแฮะ."

"ก็ใช่" ประเสริฐเตือนข้าพเจ้า "หล่อน
ลงมาแล้ว มีเด็กคนใช้ถือเน็ตตามหลัง
นะแหละ"

"เราจะมีส่วนได้เล่น กับเขาบ้างไหม?"

ข้าพเจ้าถามกระหายเล่นแบดมินตันเสียจริง ๆ

"ซื่อนั้นแล้วแต่เราเองต่างหาก ว่าจะเล่น
หรือไม่ แต่แกเองพอหรือ?" ประเสริฐ
ถามยิ้ม ๆ.

พอจะเป็นพาร์ทเนอร์ได้ แต่อย่างไร ๆ กัน
อยากพูดเล่นมากกว่ากันจะเล่นเอง."

ประเสริฐ "ต้องเล่นขึ้นนะ"

"เขาจะวิ่งเก็บจะมึง?" ข้าพเจ้านึก
วิตกในชั้น.

"ไม่เป็นไรมิได้" เขาเคยมาชวนกัน
บ่อย ๆ" เขากล่าวด้วยรอง

จากนั้นเราได้อันไปบนบ้าน เปลี่ยนเครื่อง

แต่งตัว ข้าพเจ้าเลือกได้แร็กเก็ตของประเสริฐ
เหมาะมืออันหนึ่ง ถือลงมายืนคอยเขาอยู่

ข้างล่าง แล้วพูดว่า "ก๊วจะเปลี่ยนเครื่อง
แต่งตัวได้แต่ละชุดก็ยากลำบากเสียเหลือเกิน"

เขาวิ่งลงมาพร้อมก็บอกรับว่า "คนหนุ่ม ๆ
ละก็ออกอย่างนี้แหละ."

"บ๊ะ! เกะฉัดหน้ามาด้วย ทำชอยกล
เสียแล้ว" ข้าพเจ้ากล่าวพร้อมก็หัวเราะ "นี้

เราจะไปเล่นละครหรือเล่นแบดมินตันกันแน่?"

"ไปเถอะนะ" เขาคึกคัก "ชักช้า
เสียเวลาเปล่า ๆ"

๕ นาทีต่อมาเราก็ก้าวเข้าในบริเวณ
บ้านหลวงพิชัย เห็นคุณประไพพินัยซึ่งหยุด

จากเกมแรก นั่งทอดอยู่บนม้านั่ง พอเหลือ
เห็นเราก็ก้องเชิญประเสริฐ

"แม่! วัณคุณประเสริฐมาได้?"

"ครึบ, ว่าง ๆ ไม่รู้จะไปไหน!"

"ก็ว่าง ๆ เมื่อก่อนทำไม้จู้เจ้าค่ะ ว่า

พ. ศ. ๒๕๔๗๒๐

แปลสวาท

“มีทางไปที่ไหนบ้าง?” ครั้นแล้วหล่อนมองข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าเป็นหล่อนก็คงทายว่า ถ้าไม่ใช่เพราะชายหนุ่มหน้าใหม่ที่มาด้วยกัน ประเสริฐก็คงไม่มาเล่นอย่างแน่ ๆ ที่เดียว.

เมื่อเรานั่งลงตามคำเชื้อเชิญสักครู่หนึ่งก็พอคิดหเกม.

“เชิญซิคะ” หล่อนหันมาเชิญข้าพเจ้า พยายามอย่างน่ารัก.

“ครั้น, เป็นพระคุณมาก ผมทั้งมาเสีย นานแล้ว รัยรองไม่ได้ว่าจะไม่ถูกลืมหรือ แลแทนชเชอร์เขายัง.”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ, เพราะไม่มีใครเก่ง เราต่างเป็นมือใหม่ ๆ ด้วยกันทั้งนั้น”

มีหลายคนมองข้าพเจ้า โดยเหตุที่เป็นคนแปลกหน้ามาซื้อหนึ่ง และ โดยเหตุอื่น ๆ แล้วแต่เขาจะนึกไป.

ประเสริฐกับข้าพเจ้าอยู่ข้างเดียวกัน หล่อนเห็นว่าจำนวนคนพอที่จะเล่นทวีปเวิลด์ จึงได้เข้ามาลงสมัคร.

เกมแรกเราชนะ หล่อนยินดีมาก แต่ไม่ได้แสดงกิริยาเป็นทีว่าเขาเสียทางแพ้ ถัดมาเกมหลังเราก็ดูชนะอีก ข้าพเจ้าจึงออกตัวขอหย่อน.

“กูประวิทย์, ไฉนจริง” ประเสริฐพูด

“ไม่ไหว นาน ๆ กะโคกโคกกัน เหนื่อยแทบขาดใจ.”

คุณประไพพันธ์ ยังเข้าเล่นเกมที่ ๓ อีก แม้ว่าข้าพเจ้าจะลงนั่งหอบ อยู่โดย ความ อ่อน

เพลีย สายตาก็มืดละไปจากการจ้องคู่หล่อน หล่อนมีใบหน้าที่สดใส, ร่มรื่น

สวมเสื้อสีชมพู นุ่งซันดำ รัยกับผิวเนื้อสีขาว ละออ

กะนั้นหรือจะไม่ให้ยัยหนุ่มทั้งหลาย ลุ่มหลง ข้าพเจ้าเองรัยรองไม่ได้ว่าเวลานั้น

จิตต์ ใจมีความรู้สึกอย่างไร ๒ ปีที่แล้วมา กับเวลานี้สภาพของ ปราจีน เปลี่ยนไปอย่างไร

เพียงใด ก็ตามที่ข้าพเจ้าเห็นแล้ว หลวงพิชัย ก็เปลี่ยนมาใหม่ กุหลาบจึงเกิดขึ้นประจำ ปราจีน.

บุบผชาติที่กำลังจะเริ่มแย้ม มีสภาพยิ่ง เหล่าภรรยาเพียงไร ประไพพันธ์ ผู้สวามิภักดิ์

อุปสมบทและคุณหญิงอื่น ๆ ก็ตกอยู่ในสภาพ ให้พวกหนุ่ม ๆ คอยจ้อง โอภาส เพื่อชิงชนะ

หัวใจหล่อนเพียงนั้น.

เลิกจากแยกคิณคั่นต่างคนก็แยกกันกลับ ก่อนกลับหล่อนหันมาเชิญข้าพเจ้ากับประเสริฐ

ว่าอย่าลืมวันหลัง ทั้งข้าพเจ้าเองอดชม ความมีใจและอารมณ์ของหล่อน เสียมิได้

ข้าพเจ้าได้รัย การ ต้อนรับ จากหล่อน อย่างมี

เกียรติกษัตริย์ รู้สึกว่าคุณความดีในตัวพล่อน
ฝั่งซึ้งอยู่ในความทรงจำ.

เราถึงบ้านอายน้ำอายท่าเสร็จ หลังจาก
รับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว ก็ออกมา
นั่งคุยเล่นกันที่ห้องรับแขก ทางด้านหน้ามูช
ครุฑหนึ่งประเสริฐโฮมมอไปหยิบซองข้างฝาผนัง
แล้วลงมือเล่นเพลงพม่าห้าท่อน แม้ว่าข้าพเจ้า
ไม่ใช่ควาย ผลที่ประเสริฐกระทำคล้าย
สัสซอให้ควายฟัง ข้าพเจ้าไม่ใช่คนดนตรี
ก็จริง แต่การฟังนั้นไม่ปฏิเสธนัก หากเวลา
นึกถึงใจมันเลือนลอบอย่างไรซอมกล คือ
ไม่ใช่ทั้งใจฟังเสียเลย.

ความรักก็คล้ายๆ อย่างหนึ่ง ซึ่งนัก
จิตศาสตร์ หรืออาคมยาคไท ๆ ยังไม่
สามารถจะแยกออกได้ ว่าประกอบและผสม
ขึ้นด้วยส่วนต่าง ๆ มีอะไรบ้าง เกิดขึ้นโดย
ไม่จำกัดเวลา และสถานที่ ชั่วโมงซึ่ง
ข้าพเจ้าได้พบเห็น คุณประไพพันธ์ราว ๒ ชั่วโมง
แล้วเอาไปนึกมันก็แปลกอยู่ จะเรียกว่า
เกิดความรักได้ไหม?

เสียงระฆังทางโรงทหารยามออกเวลา ๑ โมง
ข้าพเจ้าลุกขึ้น พรุกพลาก ไปหยิบ โปเรกรม
ภาพยนตร์ ในกระเป๋าเสื้อมาดู แล้วหันไปทาง
ประเสริฐ.

“ไปดหนังละ, กลุ้มใจจริง.”

ประเสริฐวางซองอย่างปาก พลางมองข้าพเจ้า

“เรื่องอะไร?”

“นะ ไปเล่น!”

ประเสริฐ “ฝ่ายซ้าย ว่าเรื่องอะไรที่ทำ
ให้กลุ้มใจ?”

“กันเองก็คอยไม่ได้ว่าเรื่องอะไร ถึง
ร้อยแปด” ข้าพเจ้าตอบ

“สมมุติฐานซึ่งเกิดมาจากเป็นด้วยละ
คงเป็นโรคหัวใจ” เขาพูดแล้วหัวเราะ และ
เมื่อเห็นข้าพเจ้านั่งถกถั่วต่อไป” เออ! ย้าน
คุณหลวงเขากงไป นะ ไปเล่นเป็นหนังประวัติ
ศาสตร์ เกยวกับรบ ๆ ฟุ้ง ๆ นายทหาร
คงชอบ”

เราแต่งตัวเสร็จ ออกมาคอยรถอยู่นาน
การเข้าแคตตาล็อก ดึกเฝ้าให้ข้าและไม้ทัน
คนหนึ่ง ตั้งแต่มีวันแรกที่ปลายทาง เพราะคน
เริ่มค้นที่คล้ายจะไปเล่นที่เคียว คุประเสริฐ
ยันแม่ผีแข่งซัดหักกระดูกดำรอนครคันทิที่เรา
มาด้วยหลายคำ ข้าพเจ้าออกความเห็น
ควรถ้าคนที่ไม่มีมารยาก็ว่า หากไม่เพราะ
กันนั้นเราก็คงไม่ได้มา และถ้าได้ ได้มาจริง ๆ
ก็ต้องเกิดกันแทบจะ ไครรวนอย่างแน่ ๆ ที่เคียว
คันทิคนไม่มากเท่าใดนัก เก้าชัน ๒

W. C. 1867

แปลสวาท

ข้างบนทางบ้านเล็กลง ถูกปล่อยไว้ให้ลมเย็น
เจ้าของหลายตัว ออกกันหนึ่งมีคนนั่งอยู่ ๓-๔
คน เราขออยทางบ้านซึ่งมีคน ประเสริฐจึง
จึงเข้าพาเจ้าไปทางบ้านที่กล่าวแล้ว พอจนถึง
ก็พอศิริม้วน เราเห็นผู้ที่นั่งอยู่เป็นครอบครัว
หลวงพิชัย มีคุณนาย, คุณประไพพนธ์ น้อง ๆ
และเด็กคนโต เราไม่ทราบจะทำไมหลวงพิชัย
จึงไม่มาด้วย และเป็นการอยากทราบอย่าง
เดียว เพราะเราไม่ยอมให้มารึง ๆ.

“อ้อ! พ่อประเสริฐมาเหมือนกัน.”
คุณนายพุกก็ประเสริฐ เมื่อเขาทำความ
เคารพท่านแล้ว.

ประเสริฐ “แต่ถ้าพิณณันไม่กระไรหรอก
แต่ประวัติเขาว่าหนัก ๆ อย่างนี้ ทำให้เขา
นอนไม่หลับ.”

ข้าพเจ้าเหยียบเท้า ประเสริฐ เข้าอย่างจริงจัง
 น้อยหรือไปไกลหวลก่อนต่อหน้าต่อตาแม่ ถึง
 เช่นนั้นคนกบฏซา.ฮามิโก๊ ก็ต่อสู้ช่วยเหลือ
 เพื่อข้าพเจ้า หล่อนมองเราเป็นเชิงรัก เมื่อเรา
 ทำงานเลิกเถาไถ่เลี้ยงเรียบร้อยแล้ว ไต่ขึ้น
 หล่อนพูดว่า.

“ทำหนังจะเก่าไปหน่อยค่ะ คุณชายน้อยๆ”

“กรรณพงษ์มาดงสยามเรามาใช่หรือ?”

ประเสริฐหยุดยกเข้าให้.

ข้าพเจ้า “ฟังมาดัง ไม่ใช่ว่าทำเป็นค้อง
เป็นหนังใหม่ มันคร่ำมาจากโน้นแล้ว
เป็นไก่”

จริงทั้งคาค ประเทียชาค ประเทียชาค
เราชักรำคาญ ข้าพเจ้าเห็นชาคย่อย ๆ ก็คิด
เลยต่อไป อยากจะให้แยกไฟทุกคราว หนึ่งชาค
และเบ็ดนาน ๆ เพราะอะไรท่านเถาคเถอะ
ระหว่างที่กัหนึ่ง เราสมโรงออกความ
เห็นและคุยกันแต่ในวงหนึ่ง หล่อนพูจาเก้ง
จึงทำให้สนิทสนมกันเร็วเกินความคาดหว้ง.

“ไม่สนกันละค่ะ” หล่อนหันมาทางเรา
ประเสริฐสุตึกข้าพเจ้า และการสีกของเข
ทำให้เกิดผล คือข้าพเจ้าพบว่า

“ ครัย, แต่หนึ่งประวัติศาสตร์ เป็น
ธรรมชาติเขาคงทำตามแนวความจริง จะ
ให้โลกได้อีกกระที่อกอีกโคมไปไม่ได้”

ต่างคนต่างนั่งกันช้านาน ทอนนฉวยถึง
 ม้วนซึ่งนะ ไปเล่นเตรียมการขอกรบ เพศ
 เมืองคลอง

พอจบม้วน คุณประไพพินัยก็มองคน
รอบ ๆ ข้าง สายตาไปพบสตรีสาวหมั้นหนึ่ง

“ประวัติมีผู้หญิงสวยๆ เหมือนกันนะค่ะ?”
หล่อนกล่าวลยๆ

ข้าพเจ้า “ ครัว, เวลานมอัยบ้าง เทียบ

จ. เพ็ชร มีศิริ

สิงห์

กัย ๒ ยี่ก่อนแล้วมีกกันมาก”

“เป็นอย่างไรคะ, ๒ ยี่ก่อน?” หล่อนถาม

“ไม่มีอะไรเลย” ข้าพเจ้าตอบ “ปราชินไม่ทำให้คนหนุ่ม ๆ นักท่องเที่ยวจิตใจเท่าไรนัก.”

สังเกตเห็นมารดาของหล่อน สนใจอยู่กับ การสงครามของนะ ไปเถียน ในจอมมากกว่า จะฟังเราคุย

หล่อนจึงถือโอกาสกล่าวต่อไป “ก็สตรีสาว ๆ เป็นเหตุข้อหนึ่งด้วยหรือคะ ที่ทำให้พวกหนุ่ม ๆ ต้องเที่ยว?”

“แน่นอน” ข้าพเจ้ารับรอง

“นั่นคุณก็รวมอยู่ในจำนวนนี้” หล่อนกล่าวเห็นแนม.

“เมื่อคุณอยากเข้าใจเช่นนั้น ก็ตามใจ” ข้าพเจ้าพูด

เราจึงพักเหมือนซัก ะจุง ออก นอกทางเรื่อยไป ข้าพเจ้าออกชมเชยมิได้ว่าคุณประไพ พันธุ์ นอกจากงามในรูปสมัยนี้ ยังแถมพกรวดลาภแหลมคมมาก.

“คุณคงเที่ยวมาหลายมณฑลหลายจังหวัดแล้ว?” หล่อนถามต่อไป

ข้าพเจ้า “ครั้น, ชีวิตของผมอยู่แต่กับรทไฟ เรือไฟ”

เราคุยในเรื่องวงหนึ่ง ๆ กันพักหนึ่งก็พักกินหนึ่งเล็กโดยไม่มี สักตัว ออกมาข้างนอก ข้าพเจ้าและประเสริฐ ทั้งใจจะกลืน พร้อมกันก็เลยเหลว พยวชิย์ ๆ ก็ไปนอนย่านเขาก้วยกันจนได้.

ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างไปโดย หาอะไรทำอะไรไม่ได้ ในปราชิน อย่างเข้าวันที่ ระหว่างนั้น เกิดวาทะความสัมพันธ์ระหว่างคุณประไพ พันธุ์กับข้าพเจ้า ได้สมานแน่นแนบยิ่งขึ้น ประเสริฐไม่มีอะไรในเรื่องรัก ๆ เกี้ยวข้องจริง ๆ เป็นคนเสมอก และสนุกไปตามเพลงของเขา

ความรัก — ความรักมีพิษอย่างไร ผู้ที่ผ่านวัยหนุ่มสาว หรือกำลังจะย่างเหยียบขึ้นคนนั้น บ่อมตระหนักได้ก็ ชีวิตของนักท่องเที่ยวผู้นี้ ไม่อยู่ติดบ้านเช่นข้าพเจ้า ผลาญเงินคุณพ่อทุก ๆ เดือน ก็ไม่พิเศษอะไรที่ จะชนะหัวใจสตรี มีหน้าหล่อนถูกเลียด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างที่เขาพูดว่าเป็นเพราะ ยุพเพสันนิวาศ เกิดได้ ก็ขอให้เกิดจริง ๆ สักทีเถอะ

อย่างไรข้าพเจ้าก็ได้แสดงกวีนิพนธ์มาให้ คุณประไพ พันธุ์ทราบดีแล้วว่าข้าพเจ้ามีความรัก ความพอใจ หล่อนอยู่ แต่ยังไม่พอเพียงความกระหาย วันหนึ่งตกเพล่าเย็น เรามีโอกาส

พ. ศ. ๒๔๗๒

แปลสวาท

ไต่คุยกัณสองต่อสอง ข้าพเจ้าเริ่มต้นว่า
“เป็นอย่างไรมั่งครึบ ปรำจิดกัณชลยุริ?”

“ก็คล้าย ๆ กัน” หล่อนตอบ “ถ้า
ไม่ใช่ว่าต้งคิเมืองซ่งพ่านกัณอยู่เค็ยวันยังแล้ว
คิฉินกัณลักล่าวว่า ชลเขามักักกว่า”

“ผมยังไมเคยไปเท็ยวสัถคิ แต่เขวว่า
เป็นเช่นนั้น” ข้าพเจ้าอนุโลม.

“สุภายคิอังกฤษยทหน่งว่า ‘เราค็อง
พอใจในสิ่งท่ม็อยแล้ว’” หล่อนพค.

“ครึบ, ปรำจิดเวลานเร็ญช่นจณศิกคิ
ถ้าผมอยู่กัณงไม้อ็คคิใจอย่างกัณ ๆ ยังมา
อยู่แฉว ๆ คงพระรามไต้เณ่ แฉคมิณคัณทุกวัน
เช็อว่าคิความสุขพอ และอยากระอัยเร็ยไป”

“เพราะเหตุไรคะ?” คุณประไพพันธ์
ถามไทยไมรู้วาระถามอย่างไรคิ.

ข้าพเจ้า “เหตุกัณผลอยู่ตอนเค็ยวันท
ผมกล่าวแล้ว.”

หล่อน “ถ้าคุณเป็นนักประพันธ์กัณเห็นจะคิ
คุณเล่นสัปดาห์ล้านวนจริง?”

“นักประพันธ์เม็องเรา มันก็ไต้แห้ตาม
เคย นอกจากคิอัยงานอไวก และถ้าผ
จะเขียน คอนไหน ๆ ผมไมพอใจเท้าคอนชม
โฉมนางเอกของเร็อง”

คุณประไพพันธ์ย่น “ยังพุกคิคุณยัง

ซัคเขวออกนอกเร็องและออกนอกทางเร็ยไป
คุณนัจจะหักเป็นตัวละครมากกว่า”

ข้าพเจ้าหัวเราะ “อ้อฮา! คุณซัทาง
อ้อซัฟให้ผมอย่างเหมาะทักเค็ย ผมจะได้
หมทการเท็ยวันเส็ยคิ ผมเต็มใจจริง ๆ ถ้า
คุณจะเข้าแสดงท้วย เพราะผมอยากให้คุด
เป็นนางเอก.”

หล่อนหันหลังให้ระออกไป แต่กลับมา
มองข้าพเจ้า พร้อมกัณกล่าวว่า “คุณ
แปลกรจริง!”

“เค็ยวกัณ, คุณประไพพันธ์” ข้าพเจ้า
ลุกช่นย่น และกล่าวคิจะแต่เส็ยคิคล้าย
ยังคัย “ผมยังไมอยากให้คุดกลัย”

“คุดมีอำนาจอย่างไร จึงจะยังคัยคิฉิน
ไต้” หล่อนตอบ

ข้าพเจ้า “ผมไมไต้ยังคัย ผมริ่งขอ
ต่างหาก การอยู่ไถลคุดและไต้คุดกัณคุด
ให้ความสุขแก่ผมมาก”

“งัณคนทังโลกกัณเห็นจะไมตาย”

“อาเป็นไต้ ถ้าเค็ยวกับโรคหัวใจ และ
ถ้าคนทังโลกอยู่ไถลคุดจริง ๆ” ข้าพเจ้าพค

“พคกัณนายประวิทย์ นัคล้ายกัณถังครก
ชันเขา” เส็ยหล่อนกล่าวฉิว ๆ ข้าพเจ้า
ตอบว่า “ผมก็อ้อฟไชอัย”

จ. เพ็ชร มหิรี

สิงห์

“แบคมินตันฝรั่งนี้ ถ้าอยู่คนละฝ่าย จะ
ตกลงกันดีทีเดียว”

ข้าพเจ้า “ก็เหมือนกัน ผมอยากทราบ
มานานแล้วว่า ความรักทำให้คน ตายออกจริง
หรือไม่ ถ้าผมตายออกก็เห็นจะเชื่อ”

“หมายความว่าอะไร?” หล่อนถาม
เป็นเชิงฉงน

ข้าพเจ้าพยายามข่มสติ เกรี้ยวเข้าไปใกล้
หล่อน กล่าวคำพูดเสียงสั้น ๆ ว่า

“เพราะผมรักคุณ”

“เหลวไหล” หล่อนตอบโดยซ่อนความ
รู้สึกภายในใจไว้ ไม่มิก ครั้นแล้วถ่วงไป
ยังย่น กระทั่งตัวคล้ายเด็ก ๆ

จากนั้นมาอีก ๓ วัน ตกเวลาบ่ายขลุ่ย
ไปรษณีย์นำโทรเลขมาส่งข้าพเจ้า พอแยก
ออกอ่านก็เห็นเนื้อความ:—

“คุณพ่อเจ็บหนักไปเร็ว” สอว

เมื่อถล่อโทรเลขสั้น แทบล้มทั้งยืน คิระ
หม่นคว คุณพ่อคงเจ็บจริง ๆ เพราะเมื่อ
ข้าพเจ้าออก มาก็เจ็บ ออก ๆ แอ็ก ๆ อยู่ แล้ว
อย่างไร เสียสอว คงไม่ใช่ วิธีกทอย่าง
แสดง ๆ เพื่อให้ข้าพเจ้ากลับบ้านให้จงได้

นัก ถึงการ จาก ปราจิณไปอย่าง เร็ว ที่ สก
จิตที่ข้าพเจ้ายังเหี่ยวแห้ง เวลาข้าพเจ้า

ตกอยู่ในสภาพเช่นไรใคร ๆ ย่อมทราบก็ แต่
ความกตัญญูต่อคุณบิดา มีน้ำหนักมากกว่า
น้อยใจให้ข้าพเจ้าต้อง กลับ — กลับ ไปโดยมี
ความรู้สึกซ่อนอยู่ภายในหัวใจ อย่างไร นั้นจะ
ไม่มีใครทราบ

ตอนหัวค่ำวันนั้น ข้าพเจ้าได้สยโกลาส
พยคุณประไพพันธ์ โยหน้าเศร้า ๆ และ
กิริยาซึม ๆ ของ ข้าพเจ้า ทารอกฟื้นไป จาก
ความสังเกตของหล่อนไม่

“เป็นอย่างไรคะ กุสัหน้าเศร้าโศก?”

“ครัยมีบ้าง” ข้าพเจ้าตอบ

“คงโกรธกิดิน”

“ทำไมได้ คุณมิได้ทำอะไรให้ผมควร
โกรธ”

“ถ้าอย่างนั้น เพราะอะไรเล่า?”

ข้าพเจ้าจะตอบหล่อน แต่คล้าย ๆ ทรมาณ
ดวงใจ จึงถ่วงโทรเลขออกให้ดู

“ผมต้องจากคุณไปภูเกิดในฝรั่งนี้เข้า”

“ภูเกิด?” หล่อนทวนถาม

“ครัย บ้านนิคาสม”

สังเกตเห็น โยหน้าหล่อนเมื่อตกลง วาง
โทรเลขลงก็ยิ้มอ่อนอ่อนระทวย ข้าพเจ้า
เห็นเช่นนั้นจึงพูดว่า

“คุณประไพพันธ์ เพียงเวลาน้อยก็จริง

พ. ศ. ๒๔๗๒

แปลสวาท

ที่เราได้สมาคมกัน บุญคุณและการต้อนรับ
ตลอดจนนิสัยใจคออันดีของคุณ จะฝัง
อยู่ในความทรงจำของผมจนชั่วชีพ ผมเคย
บอกความในใจกับคุณก่อนนี้ ครั้งหนึ่งแล้วว่า
ผมรักคุณ แต่คุณจะถือเพียงว่าการพุดเล่น
หรืออะไรก็ตาม เวลานั้นเขาคาจนที่ผมยอม
สละภาพกับคุณโดยความจริงใจ ผมเคย
หลงใหลใฝ่ฝันในตัวคุณมาเช่นไร หากจาก
ไปก็เห็นจะลืมมิได้ นัยนาจิก นัยชั่วโมง
และนัยอื่น อย่างซ้ากัณยก็เคย ผมจะต้องมา
ปรารภอีก

“เกียรติคุณ ความสง่างามของคุณ มี
อำนาจเหนือดวงใจผมให้ผมกล้าทำการลบลาม
บอกความในใจได้ จนบัดนี้ผมต้องยอม
หน้าก้าน เพราะอย่างไรผมก็จะจากไปแล้ว
หัวอกผมมีนัยยะซ่อนไม่แตกต่างอะไรกับการ
บ้ายักให้ทะเลาโดยการระบายน คำตอบที่คุณ
จะเลือกสรรตอบ ถ้าวรรณเธอสำคัญก็มี
เพียง ๒ คำเท่านั้น ซึ่งผมเองก็ตั้งอาคัย
คำตอบอันนั้นว่า จะทำให้ผม ปลายปลมใจ ด้วย
ความสมหวัง หรือโศกซ้าระกำใจ ไปใน
รถไฟ เริ่ม ต้น ตั้ แต่ ปรารภจน ทย ปลายทาง
ภูเก็ค ถ้าเป็นคำตอบที่ให้ผลอย่างซ้อหลัง
ก็เป็นการลงโทษและทรมานผมอยู่มาก”

ข้าพเจ้าพามาได้แก่นักรัก ว่ามี สมอง
ทิว ๆ ในคอหอยคนตันไปหมด
คุณประไพพันธ์ซ้อศิระลงบนไหล่ ข้าพเจ้า
โดยไม่ตั้งใจมากกว่า แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด
พลาถอนสนธิ

กลิ่นสังสารคุณ คุณประวิทย์”
ข้าพเจ้า “ครึบ ความสังสารเป็นส่วน
หนึ่งทำให้เกิดความรัก”
“โปรดคอยผมสักคำเถียว ให้กินความ
ยิ่งกว่านี้เถอะคุณประไพพันธ์” ข้าพเจ้าฝัน
กล่าวต่อไป

อัสสัซลห่อนคลอจักยทั้งสอง เมื่อ
เหลือนขนสยส่ายตาข้าพเจ้า ตาคือตาเรา
ประสานกันอย่างมีความหมายลึกซึ้ง ครัน
แล้วห่อนพุดก็เคยเป็นเสียงกระซิบ

“กะ รักคุณ”
พุดซ้าคำข้าพเจ้าออก ห่อนเข้า ประทับ
กับซ้อระประเทศ พลาถรุมแก้มซ้าซ้าโดย
ความกระสันสวาท

คลออยู่ในอาการภวังค์ ข้าพเจ้ามีรู้สึก
ตัวเมื่อห่อนคลายออกจากวงแขนมอว่าทาง
บ้านระดาม เมื่อเลิกเวลาจะเซอะกันขึ้น
ข้าพเจ้าเห็นอันตรวาทที่จะมีมากับนัยมอด้วย
“พรงุ่นเข้า-ต้องหักใจซ้อดา และระ

จ. เพ็ชร มีศรี

สิงห์

กลัวยมาหาคุณเร็วที่สุด”

เสียงหล่อนตอบว่า “ขอสวัสดิ์ จงมีแก่
คุณ และให้คุณพ่อคุณหายวันหายคืนด้วย”

ข้าพเจ้าออกหล่อนอีกครั้งหนึ่ง พรวด
พรรณนาว่า “ประโพนซ์ข้า ถ้าไม่จำเป็น
จริง ๆ พี่ไม่อยากจากไปเลย”

คืนนั้นทั้งคนข้าพเจ้าได้นอนน้อยที่สุด มี
ความวิตกเลือนลอยตรว่อยแปดพันประการ ต้อง
ตื่นแต่เช้า จิตแรงกระเข้าเสียดเสียดรีก้อออก
จากบ้าน ประเสริฐเย็นสหายเคียงข้างตาม
เคย มอญขี้บ้านประ โพนซ์สัตว์รัก รัก
ใจคอหวิว ๆ เหมือนจะออกจากร่าง ประหนึ่ง
จะจากไปไม่ได้ เห็นหน้าต่างห้องนอนหล่อน
เสยขยิบขยิบ เห็นเข้าใจว่าทันแล้ว ทันไหน
ก็ให้เห็นหล่อนโผล่มาของข้าพเจ้า เราต่าง
โยกฝ่าซีกหน้าลาลอย่างสุดแสนอาลัย ทาง
หน้าต่างบานนั้นหล่อนเคยมองข้าพเจ้าทุกเวลา
เช้า นัยแค้นวันไปจะเย็นเวลานานเท่าใดก็
ทราบดีไม่ได้ หล่อนจะได้มองใครเล่า

รตนาเราเลี้ยวซ้าย ออกจากกอง พระราม
ใน ๕ นาทีต่อมา ประเสริฐก็มอญขยิบ
ข้าพเจ้ากล่าวพลอยว่า “กระทำให้มี
ความสุขไว้ก่อนเถะประวิทย์เอ๋ย หากหล่อน
รักแท้จริง ๆ ก็คงหนีแม่ไปพ้น”

ข้าพเจ้าของเกล้าความเลียดในการเคิ
ทาง ตั้งแต่ปราจีนจนถึงภูเก็ต เมื่อเรอลงท่า
เห็นสอามาคอขยับ เพียงมองเห็นสหน้า
เขาก็ทราบดีแล้วว่า ความมั่นคงของข้าพเจ้า
ไม่ผิด คุณพ่อขยับจริง ๆ

ถึงบ้านแล้ว ข้าพเจ้าก็ตรงแนวเข้าไปหา
ท่าน รอย ๆ เคียงคนเฝ้า มารดาและน้อง ๆ
ของ ข้าพเจ้า นั่ง เช็ก น้ำตาอย่างน่าสงสาร
แสดงให้รู้สึกอาการเจียนเพียหมั่น

ท่านรู้สึกตัว เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปถึงเคียว
นั้นเองเหมือนกัน ขณะทักถามคนข้าพเจ้า
“ประวิทย์หรือ ?”

“ครึ” ข้าพเจ้าสะท้อนร้องให้แล้วตอบ

“อย่าเที่ยวรักเลยลูกเอ๋ย” ท่านพยายาม
กล่าวเสียงเบา ๆ พลิกตัวไปทางหนึ่ง ข้าพเจ้า
สังเกตเห็นท่านผลมจรงนฉิกร

“หมอตทุกคน คงไม่มี ประโยชน์ ต่อพ่อ”
ท่านกล่าวกระแสดเสียงขาดหายข้างเป็น ตอน ๆ

“พ่อทราบดีว่า ชีวิต ของพ่อ ยิ่งเกรโกลี ความ
มรณเข้าไปทกวินาศแล้ว ก่อนจะไปปรโลก
จึงอยากได้เห็นหน้าเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย — เจ้า
— เข้ามาใกล้พ่อขยับประวิทย์ และประสงค์
ให้เจ้าทำตามคำสั่งของพ่อ คือ เจ้าต้องคึก
ทำมาค้าขายค้าเนรรอยตามพ่อ ปกครอง

พ. ศ. ๒๔๘๖

แปลสวาท

น้อง ๆ จึงเป็นธรรมชาติอยู่ซึ่งเจ้าต้องหมก
การเที่ยวเตร่เช่นเคย”

“คณิ สุกจะปฏิบัติตาม” ข้าพเจ้า
กล่าวรับรองอย่างมีความรู้สึกไม่อยู่กับตัว

ยี่นนานวันอาการของ คุณพ่อ ก็ยิ่ง ทรุดลง
สูกความสามารถของ นายแพทย์ ที่จะ เขียวยา
เป็นจริงถึงท่านคาการล่องหนากุณ ข้าพเจ้า
ไก่อัย โกลี ซิกและเห็นใจท่านครั้งสุดท้ายเพียง
๖ วันเท่านั้น มฤตยูเจ้าก็ได้มาคร่ำที่เฮาชีวิต
ไป หลังจากข้าพเจ้าและญาติ ๆ พึ่ง ๆ น้อง ๆ
ทำการปลงศพสมตามฐานะแห่งพ่อค้าผู้มีอันจะ
กินคนหนึ่ง ในภักดิ์แล้ว ข้าพเจ้าก็แยกตัว
อยู่กับยานตามคำแนะนำของท่าน ระหว่างนี้
มีความรู้สึกคล้าย ๆ คนถูกจำขัง ได้มี
จดหมายไปถึงประไพพันธ์ และประเสริฐ
บอกความเป็นไปให้ทราบ

๕ วันต่อมาได้รับจดหมายจากประเสริฐ เล่า
ความเป็น ไป ส่วน ตัว และ ความเป็น อยู่ ของ
ประไพพันธ์เท่าที่เขารู้เห็นมา วันรุ่งขึ้น
จากนั้นก็ได้รับประโยชน์บัตรจากหล่อน ไม่
มีเนื้อความที่น่าสนใจนัก ห้วน ๆ เต็มที่
บอกว่าสบายก็ และคิดถึงข้าพเจ้าทุกกัน

ความคิดถึงหล่อน ทำให้ข้าพเจ้ากระวน
กระวาย หัวใจระแวกเสียสัปดาห์ละหลายหน

จึงมีจดหมายไปอีกฉบับหนึ่ง ก็ไม่ได้ รัยตอบ
อีก ๒ สัปดาห์ต่อมาได้ส่งไปอีกฉบับหนึ่ง
เพื่อให้แน่นอนว่าถึงจริง ๆ ได้ลงทะเบียน
ตอบรับด้วย แต่ผลก็ข้าพเจ้าคอยก็เหลวๆเคย

วันคืนได้ล่วงผ่านไปอย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้า
ค้นจนจะไปปราศอยู่เกือบ ๖ เดือนก็ยังไม่ได้
โอกาส เพราะไม่มีใคร ดูแล การงาน
อุปสรรค อันนี้ไต่บอก หล่อนไป แล้ว เหมือน กัน
หัวใจระกำซ้ำ สกิลื่อนลอยจะเป็นบ้าเสียให้
ได้ ๒ วันต่อมาได้รับจดหมายจากประเสริฐ
อีกฉบับหนึ่ง บอกว่าสังเกตเห็นอาการของ
ประไพพันธ์ เห็นห่างกับเขาขึ้นทุกที ซ่อน
ข้าพเจ้าเอง ก็หายอยาก ทรายมาก ตอนหนึ่ง
ของจดหมายเขาพูดว่า “นั่นแหละจะให้กิน
ทรายถึง สภาพ อัน แท้จริง ของ หัวใจ สตรี ซึ่ง
ใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นเจ้าแห่งผู้ซ่อนความลึกลับคม
ใน และมีมารยาทร้อยแปด มันก็ยาก กัน
เองก็หมดศรัทธา”

คุณเถระประไพพันธ์ ใจก็ ล้มข้าพเจ้า
ง่ายคาย ไม่มีเหตุผลอันที่จะให้ข้าพเจ้าทำ
ความเข้าใจได้ก็เท่าว่าหล่อนมีหวังในชายอื่น
เสียแล้ว ข้าพเจ้านึกโทษตัวเองที่ได้หลงไหล
ใฝ่ฝันในตัวหล่อน อย่างเหลว ๆ โภจรับหลัก
อะไรไม่ได้ — สิ่งล่วงมาแล้ว มันเลื่อน ๆ

จ. เพ็ชร มีศรี

สิงห์

เหมือนความฝัน

๒ เดือนต่อมา ไกรวัฑโตรเลขจากประเสริฐบอกว่ามีผู้มาซื้อขอล้อนและเตรียมแต่งงานกันในคืนหน้าแน่นอน.

ข่าวโศกที่ประเสริฐบอกมา เปียบประหนึ่งวัตถุหรือ อวสานแหลม เขารู้ทั้งใจตรงปากแต่เกาที่กำลงอกเสียของ ข้าพเจ้าอีกคำรบหนึ่ง มันเย็นร่อยทึงพินความเจ็บช้ำคงจะฝังตราอยู่ตราว อวสาน แห่งชีวิต — อ่า! หัวใจสทรี ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ ถึงธรรมชาติความรัก ยิ่งนักมองเห็น ในทนายัมแย้มแจ่มใส รูปร่างโอ้อ่าซึ่งทำให้ขรรพศลัมหลง แต่มาหุ้มห่อดวงใจอันโสมมไว้

นัก ๆ ถึงความรักก็ขนาด เมื่อครั้งอยู่ปราจิณ แม้เพียงเวลาอันน้อยก็ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร มีความสุข, ความร่าเริงบรรเทิงใจ ความรักก็เพิ่งแรกเริ่มจะทำให้

หัวใจข้าพเจ้าสทรี ประหนึ่งบุปผชาติ ซึ่งเตรียมขยายกลีบในรุ่งอรุณ แต่บัดนี้เป็นวาระร่วงโรยแล้วที่กลีบของมาจาก ต้นเหตุอันเกี่ยวกันคือความรักอีกนั่นแหละ

เวลานี้ข้าพเจ้ายังดำรงตัวเป็นโสด อย่างผู้มีความสุขในสภาพชายหนุ่มโสด ๆ ทั้งหลายจะพึงหาได้ ประเสริฐได้ถูกย้ายออกจากปราจิณไปประจำนครราชสีมายังกว่าแล้ว ถ้าข้าพเจ้ารับจดหมายจากเพื่อน ๆ ที่ปราจิณ มองเห็นตราประจำวันต้นทางครึ่งโค มันทำให้เจ็บแค้นและพินความหลังมิรู้หาย อ่า! ปราจิณผู้ห่างไกลเอ๋ย เราจะไม่มีโอกาสได้เยี่ยงเยียมวิสาสะกันอีกจนกว่าชีพที่เกี่ยว สังกะเลยมมาแล้ว ถ้าเราโหลให้พ้นเวรพินกรรมกันได้ก็ขอให้ผ่านพ้นไปโดยร่ายกาย หรือเย็นความฝันเรื่องหนึ่งเถาะ

ประเพณีของชาวเกาะคอรัลิกา

ดอกไม้สด

เรียบเรียง

เกาะคอรัลิกาเป็นเกาะอยู่ในความปกครอง
ของฝรั่งเศสในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน มี
ธรรมเนียมอยู่อย่างหนึ่งซึ่งชาวพื้นเมือง เรียก
ว่า อัทตากการ (Attakar) ซึ่งอาจจะแปล
ได้ความว่า “โหมตี”

ตาม ประเพณี ที่ถือ กัน มาแต่โบราณ ว่า
ถ้าหญิงสาวคนหนึ่งคนใดถูก ชายหนุ่ม ถูกตัว
ด้วยเขาคงใจ เช่นจับมือ จับหน้า จับหรือ
กึ่งผ้าคลุม ศีรษะ ๑ ออก ต่อ หน้า ทารณัด
ความเสียหายจะตกแก่หญิงนั้น กล่าวคือ
นอกจากจะไม่ให้ชายใดมาสู่ขอแล้ว ชายเพื่อน
หญิงก็ไม่ให้สมาคมด้วย แม้ใครผ่านไปใคร ก็ยืน
ทวงเกีย

วิธี ล้าง ความ อับอายนี้มี อยู่ สอง ประการ
ประการที่หนึ่ง คือให้หญิงนั้นแต่งงานกับชาย
ผู้นำความอับอายมาให้หล่อนเสียเอง ประการ

ที่สองมีวิธีเรียกว่า “วังแค้นตา” (Vendetta)
แปลว่า “แก้แค้น”

วิธีที่สองนั้นคือ ญาติผู้ชายฝ่ายหญิงที่ถูก
หมิ่นประมาทนั้น ต้องฆ่าฝ่ายศัตรูเสีย ความ
อับอายจึงจะหมดไป และผู้ฆ่าก็ต้องรับโทษ
โทษอย่างใดทั้งนั้น

พิธีแต่งงาน

ชาวคอรัลิกาใช้แหวนหมั้นที่ทำด้วย ทอง
ฝังกลาตึงห้า เมื่อกำหนดวันแต่งงานแล้ว
มารดาของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวต้องไปเป็นเพื่อน
บุตรชายและ บุตรสาว ของตน ในการไป เยี่ยม
เพื่อนบ้านและเชิญเพื่อนเหล่านั้นมาร่วมประทาน

อาหารในวันงาน ในครอบครัวหนึ่งเลือกเชิญ
แต่เพียงสองคน เพื่อนสนิทอาจได้ รับเชิญเป็น
พิเศษ

๑ หญิงสาว ชาว เกาะ คอรัลิกา ใช้ ผ้าสีเหลืองเข้ม เข้ม กว่าผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ เล็กน้อย

โพกศีรษะ

คอกไม้สด

สิงห์

เจ้าสาวใช้เครื่องแต่งตัว อย่าง ชาว ยุโรป
ฝึกแต่สี่ล้อใช้ สี่น้ำเงินแก่แทนสี่ขาว

ก่อนวันแต่งงานวันหนึ่ง เจ้าสาวกับ
เจ้าสาวต้องทำใจให้บริสุทธิ์ กล่าวคือ แก่
ขยับ แล้วพึ่งเทศน์ ในวัดและวัด เจ้าสาว
ถูกห้อมล้อมด้วยเพื่อนหญิง เจ้าสาวถูกห้อม
ล้อมด้วยเพื่อนชาย เป็นธรรมเนียมดึก
กว่า หนึ่งสาวทั้งหมดในคำบวชเจ้าสาวกับ
เจ้าสาวอยู่ ต้องมาวัดพร้อมกับเจ้าสาวและ
เจ้าสาว แล้วจะได้ รับความสวัสดิมงคล
ทั่วกัน

พิธี แต่งงาน ทำ อย่างดีที่วัดโรมันคาทอลิก
เมื่อพิธีจบลงพระจึงเสด็จเข้าสาลิ ในกระจากย้อมๆ
แล้วยกกระจากนั้นวางบนศีรษะเจ้าสาว เป็น
เครื่องหมายว่า พระได้ช่วยพรให้เข้าใน นาสของ
สามีภรรยาคู่ใหม่ออกมา

เมื่อเจ้าสาว เกาะแขนเจ้าสาว ออก มาจาก
วัด พร้อมกับญาติและมิตรซึ่งเฝ้าตามกัน
ออกมาเป็นขบวน ถ้าพบคนขึ้นสองข้างทาง
ขว้างเข้าสาลิและเข้าสารมาบนศีรษะ ครั้น
ถึงบ้านเจ้าสาวแล้ว เจ้าสาวและเจ้าสาวพร้อม
ด้วยผู้ที่เป็นขบวน แท้ก็เข้านั่งโต๊ะรับประทานอาหาร
อาหาร คนอื่นนอกจากนั้นรับประทานอยู่
ข้างนอกห้อง พร้อมกับส่งเสียง ฮวยพร เจ้าสาว

เจ้าสาวไปพลาง

การเลี้ยงเสร็จลงญาติหนุ่ม ๆ ของทั้งสอง
ฝ่าย รับประทานอาหารกันไปยังบ้านซึ่งจะเป็น
ที่อยู่ของสามีภรรยาใหม่ ผู้มาดั่งก่อนได้
รับประทานอาหารหลายหลายซึ่งมีผู้ให้ ที่มาข้าง
ซ้าย ครั้นแล้วเขากลับบุญแก่บ้านของสามี
ภรรยาใหม่ขึ้นมาพากันกลับมาเข้าจะขบวนแต่
เจ้าสาว พอจะขบวนแต่ถึงที่สักเขตค้ำยาล
บ้านเกิดของเจ้าสาว เขาก็นำบุญแก่คอก
นั้นมาส่งให้ยกมือหล่อน ครั้นนั้นมาอาหาร
ย้อม ๆ เจ้าสาวลงจากหลังม้าจะข้ามลำธาร
นั้น ก็มัญจาคี้อย่างของหล่อนเอง เป็นต้นว่า
อ่าว และพี มาขวางทางไว้ คนหนึ่งจับ
แขนเจ้าสาว แล้วร้องเพลงซึ่งมีใจความ
ดังต่อไปนี้

เราไม่อยากเสีย คอกไม้คอกงาม ที่สุด ซึ่ง
เคยโคขุ่นในน้ำของเราไป เราอยากได้คอกไม้
งามนั้นไว้ชมให้ ชื่นใจ

พอจบ ญาติข้างเจ้าสาวก็ร้องตอบ
คอกไม้ นั้นไม่ใช่ของ ท่านแล้ว เราอยาก
ได้เราจักถือเอา จะพาไปเป็นสมบัติของเรา
จะรักษาไว้ด้วยความรักและหวงกัน คอกไม้
คอกนี้เป็นของเราแล้ว
ครั้นแล้วทั้งสองฝ่ายก็ทำที่ต่อสู้กัน ยิงขึ้น

พ. ศ. ๒๔๗๒

ประเพณีชาวเกาะคอรัลิกา

ซินเหอนคิระ แม่ชาวบ้านที่เพนพินน เป็นอันเสร็จพิธีไปคนหนึ่ง ต่อจากนั้น ก็เข้าร่วมมือด้วยตามธรรมเนียม ผลสุดท้าย เป็นเวลาพักของเจ้าสาว ที่จะออกจากบ้านไป ฝ่ายเจ้าบ่าวต้องเป็นผู้ชนะ เขาพากันกวาด โทนไม้ไผ่กันกว่าจะครบอาทิตย์หนึ่งนับแต่วัน ทางให้เจ้าสาว เจ้าสาวเดินไปคุกเข่าลงบน แต่งงาน ครั้นครบเจ็ดวันแล้วหนุ่มสาวใน เสือที่ปัวไทรงลำธาร แล้วบรรจงล้างมือด้วย ค่ายบ้านเจ้าบ่าวก็มาห้อมล้อมพา สามภรรยา น้ำในลำธารนั้นเย็น เครื่องหมายว่าเจ้าสาวได้ ไปยังโยสต์ แล้วสวดวิงวอนขอประทานพร ตักชากจากบ้านเกิดของตัว เพื่่อมอบทั้งกาย รากพระเจ้าให้เขาทั้งสอง แล้วพากลับมา และใจให้แก่บ้านเกิดของสามี นับแต่กาลละ ส่งบ้าน นั้นไปจนตลอดชีวิต

เสร็จจากตอนนั้นแล้ว ก็ถึงระฆังแห่ต่อไป ครั้นใกล้บ้านเจ้าบ่าวก็พบ รัยซึ่งขวางทางไว้ ขะยอนต้องหยุดอีกครั้งหนึ่ง มีผู้ ไปเรวหา ก็ยกเกวียนขึ้นขึ้น เกวียนนั้นขึ้นล้อมรอบ ไตร่ซึ่งมีเหล้าอุ่นพื้นเมืองส่งกลิ่นพุ่งอยู่ เจ้า บ่าวให้เงินแก่เกวียนเหล่านั้น ตามสมควรเป็นค่า ผ่านประตูแล้วจึงปลุกรัยลงใต้ ต่อจากนั้น ตมให้พรเจ้าบ่าวเจ้าสาวอีกครั้งหนึ่ง แล้ว ทุกคนจึงกลับขึ้นหลังม้าใหม่

ในที่ซึ่งระฆังแห่ถึงที่อยู่ของคู่บ่าวสาว ชายหนุ่มผู้ ไค้นำกุญแจไปให้เจ้าสาวนั้น รัย กุญแจ จาก มือ เจ้าสาว มาไข ประตูแล้ว ช่วย ประคองเจ้าสาวลง จาก หลังม้า ครบวัน ไคบ้าน พอก

เป็นอันเสร็จพิธีไปคนหนึ่ง ต่อจากนั้น เป็นเวลาพักของเจ้าสาว ที่จะออกจาก บ้านไป โทนไม้ไผ่กันกว่าจะครบอาทิตย์หนึ่งนับแต่วัน แต่งงาน ครั้นครบเจ็ดวันแล้วหนุ่มสาวใน ค่ายบ้านเจ้าบ่าวก็มาห้อมล้อมพา สามภรรยา ไปยังโยสต์ แล้วสวดวิงวอนขอประทานพร รากพระเจ้าให้เขาทั้งสอง แล้วพากลับมา ส่งบ้าน

ต่อจากสามภรรยาใหม่ก็ต้องแต่งตัวด้วย เครื่องที่สวมในวันแต่งงาน ทั้งสองนั่งกัน บนเตียงนอน คอยรับพรจากญาติและมิตร ที่ไครัยเชิญมาเมื่อวันงาน เสร็จจากการให้ พรแล้วจึงให้ของขวัญอีกทีหนึ่ง

ของขวัญล้วนใช้เงินประโยชน์ ไครัย ๗ ผู้ให้วางของลงบนคิระ ของสามี หรือภรรยา แล้วแต่ละสันทักด้วยฝ่ายใดมากกว่า ผู้รัยกล่าว คำขอขอบคุณตามแบบแผน แล้วสันทักของนั้นตก ลงบนเตียงข้างตัว

กล่าวกันว่า อาศัยของขวัญที่ไครัย สาม ภรรยาใหม่ไม่ต้องหาของใช้ไปตลอดปี หรือ มากกว่านั้น

สามภรรยาชาวคอรัลิกานิยมเรียกกันและ กันว่าพี่และน้อง

เหยียบแดนเงี้ยว

ของ

ประภาศรี

ท่านขี้มึนทั้งหลาย ถ้าความทรงจำ
ของท่านยังเป็นปกติก็อยู่แล้ว ข้าพเจ้าขอ
ให้ท่านทบทวนถึงเรื่องความแค้นที่ฝังประจำ
อยู่ในใจของเราเกือบทุกท่าน นัยแต่
ครั้งกระนั้นมาจนบัดนี้ ถึงแม้เวลาจะนาน
นับจำนวนได้หลายสิบปีมาแล้วจริงอยู่ แต่
ความแค้นนั้นก็มิได้เลือนหายไ้จากดวงใจ
ของข้าพเจ้าแม้แต่น้อยเลย เรื่องนั้นคือชาย
เงี้ยวทรพลงซึ่งสาแตรงคนคล้าย พวกปล้น มั่วสุม
ชุมนุมพลสรรพไปด้วยพวก ข้าคอยที่ปราศจาก
ความรู้ มีใจกำเริบอาชโหมเข้ามารบกวน
ขอบเขตชาติมา หนึ่งพระบรมเชษฐาภาพ ทั้ง
นี้เป็นภัยได้ รับ ความ สนับสนุน ชุมนุม ส่งเสริม
จากอีกฝ่ายหนึ่งเป็นแน่แท้ หาไม่จะเป็นไป
เองได้เยี่ยงใด ? เป็นไปไม่ได้เป็นอันขาด !

ข้าพเจ้าใคร่ ขอ เล่าให้ ท่าน ฟัง ถึง ความ
เกือกร้อนคืบกัน ซึ่งปรากฏขึ้นเฉพาะ
เครือญาติและตัวของข้าพเจ้าเองในคราวที่มัน
ยกเข้าที่เขตตะเข็บคือ ความจริงข้าพเจ้า

ไม่อยากจะเล่าให้ ใคร ฟัง มากนัก เพราะ
ทอระ ดูดถึงเรือนชนคราวใดแล้ว ถึงแม้
ข้าพเจ้าจะมีน้ำใจแข็งปานถึงนัก ก็ยังหาอาจ
ยังค้ำให้ ปราศจาก น้ำตา ร่วงหล่น ลงมา อาจ
แก่มิได้สักคราวเดียว ทั้งนี้ท่านจะทราบเรื่อง
ได้ว่าเพราะเหตุใด ทั้งข้าพเจ้าจะได้บรรยาย
ให้ท่านฟัง พอเป็นสังเขปดังต่อไปนี้—

คอยพรหม ! เป็นเนินเขาต่ำทางกงม
ยวิบุรณ พรหมกัวยลำนาค เป็น สายใหญ่ จาก
ยอดเขากระเซ็น สาด เป็น ละออง ปลิวพุ่งไป ตาม
อากาศในเมื่อ พระพายโชย มา กระทำให้ พิน
คินชุ่มชื้น จึงเป็นที่เหมาะสำหรับประกอบ
การอาชวีระกัวยทางกลีกรรม แต่มีคนน้อย
นักน้อยหนาที่จะฝ่าความลำบากขมมาทำในที่
สูง ๆ นอกจากยายเฒ่าขี้เกียจกับหนาน

พวงคัวยศรีชายหนุ่มน้อย ของแกลคนเคียวเท่า
นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบเสีย
แต่บัดนี้ เพื่อถนอมความสนเท่ห์ที่จะอ่านต่อไป
คือหนานพวงคั ทกล้างกล่าวถึงในเรื่องนี้ มี

พ. ศ. ๒๔๘๗

เหยียบแดนใจว

ใช้คนอันเลว คือตัวของข้าพเจ้าเอง นายหม่อม
พระยาศรีพิพัฒน์รัตนโกสินทรเศวตฉัตร ในกองทัพบกของท่าน
เจ้าคุณแม่ทัพคราวปราบเงี้ยวคนนั้น

คณะที่มณีน้อยนั้นให้เขาไปคอยพรหม ซึ่ง
ปลุกอยู่ใต้พุ่มมรกตขึ้นที่มณีน้อยและเงี้ยววิ่ง
เพ่งใจของผู้ที่มณีน้อยสัน โทษ ฉะนั้นจึง
เป็นที่พำนักเหมาะสำหรับข้าพเจ้ากับท่าน
มารดาอันยังเกิดเกล้าเช่นกัน ไม่ห่างจาก
กระท่อมที่พนักนั้นนักมีกระท่อมอีกหลัง ๑ ตั้งอยู่
ที่ชายเขา คอยพรหม ทางเคียว ประมาด สัก ๒
เส้น เป็นของยายเฒ่าอยู่ลี้ลี้มารดาทางสาว
ยี่สิบ ซึ่งเป็นหญิงสวยที่หาตัวยากในเขตต์
เขี้ยวคือ คณะนั้นจะทนไม่พ้นที่ข้าพเจ้าจะ
ต้องเคียวไป มา เข้มมกราย อยู่ทุกวันมิได้ขาด
นับว่าเป็นความสุขอันเต็มเปี่ยมจะหาไหน มา
เปรียบได้โดยยากในเวลานั้น

วันหนึ่งในฤดูกิมหันต์ ข้าพเจ้าลุกขึ้น
แต่เช้าอากาศปรอทไอร่ง ดวงอาทิตย์กำลัง
จะเข้มนมไฉไลขึ้นจากขอบฟ้าอยู่ไร ฉายแสง
อันนวลอ่อนทั่วพื้นภูมิประเทศเป็นที่สบาย ยิ่งนัก
ลมหนาวก็เริ่มว่าเพี้ยพิศพาคลุ้มคลั่งหิมะ หอม
หึ่งกระหอบหอบคลุ้มคลั่งใจเย็นที่ยิ่ง ข้าพเจ้า
จึงจัดแจงหาอาหารให้ท่านมารดาของข้าพเจ้า
รับประทานเสร็จแล้วก็ออกมา นั่ง อยู่ที่แคร่ริม

ให้เขา พลาทอกสายตาไปชมภูมิประเทศ
อันงามที่ลี้ลี้พระพรหมนั้น ยังเอื้อมสายตา
ก็ไปประสพพระที่มณีน้อยของนางสาวยี่สิบเพื่อน
บ้านแห่งเดียวของข้าพเจ้า ซึ่งแลเห็นลอค
จากพุ่มไม้ว่าไร อันมีอำนาจแม่เหล็ก
ทุกกิ่งทิวไรของข้าพเจ้าให้ออกเคียว เสา ตาม
ขาทิวและทิวไรอันเป็นช่องทางทะลุถึงกระท่อม
นัยของแม่ยี่สิบโดยกะเพาะ พอมาได้
สักหนึ่งร้อยพยพวกลาวชาวบ้านหนึ่ง มี
ลือคาพเคียวมาอย่างรีบร้อน สังเกตได้ว่า
เขาเหล่านั้นมีความทุกข์ โศกซึ่งเห็นได้จาก
กิริยาและท่าทาง ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า—
“พี่น้อง! จะไปไหนกัน บุรุษที่กระหอบ
มาก?”

“ไปไหนหรือ?” เจ้าคนเคียวหน้ากลัย
ย้อนถามข้าพเจ้า และสองคางก็มุงมองอยู่อย่าง
พิศวง “นายไม่รู้หรือว่าพวกเงี้ยวกำลัง
อาละวาดฆ่าฟันผู้คนเสียออกยับยั้ง พวกเรา
กำลังหนีมันมาอยู่เขี้ยว”

“จริงหรือ? มันมาทำอย่างไรบ้าง?”
ข้าพเจ้าถามต่อไป
“จริงซี! มันมักพากันเข้ามาแย่งที่ทำการ
ของรัฐบาลแย่งชิงอาวุธยุทโธปกรณ์และฆ่าฟัน
ผู้คนเล่นไม่เลือกว่าเด็ก หรือผู้ใหญ่” เจ้าคน

ประกาศรี

สิ่งที

นั้นคอบอย่างเอาการเอางาน “เราเชื่อว่า
ในไม่ช้า มันคงระบาทวมาดังทางนั้นข้าง ส
เจ้ารีบเอาหัวหนีเด็ก ไปหาที่พักให้พ้นภัยเสีย
ก่อน ไม่ช้าก็คงทัพทางกรุงเทพฯ คงชนมา
ดังบอก” พวกแล้วพวกก็รีบวิ่งไป เมื่อ
ข้าพเจ้าได้ฟังคำบอกเล่าเช่นนั้น ก็ออกวิ่ง
ชนพอสยงเกล้าด้วยอำนาจอินทราณรัยกาย
ของอ้ายพวกอะธรรม แต่มาคิดก็กลัวว่ามัน
คงไม่มาทำอะไรกับเรา ซึ่งทำมาหากิน
ด้วยการเพาะปลูก เพื่อยังชีวิตไปแต่เพียงมือ
หนึ่ง ๆ เท่านั้น ไม่มีสมบัติอะไรจะให้มัน
คงใจเข้าปล้นและ แย่งชิง แม้แต่ทรัพย์สิน เท่ากา
ถะนิก ข้าพเจ้าก็กลัวลงใจกลัวลง จิตใจ
ก็ให้เป็นห่วงถึงแม่เฒ่า ซึ่ง เป็น มารดา ยังเด็ก
เกล้าของข้าพเจ้า ที่อยู่ เปล่าเปลี่ยว คนเดียวใน
กระท่อมที่เห็นอยู่บนผองอนผา ยิ่งเกรียวมากยิ่งขึ้น
เหมือนเขาทั้งสองของข้าพเจ้าอันลง ๆ แทะ
จะเกรียวไปไม่ไหว ทั้งนี้ไม่เคยได้เคยเห็น
กับตัวข้าพเจ้าเลยตั้งแต่เกิดมา ทั้งฝูงนกที่
เคยบินโฉบผาย หว อหาว กิน วัวร้อง แซ่แซ่
รวงมกก็กลืนเสียงดังเหงาง่วง เเกาะเอาอยู่แทบ
ถึงพฤษภาชาติ ทั้งนี้คงจะระบอเหตุดังเล่า
ร้ายที่จะพึงมีในมิสชันนารี สิ่งทั้งนี้ ไม่อาจ
ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อเลย นอกจากคงใจจะเกรียว

ให้ถึงกระท่อมของครุฑเท่านั้น พอเกรียว
ชายข้างก็เห็นกระท่อมและไร่นาชนปลูกผลไม้
มีผลที่ขอยอดระกะ ทันทีก็เห็นผีแปลกจาก
ธรรมชาติ คือสัณเฑาะร์ออกมาจากสี่ของ
ปวงพฤษภาชาติเห็นไถ่ถนิก สักครู่หนึ่งส
นั้นผ่านไปมาอยู่หลังซุ้มไม้ สักครู่ของ
ขึ้นทันของสาวขนิณไถ่ถนิกอยู่นั่นเอง เมื่อเห็น
ข้าพเจ้าเข้าก็ร้องทักทวยปราสัย และเชิญ
ให้หนึ่งยังร้านไม้ ไผ่ที่คงอยู่ริมกระท่อมโดยทริยา
อันสภาพสมควรกับ สมบัติ ของ สตรี เพศ ทพ
ปรารภณา เมื่อไถ่ถนิกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึง
ถามข้าพเจ้าว่า—

“พี่จะบอก ไถ่ถนิกเรื่องเงวชดทหรือไม่ว
จริงนี้ระน้องออกกลัวเต็มทนแล้ว”

“อาเป็นจริงอย่างเขาพูด” ข้าพเจ้า
รีบตอบทักท “แต่มันระมาทำอะไรเรา
พี่ไม่เห็นรู้สึกสะทกสะท้านเลย คุณกันเรื่อง
อันดีกว่า”

“พี่จะว่าพี่ไม่กลัวก็ตาม แต่เนื่องเป็น
ผู้หญิงนี่พี่ อยู่กับแม่สองคนเท่านั้น เขา
ลือกันว่าไม่ช้ามันก็คงมาดังที่นั่น เรือง
อกระสำคัญมากนะพี่ พี่สังเกตเห็นไหม
แถวหน้าบ้านเรามีคนเฝ้าไม่ขาด ย่างขึ้นลุก
รุ่งหลานที่นัยมาทงนั้น แต่ก่อนแต่ไรจะ

พ. ศ. ๒๔๘๗

เหยียบแดนเงี้ยว

พยคนเฝ้ารักคนทั้งยาก”

“อย่ากลัวเลยน้อง ถึงอย่างไรพี่ก็ไม่
ทิ้ง” ข้าพเจ้าปล่อยมือเอาไว้

“เป็นพระคุณมาก” เจ้าหล่อนกล่าว
พร้อมก้นน้ำตาที่เริ่มไหล ออกมาเป็นทางแยก
ทั้งสองแฉก “คำของพ่อกับคุณแม่เป็นบุญคุณ
อย่างยิ่ง น้องจะลืมเสียมิได้เลย แต่
อย่าเป็นห่วงน้องเลยพ่เจ้า ทั้งไว้ตามพระภรรยา
เดิม พี่ควรเป็นห่วงแม่เฒ่ามารดาของพี่
อยู่คนเดียวนึกกว่า”

“ไม่เป็นไรน้อง เราควรไปอยู่รวมกันใน
เวลาฉุกเฉินเช่นนี้เสียชั่วคราว พอสิ้นเรื่อง
จึงกลับมามีตามเดิมใหม่” ข้าพเจ้าพูด
พลางก็กระโดดเข้านั่งใกล้ และเราเห็นเชิง
เคื่อนว่า “ลองไปดูแม่เฒ่ากันน้อง”

“ที่จริงก็เหมือนกัน น้องจะลองเข้าไป
ถามดู” พวกเราทั้งสองก็เดินเข้าไปใน
กระท่อม พอเข้าออกก็เกิดกลิ่นคาวขึ้น
อย่างกับที่โคโยตีเคยได้ยินคนร้อง เกรี้ยวกราวมา
แต่ไกล พี่ก็ให้ความคิดว่า “งั้นวาท
แต่ ๆ ๆ สุเจ้าจริงหนิเอาตัวออกเด็ก เจ้า
หล่อนวิ่งเข้ามาบอก คอข้าพเจ้าไว้นั้นพลาง
ชายหน้าอยู่น่าสะอิดสะเอียนอย่างน่าสมเพช
ส่วนข้าพเจ้าเอง เวลานั้นรู้สึกตัวชาโดยมีรูปที่

จะแก้ไขประการใด ทั้งอาวตาร ๆ ก็มี
คิดตัวมาเล่นนอกจากชั้น ว่านยาที่คาถาแห่งภาค
อยู่รอบ สะเอด กับไม้ ชักไฟ ถักหนึ่ง เก้านั้น
ข้าพเจ้าค่อย ๆ ประคองปล่อยหล่อน พลงสาย
ตากก็มุ่งมองขึ้นไปบนกระท่อมของ ข้าพเจ้าที่อยู่
บนไหล่เขา พอได้เห็นชายเงี้ยวถือคทาคว
งันเข้าไป ข้าพเจ้าก็ผล่ผลอนจากหล่อนและ
ให้คิดแล้ววิ่ง กลับมาโดยเร็ว ที่ท่าทั้งสอง ของ
ข้าพเจ้าจะพามาได้ พอมาถึงก็ถึงกระท่อม
ที่โคโยตีเคยได้ยินมารดาข้าพเจ้าร้องพร้อมกับแสง
ไฟลุกขึ้นท่วมกระท่อม ข้าพเจ้าวิ่งเข้าไปโดยมิ
ไต่ คึกคักชีวิต ก็พอกันมาสนทนากับชายเงี้ยว
คันทางจะเลี้ยวเข้าบ้าน ข้าพเจ้ามิได้อธิ
วาทตรงเข้าแย่งคทาไปเล่มหนึ่งก็ปรายคางเข้าสู้
อย่างไม่มีคึกคักชีวิต ข้าพเจ้าพ่นมันนอนเหยีย

อยู่กลางคืน ๒-๓ คน พอจะเข้าพ่นอีก
คนหนึ่ง ก็พอกันโดยเสียง คังคิก กระทบศีรษะ
ข้าพเจ้าโดยแรง ก็พลันล้มลงหมดสติถึง
วิญญูภาพ อยู่ตะที่นั่นเอง

เวลาต่อมาเมื่อสองน้ำค้างได้ตกพรหมทั่วป่า
นำความเย็น มาสัมผัสกาย ชายหนุ่มผู้นอน
ปราศจากสติอยู่แทบอัมพาตให้ชุ่มชื้น พร้อม
ด้วยเสียงจิ้งกรังจันไรต่าง ร่ำร้อง อยู่ เสียงชา
สนั่นคง เท่ากับจะปล่อยปล่อยชายผู้น่าสงสารนี้

ประกาศรี

สิงห์

ให้ตนจากวิญญูกรรมฉนั้น อยู่นั่นคือตัว
ข้าพเจ้าเอง เวลานั้นรู้สึกพลีบเต็มทนเจ็บ
ปวดตามเนื้อตัวและศีรษะเป็นกำลัง ข้าพเจ้า
ค่อย ๆ ล้มตามและคลำดู ตามร่างกาย เห็นเป็น
รอยถูกคัมภีรมนไปแทบทั้งตัว แต่ไม่มี
แผลเลย ทั้งนี้เป็นด้วยเคยอาบน้ำว่านยาเมื่อ
อยู่กับอาจารย์ ช่าง ๆ ตัวข้าพเจ้ามีทวารศพ
อ้ายเจียวทัวข้าพเจ้าพันตายอยู่ ๓ คน ข้าพเจ้า
จึงลุกขึ้นนั่งมองดูไปทางกระท่อมเห็นแสงไฟแว่น
ระโหมอยู่แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลย แม่เฒ่า
มารดาของข้าพเจ้าคงจะตายเสียแน่แล้ว ทั้ง
กระท่อม ของ แม่ยี่ฉนั้น ก็ถูก อ้ายเจียว เฒ่า เสีย
เหมือนกัน ในเวลานั้นไม่มี ใครที่มิชวิตเหลือ
อยู่เลย นอกจากข้าพเจ้าคนเดียว ข้าพเจ้า
รู้สึก ขนพองสยองเกล้าโดย คิดถึง ท่านมารดา
ผู้เฒ่าพลางซบหน้าลงกับก้อนผา สรรกสะอื้น
ไห้ ซบเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ามิได้เคย ประสพ เลยใน
ชีวิตนี้ พอลางว่าพันแก่ตนเองว่า “โอ้
แม่เฒ่า แม่ผู้ ให้กำเนิดลูกและถนนมกล้อม
เกลี้ยงมาจน เคยโตถึง เพียงนี้แล้ว ก็ยังมี
ไ้ให้ ลูก ได้ แทนคุณแม่แต่บัดนี้เลย ควร
หรือจะมาตายเสียด้วย ผีมือ อ้ายพวก เหล่าร้าย
ปราศจากกรรม แม่เฒ่า! แม่จึงมาเป็นพยาน
และฟังคำของลูกที่ระให้สัจย์ ในบัดนี้ ลูก

จะขอแก้แค้นให้แม่จงได้ ถึงแม้จะฝ่าความ
ลำบากยากแค้นสักเพียงใดก็ตาม ลูกจะมีขอ
สกละเลยเป็นอันขาด แต่ไปลูกจะได้แต่
ความทุกข์ จะเหลือแลเห็นใครเป็นทีพึ่ง
แม่เฒ่า! เมื่ออย่าเพื่อไป มารับลูกไปเสียด้วย”
พอว่าพันจะลงกับหน้าสรรกสะอื้นให้ มีอ
หนึ่ง ก็คิดว่าหากทำไว้นั้นโดย คิดจะทำลายตัว
เสียเองให้พันทุกข์ ในทันใดนั้น ได้ยินเสียง
แว่วกังวาลเย็นจับใจคล้ายกับเสียง มารดา ของ
ข้าพเจ้าในท่ามกลางย่านเย็นยวสัถกว่า —

“ลูกเอ๋ย ควรละหรือที่เจ้าจะมาก็คืน
แต่เพียงนี้ เจ้ายังหนุ่มนักไม่สมควรจะมา
ยอมตายเสียโดยเปล่าประโยชน์ ก็เกิดแค้น
แทนแม่ และ ทำคนให้ เป็น ประโยชน์ สำหรับ
บ้านเกิดเมืองมารดาให้สมถานะของ ลูก ผู้ชาย
ชาวไทยด้วยเถิด พะยัคคุกรักของแม่ อย่า
เป็นห่วงแม่เลย จงย้ายหน้าสู่กรุง เทพ พระ
มหานคร กรวยถวายบังคมพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว และระฤกถึงพระมหากรุณา
ธิคุณที่ ได้เคยปกแผ่และให้ความ สุขแก่ เรามา
ตลอดจนถึงบัดนี้ แล้วจงรีบอาวเข้าต่อสู้
กับอ้ายพวก เหล่าร้ายที่ ก่อการ ทำร้าย โดยเร็ว
เถิด แม่จะ ไปช่วยเจ้าในเวลาอันเร็ว”

ท่านยี่ฉมีครทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้สำนึก

พ. ศ. ๒๔๗๒

เหยียบแดนงิ้ว

คนและมีความคิดเห็นที่ เวลาความทุกข์
ก็กลืนหายไปจนสิ้นเชิง คงเหลืออยู่แต่ความ
อาฆาตเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงหันหน้าเข้าสู่
กรุงทพฯ พระมหากษัตริย์ตามคำมารดา กรวย
ถวายบังคมและตั้งสัตยาธิษฐานว่า จะขอยอม
สละ โลหิตกษัตริย์ทุกชีวิต เพื่อทำการชดเชย
พระมหากษัตริย์และพระนครซึ่งเป็นที่รัก พลัง
มีก็ภัยพิบัติแห่งใดจาก อ้ายเงี้ยว แล้วลง มา
จากคอกพรหมซึ่งเป็นที่พักก่อนนั้นว่า แสน บรม
สุขของข้าพเจ้า มุ่งตรงไปยังเมืองพะเยา
ซึ่งเป็น ทางที่ คาดว่า กองทหารไทย จะ เติรมา
การเคียวทางวันไม่ช้ามาเรื่อย ๆ อย่างธรรมดา
ข้าพเจ้าก็เฝ้ารออย่างระมัดระวัง ทั้งสองข้างก็สอกล้าย
เหลียวมองตามพุ่มพดล เพื่อค้นคว้าหา
อ้ายพวกเงี้ยวที่เหลืงชุมพักอยู่ในเวลากลางวัน
ท่านสหายเอ๋ย ความระแวงเลวของข้าพเจ้า
เวลานั้น ไม่ผิดไปจากสิ่งที่ว่ากล่าวถึงหิวแสง
หาอาหารมากนักเลย ทั้งนี้เป็นด้วยความเจ็บ
ใจและความแค้นระคนกันนั่นเอง แต่ก็มีไ้
พบประเณแต่สักคนเดียว นอกจากสัตว์ป่าที่วิ่ง
ผ่านทางไปมาเป็นระยะเท่านั้น เวลานี้แสง
แก่ก็ออกจากร้อนที่มากอยู่ เห็นระเงยราว ๆ
เพล พอควงอาทิตย์ ขึ้นสูงเห็นอชคไม้
แล้วก็พอดังชายป่าซึ่งเป็น ช่องทางที่ ระออก

ทุ่งรายริมกว๊านเมืองพะเยา อากาศในเวลา
อชอ้าวด้วยอำนาจของแสงกล้าแห่งดวงอาทิตย์
ที่ส่องตรงลงมายังพนักิน ปวดจากก้อนเมฆ
และพุ่มไม้ใหญ่ขมยง ส่องท้องพินน้ำใน
กว๊านคือทะเลสาบเย็นประกายส่งความร้อนขึ้น
มาสู่ในท้องทุ่งทั่วไปจึงเกิดอชอ้าวขึ้นเป็นทวี
คุณเหลือกำลังที่จะเคียวต่อไปได้ ทั้งทางเคียวก็
แสนลำบาก เพราะยางตอนเย็นดินแข็งและ
มีคน ไม่เคย ๆ ขนอยู่แน่นทึบ และยางตอน
ก็เย็น โคลนมีคัน หลุมสูง ๆ และ คันไม้ที่เย็น
หนามขึ้น สลับซับซ้อนกัน เหลือ กำลัง ที่จะ
เคียวให้เร็วทันใจได้ ต้องค่อย ๆ แหก
หาทางไปแต่ช้า ๆ เท่านั้น เสาะลงมาริม
ขอบกว๊านเพื่อหาน้ำรัยประทานเพราะ ความร้อน
ได้เผาจนน้ำที่มอยภายในตัวจนเกือบแห้ง ห่ม
แล้ว ทั้งตั้งแต่เมื่อนานมากยังมีไ้รัยประทาน
อะไรเลยจนถึงขั้นนี้ พอมาถึงจวนจะถึง
ก็เห็นฝูงนก ที่ หาเลี้ยงชีพ ด้วย มีน้ำมีอาหาร
ต่างพากันโผล่บินขึ้นออกจากฝั่งเสียงร้องอชอช
แซ่โดยความตกใจ พอมาถึงข้าพเจ้าก็ไ้
ข้า วิบตรงเข้ากว๊านน้ำดังหนาเพื่อบรรเทา
ความร้อน และวิกได้ผ่านร้อนรัยประทาน
แต่ฉันใจ! น้ำในกว๊านก็เต็มด้วยประกายน้ำ
เหลือเหลือกำลังที่จะทนค้มต่อไปได้ ข้าพเจ้า

ประกาศรี

สิงห์

จึงลุกเงยโชนเช้ต่อมา ทักทางมุ่งตรงเข้า
ในเมืองพระยา ซึ่งเห็นอยู่ข้างหน้า ใน
ระหว่างทางที่เฝ้ามาเห็น กระตอมมุง ค้วยแฝก
อยู่หลังหนึ่ง ตั้งอยู่ในระหว่างกลางทุ่งริม
ขอบกว๊าน ห่างจากทิวป่าและเมืองพระยา
ประมาณ สัก ซ้ำง ละ ๒ เส้นเห็น ที่โล่ง เคียน
เห็นผู้สัญจรไปมาใดแต่ไกล ข้าพเจ้าจึงเฝ้า
ตรงเข้าไปเพื่อพักร้อน และหาน้ำรียประทาน
แก่กระหาย แต่แทนที่จะสมทวงข้าพเจ้ากลับ
สะดุ้งและยืนชะงักอยู่เพียง ประคเพราะ อาหาร
ของข้าพเจ้าแทนที่จะเย็นน้ำ ก็คืออายพวก
เงี้ยว ๔ คนนอนหลับก่ายกันอยู่ในกระท่อม นั้น
อย่างคนทปราคาจากสะกิด ข้าพเจ้ามิได้รอ
ข้าพเจ้าค่อย ๆ จึงประคยให้สนิท แล้วเอา
ทวยกทั้งองเส้นหนึ่งผูกยานประคเสียบ จนแน่น
อา! เจ้าพวกเหล่าร้าย เจ้ามานอนคอยเวลา
ให้ข้าได้แก่แค้นยังละหรือ คราวนั้น
โอกาสอันเหมาะที่พระผืนใหญ่ในสกลโลก
ได้ประทานโอกาสข้าพเจ้าแล้ว เมื่อได้เตรียม
ตัวเรียบร้อยแล้วจึง ซัดไฟ ซัดไฟ ซน แผลก
ทั่วทั้ง ๔ ค้านมอ็กคุมดาพคมที่อย ออกใจ
เคียวเท่านั้น ไฟก็ลุกขึ้นช่วง โชนเร็วเกินคาด
หมาย เพราะความร้อนได้เผาผลาญจน
แห้งเกราะ เสียงมันคนพังลายโครมคราม

ข้าพเจ้าก็คอยเอาดาพคมพุ่งลงไปตามช่อง ที่
มันโผล่ละออกมา สักครู่ก็ยอวกเงี้ยวไป
สมน้ำหน้ามัน ข้าพเจ้ามิได้สมเพทมันเลย
นอกจากนึกใจ ที่ได้ แก่แค้น แทน มารดา สม
ประสงค์ค่ายเคียวเท่านั้น เมื่อเสร็จจากการ
ปราบพวกเหล่าร้ายทั้ง ๕ แล้ว ก็ออกเฝ้า
ตักทุ่งป่า ความ ร้อน หมาย ฉะเพาะ ทิวไม้ ซึ่ง
สังเกตได้ว่าเนินเมืองพระยา การเกิดตอนนั้น
คเร็วขึ้น เห็นจะเย็นเพราะ ที่ใจที่ได้ทำการเย็น
ผลสำเร็จสมความมุ่งหมายนั่นเอง พอพ้น
ทิวไม้ก็เลี้ยวเข้าใน คลาก ซึ่ง เต็มไปด้วยบ้าน
เรือน และร้านโรง ที่ วางเปล่า ปราศจากผู้คน
เพราะต่างพากันอพยพหนีภัยไปทางอำเภอเมือง
จนเกือบหมด คงเหลืออยู่ข้างก็เพียงแต่ผู้
เฝ้าแก่และคนพิการที่ไม่ไหวเท่านั้น ข้า
พเจ้าแวะเข้าไปในบ้าน ๆ หนึ่ง และขอน้ำ
รียประทาน ก็พอคยคนง่อยคนหนึ่งร้อง
เรียก ข้าพเจ้า และ ค้อน รีย ค้วย ความ เต็ม ใจ
ข้าพเจ้าก็แวะเข้าไปขอน้ำรียประทาน เมื่อได้
คยจนสมกับความอยากแล้ว จึงถามขึ้นว่า—
“ตาซา ทำไมตาจึงอยู่คนเคียว พวก
ลูกหลานไปทางไหนเสียหมด?”
“พอเอ๊ย” เสียงตาเฝ้าตอบ “ลูกหลาน
ของตาเวลานี้ไม่มีเหลือเลย อ้ายเงี้ยวเข้า

ประกาศ

สิ่งที

เข้าเป็น ไม่รอคักก็เกี้ยว” พวกนั้นช่วยกันร้อง
ห้ามด้วยความกรุณา

“ไม่เป็นไรหรอก เพราะคอยมันหมั่นเป็น
ที่ ๆ คนเคยชำนาญทางอยู่มาก ฉะนั้นจะแหย
ไปไม่ให้มันเห็นเลย คอยมันหมั่นมาทางขึ้น
ใต้ทางเกี้ยว ทางอันล้นที่ลึกขึ้นไม่ให้เลย
เหตุนี้จึงได้นามว่าคอยมันหมั่น ฉะนั้นจะไป
ที่เสียให้แน่ แล้วจะได้น้ำองทวารผ่าย
กรงเทพ ฯ ขึ้นไปปรายมันเสียก่อนมันมีโอกา
สโกล้งมือทำการ” ข้าพเจ้าพูดแล้วก็ดำ
ริว่าเจ้าของบ้านและคนเหล่านั้น รับผิดชอบทางฝั่ง
ตรงไปยังคอยมันหมั่น ซึ่งเห็นแต่ยกแหลมเป็น
มันเลื่อมอยู่ในทิวเขาที่อ้อมยาว รววกัยกำพร
อยู่ไร ๆ

พอใกล้เวลาอันรุ่งโรจน์ที่ฟ้าแดงฉาก ปลาย
สีเลือด ดวงอาทิตย์เกลี้ยงลิ้นแนวเขายัรอน ๆ
ขณะนั้นที่ ร่ำร้อง ครวญ ครวญ โหย โหย สิ้นนง
ก็พอกที่ข้าพเจ้า เติร์ มานัง ชายเขา คอยมันหม
เวลานั้น มีแสงเพลิงลุก โพล่งรัยยอกไม่อยู่ตรง
เหลี่ยมผาซึ่งเป็นที่ลาดตอนกลางเขา ตรงนั้นเอง
คง เป็น ที่ ชุมนม พล ของ อ้ายเงี้ยว เป็น แน่ แท้
ข้าพเจ้ามิได้รอช้า ให้เสีย เวลา สักนาที เกี้ยว
ค่อย ๆ ขึ้นเลาะลึกแฉกซุ่มซ่อนตัว ชน มาทาง
หลังคอย เมื่อมาได้สักหน้อยถึงปากช่อง

คหาซึ่งทะลุออกไปถึงลานหญ้า ที่พวก มันพัก
อาศัยอยู่ ก็พอกพวยอ้ายเงี้ยวแล้วผู้หนึ่งกำลัง
เฝ้าสวนทางมา เกษะบุญข้าพเจ้าเห็นมัน
เสียก่อนจึงคอยแฉกตัวเข้าซ่อนอยู่ที่เงา ริม
ทางที่ มันผ่าน มานัน ถน มาก จำเป็น ที่ จะต้อง
ค่อย ๆ ใต้อย่างระมัดระวัง จึงเป็นโอกาส
เหมาะสำหรับข้าพเจ้าจะทำการไต่ โดยสะดวก
ข้าพเจ้าเหวี่ยงภาพค้ำชีวิตไปแต่ครั้งเดียวเท่านั้น
หัวของมันก็กระเด็นตกลงไปเชิงเขาเหลือแต่ตัว
นอนเสือกอยู่ริมทางนั้นเอง ข้าพเจ้าจึง
รีบเข้า แก่เครื่องแต่งตัวของมันออกมา แต่งกับ
เครื่องแต่งกายของข้าพเจ้าเข้าเพื่อปลอมแปลง
ให้เหมือนพวกมัน การที่ทำได้เหมือนเช่นนั้น
เป็น เพราะข้าพเจ้าได้เคยพบ และ ค้นเคยกับมัน
มานานทั้งพูด ภาษาเงี้ยวได้ อย่าง ถนัด ชัดเจน
ด้วย ส่วนศัพทอ้ายเงี้ยวนั้นก็ ได้ หมดซ่อนไว้
ริมทางนั้นเอง เมื่อการแปลงกายของข้าพเจ้า
ได้เป็นไปสำเร็จสมประสงค์แล้วก็เสร็จ ทำเครื่อง
เข้าไปหาพวกมันอย่างงักงั้น ทั้งนเพื่อจะ
ได้เห็นความเป็นไปและทราบความคึก ของมัน
ให้คลอก พอถึงปากช่องทางที่ทะเข้ไปถึง
ชุมนุมใหญ่ก็พอกอ้ายเงี้ยวมาปรึกษาการผู้หนึ่ง
ชนขวางทางอยู่ เมื่อเห็นข้าพเจ้าครอง
ถามชื่อและเลขประจำตัว ข้าพเจ้าหมดทำ

เพราะมิได้ คิดเตรียมตัวไว้ ก่อน จึงมี ฐานะ ทรอย
ประการใด จึงเกลี้ยพวกเป็นภาษาอังกฤษว่า—

“นั่นแน่พี่น้องเอ๋ย! จงไปรบช่วยฉันทัว
เด็ก ฉันทมาเข้าชุมนุมซ้ำไป เพราะได้
มีไว้ให้พวกกันเสียในข้าศึก ครั้นเมื่อทราบ
ความว่าพวกเราจะยกไปตีเมืองเชียงราย ฉันท
จึงรีบเข้ามาอาสาทีเดียว”

“เจ้ามีความผิดมาก” เจ้ายามรักษ
การผู้หนึ่งกล่าวข่ม ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าหนักหม่น
ได้แต่ทยอยตรงเข้าข่มมันเสียให้สมแค่น แต่
จำต้องออกใจไว้ เพราะต้องการความรู้ “แต่
เอาเถะเรานัก ๆ ก็ สงสาร จะช่วยไว้ สักครั้ง
หนึ่ง เจ้าต้องไว้เสียก่อนว่า เจ้าของเรา
มีชื่อว่า เจ้าฟ้าศิริประพันธ์ กำลังเตรียม
การจะเข้าพิชิตปลุกเสกเพื่อชัยชนะนะ เมื่อเสร็จ
พิชิตแล้วจะยกเข้าตีเมืองเชียงรายทีเดียว เลข
หมาย ของเจ้า ๒๕ ประจําในหมู่ รักษาตำแหน่ง
คือหมู่ของข้า ข้าชื่อเม่งฮึงเข้าใจไหม?
ไหนลองว่าไปก็ให้ถูกสิ”

“ข้าพเจ้าชื่อเม่งฮึง เลขประจำตัว ๒๕
ประจำอยู่ในหมู่รักษาค่าย ซึ่งนายเม่งฮึง
เป็นผู้บังคับหมู่ เช่นนี้ถูกไหม” ข้าพเจ้า
แสดงงาม

“เอออีกแล้ว” เจ้าเงี้ยวตอบอย่างวางท่า

“อย่าลืมเสียล่ะ! เวลาเจ้าจะเดินไปข้างใน
ก็ได้ แต่ถ้าใครถามจงตอบให้ถูกแล้วกัน”

ข้าพเจ้าจึงเดิน เข้าไปใน ชุมชนใหญ่ ของ
มัน ตรงกลางลานมีเยื้องๆ ทำด้วยไม้ ไม้
บุผ้าขาว ยกพื้นขึ้นสูงตระหง่าน ซึ่งข้าพเจ้า
ทราบว่าทำขึ้น ไว้สำหรับ ตัวอ้าย หัวหน้จะชน
นั้ร่ายนํ้ามันค์ในเวลาได้ถูกๆ ข้างเยื้องๆ

นั้ร่ายชาวจีร์จีร์ครั้ง ทำด้วยฟางเข้าและ
กระด้างสีต่างๆ ๆ ทั่วออกมามีแคร์ ไม้ ไม้เคียว ๆ

วางอยู่ มีพนักงานพ้อนรำ คือพ้อนนางนก
แต่งกายนั้ร่าย เตรียมอยู่ พร้อมด้วย ผู้คน นั้ร่าย

ประมาณสัก ๕๐๐ คน ข้าพเจ้าก็เข้าไป
นั้ร่ายในหมู่นี้ด้วย แคร์นั้นซิกแคร์ ไม้ ไม้

นั้ร่ายเดียว สักประเคียวตัวจากก็เดินออกมา
จากเพิงที่ทำด้วยไม้ไม้แห้ง แวดล้อมไปด้วย

เหล่าหญิงพวกเงี้ยวความมาเป็นหมู่ แต่งกาย
สลักรักด้วย ผ้าสีต่างๆ พอมมาถึงแคร์ ก็นั่งลง

เวลาเงี้ยวของกลอง ก็เริ่ม บรรเลง ดังกลอง
สนั่นท่วนไหว พวกพนักงานพ้อนที่แต่งตัว

เป็นนางนทกก็เริ่มขยับเขยื้อนและร่ายรำ พ้อนไป
ในท่านกต่าง ๆ มีท่ายืนกักกายและยืนโศ

ผืนไปเป็นวง ๆ อยู่ในท่าช้า ๆ กัน เช่นนั้นเอง
ข้าพเจ้าจึงถามคนที่นั่งข้าง ๆ ว่าการเล่นสนุก

สนามเช่นนี้เพื่ออะไร คงได้วิธีตอบว่าแ

ประกาศ

สิงห์

ไม่รู้บอกหรือ ว่าเจ้าของเราไ้ผู้หนึ่งมาคน
หนึ่งจากคอบพรมหะทำการแต่งงานในคืนวัน
นั้น พอไ้ยินเท่านั้น ข้าพเจ้าก็รู้ทันทีว่าคือ
ใคร ความหึงสไ้เข้าครอบงำข้าพเจ้าเสีย
แล้ว หักไว้ไม่ให้ไ้ จึงชักดาพท์ซ่อนมาพัน
ไปไ้ท้ายตัวเจ้าโดยแรง ยังเ็นเ็นครว
เคราะห์ที่คของมัน จึงไ้เดียวไ้ไม่ถนัด
ภาพไปดิกที่แคว้นนั้น เมื่อข้าพเจ้าชักขึ้น
คิกจะพันออกครึ่งหนึ่ง ก็ถูกพดท์ยั้ง ๆ
จับไว้ไ้แน่นเสียแล้ว จะคนลักเท่าไรก็ไ้ไม่
หลุด อัยยตัวเจ้าถูกขยั้นร้องสั้งให้ถลอกเสีย
ข้าพเจ้าร้องกบ จึงเห็นเครื่องแต่งกายว่าเ็น
พวกชาวเมืองปลอมมา

“ก็แล้วเอามาฉัน ขนวาง ขนร่าน ผ่าอกเสีย
ในเวลาคงถูกขยั้นของเรา”

สักครู่เดียวตัวข้าพเจ้าก็ถูกมัดมิดทั้งมือและ
เท้าให้เ็นอนหงายครึ่ง นอนอยู่กลาง แคว้นไ้ไ้
เพื่อคอบเวลาแห่งมฤตยู

ในเวลาเ็นเสียงฆ้องกลอง ที่บรรเลงเซ็งแซ่
เพื่อไ้ จังหวะ ประกอบกับ ฟอนนั้กลั่น เ็นย
หายไ้คมีเหลืออยู่ แต่เสียงผู้ คนโทยกัน ถึง
เรื่องข้าพเจ้าผู้ ที่ มั่นนิย ว่าเ็น จาระบรมช อย่าง
แสนร้ายอันไ้ปลอมแปลงกายเข้ามาพ้งชาวถึง
ที่ ชุมมของมันโดยเ็นที่ทวงแทน มิยอม

ให้ผู้ที่มิใช่พวกมันเข้าถึงไ้ ต่างคนต่าง
แสดงความ อาฆาต ปองร้าย ต่อตัว ข้าพเจ้าแต่
คนเดียว รวประหนึ่งว่าเราพกันตรงเข้า
ฉีกเนื้อเสี้ยกยังมัสมคั่น ฮา! อ้ายงัวใจ
ร้ายเอ๊ย เจ้าจะพากันนกเหมาเอาว่าข้าเ็น
จระบรมช ไ้ไ้ใด การที่ข้าเข้ามายังที่
ชุมนุมของเจ้าทั้งนี้ก็มีไ้ชอน โกลเลช เพราะ
ความพยายาทและการที่มเลือกเ็นไทยของข้า
ต่างหาก

ในท่ามกลางแห่งเสียงระเ็งเซ็งแซ่จนฟัง
มิไ้ คัพทั้น มีเสียง ๆ หนึ่งร้องห้ามออก
มาโดยเฉียบขาด เ็นเสียงที่มवलเหล่านเียว
เคารพอย่างสูงสุก คงปรากฏถึงฉาดฉานว่า—

“หยุดเถยวัน! ผู้เจ้าต้องรู้ลึกย่างว่า
การที่จะทำลายละล้งเข้าแะคตังของสำคัญ
อันหายากที่ข้าทวงแทน ง่าย ๆ คงไ้ให้ สุ่มไป
ด้วยความเ้านซึ่งปรากฏอยู่ กับคายันนี้ ยังไ้
ไ้ เพราะของเ็นนั้นจะหาไ้ไ้โดยยาก เหมาะ
สำหรับให้นำทัพของเรไ้ไปสู่ความมไ้ไชย ส
เจ้ายังหารู้ความจริงไ้ไม่ คือรอคอบเวลาทำ
การฆ่ามันเสีย และเอาโลหิตอัน แสนร้าย ของ
มันนรคองชัยของเร สเจ้าจึงพากันเข้าค้าย
เถยวัน เพื่อ ไ้เลือก ตักน ให้เ็น ที่ สำรณ
และคอบไ้คฤฤขซึ่งกะไว้แล้วว่าคกในเวลา

พ. ศ. ๒๔๗๒

เหยียบแดนเจียว

๓ ยามกับ ๒ บาท เมื่อใดทำพิธีแล้วจะ
ไต่ยกทัพเข้าตีเขียงรายที่เดียว” พอพูดแล้ว
ก็ออกเดินนำฝูงนักบวชเข้าไถ่ลานเข้าไปใน
เขตครัวของค่ายจนสิ้นเชิง เหลือทิ้งให้
ข้าพเจ้านอนกลิ้งอยู่บนแคร่ เพื่อคอยเวลาเข้า
สู่แห่งปรโลกแต่ผู้เดียว

เมื่อเจ้าพวกกะต่ายเล็กต่าง ๆ ไต่พากัน
เคียวเข้าไถ่ลานค่ายซึ่งมีแสงไฟไหม้หึ่งกัน
อยู่โดยรอบ ตามคำบัญชาของอ้ายหัวหน้า
แล้ว ส่วนภายนอกที่พวกมันได้จัดทำไว้
เป็นที่พอน้ำและเสฟสุราก็เป็นทรนแรงสนุก
สนานอีกกะทีก ครึกโครมเมื่อสักครู่ก็พลัน
สงบเงียบปราศจากผู้คน ทั้งข้าพเจ้าซึ่ง
พวกมันได้จับมัดไว้ก็อยู่บนแคร่ไม่ไผ่สูง
อย่างกะตีกตัวไม่ได้ เพื่อรอคอยเวลาประหาร
ถานไทยจารบุรุษ ให้อนเหยียบซึ่งพัก
อยู่โดยปราศจากความกรรณาของมัน แม้แต่
น้อย “อา! เราหนอเราวิญญูสัญญาจะมา
ถึงวาระที่สักเกียในเวลานี้ละหรือ” ข้าพเจ้า
นอนรำพึงถึงข้อความตามที่ไต่ย่นแล้ว ๆ ตึก
โสทร้อยอย่างซัดเจนจากอ้ายหัวหน้ามันได้พูด
อยู่เมื่อสักครู่ที่ว่าในเวลา ๓ ยามกับ ๒ บาท
มันจะลงมือประหารชีวิตข้าพเจ้า เพื่อเอา
โลหิตบูชาของขวัญของมัน ความเวียงข้าพเจ้า

มิไต่ระย้อต่อความตายซึ่งจะมาถึงในเวลา
มิช้านักไม่ แต่มารู้สึกน้อยใจเสียเวลา
ที่จะไต่เอาไว้ใช้ทดแทนความอาฆาต จะต้อง
มาสิ้นสุดลงเสียแต่บัดนี้ มิทันใดคอยแทนให้สา
สมแก่ความทารุณของมันเท่านั้น กษณเป็น
เวลาตำแหน่งกายก็ขยับของเหมือนตกดู อากาศ
ภายนอกเหนือคอยมันหม่นหนาวเย็นเฉียบจับ
หัวใจ ประกอบทั้งน้ำค้างก็ปลิวโปรยเป็น
ฝอยพุ่มมาตามกระแสพระพายที่ซายพัดเพื่อ
ให้เกาะตามใบพุดงาซาติ ประมวลไต่เป็น
เมล็ดแล้วก็พลันร่วงลงท้องพื้นพระสุธาเสียงดัง
อยู่เฉพาะผิวระวากกับเมล็ดฝน นอกจากเสียง
นี้แล้วก็มีเสียงจิกกระจันและสัตว์ป่าที่พา
กันร่ำร้องร้องเสียงออกหาถิ่นในเวลาค่ำคืน
กระทำให้ผู้ที่ขยับเขินมาไต่ย่นในวาระนี้วิเวก
วังเวงใจเป็นที่ยิ่ง ชวนให้รู้สึกขนพอง
สยองเกล้าอยู่มิรู้วาย ขนที่อกพาก็มีสะเก็ด
คงแลเห็นแต่ดวงดาวปรากฏอยู่แต่น้อยดวง
ก็อันเมฆอันใหญ่หลวงเข้าบดบังเสียจนสิ้น
เล่ห์ประหนึ่งว่าจะใกล้เขตพระพิรุณเข้า
มาเยี่ยมโลกในมิช้านัก ฉะนั้นยังทำให้
ความมืดขมมืดอยู่แล้วจนกลีบเพิ่มขมอีก — มืด
จนเกือบมองอะไรมิได้ใคร่จะเห็นเลย ทันใดนั้น
ก็เกิดเป็นวาคะอันใหญ่หลวงพัดกะโชกมา

ประกาศรี

สิ่งที

อย่าง แร่ ทาง ทิศพายัพ ต้องหมู่ พฤษภาชาติ
 เอนเอียงล้มระเนนไปตามกัน ซึ่งกระทำให้
 เป็นเสียดักก้องกัมปนาทน่าสัพทลว ข้าพเจ้า
 จึงฉวยเอาโอกาสอันเป็นนิมิตอย่างประเสริฐ
 ที่จะหาหนทางหน ให้ พ้นเงื้อมมืออาชญาเหล่าร้าย
 ทรพล แต่จะพยายามกันจนลี้กเท่าใด ๆ ก็
 ก็ เชือกทมิฬก็กรงอยู่เป็นพันลำแทบทั่ว
 สรรพวงคากายก็หาเคลอนกลายเขยอน ออกไป
 แม้แต่ลี้กน้อยไม่ พายุที่กำลังเริ่มพายุอยู่ก็
 คแรงหนักขึ้นเป็นระยะ ประจวบกับเวลานั้น
 ข้าพเจ้าใช้ ถาลงคนยักตัวไปมาเพื่อ จะ ให้หลุด
 ไปจากการทรมาน ทั้งข้าทวยความเหนื่อย
 อ่อนและกรากกร้ามแล้วตลอดคืนจึงถึง ถาลง
 ผลอดมอยไป ลี้กประเคียวก็รี ลี้กตัวคล้าย
 กับไค ยืนเสียดของมารดาข้าพเจ้ามาเรียก จึง
 ค่อยล้มตาขึ้น โอ! แต่แทนที่จะเห็นเป็นรูป
 มารดา ข้าพเจ้า เห็น ปกติ กลัย เห็น เป็น เรา คำ
 ทม่นส่งตระหว่านปานยอกตึงรัง แล้วก็เกิด
 หายเข้าไปในระแวกเขตคักกันของอาชญาพวกเงี้ยว
 พร้อมด้วยพายุซึ่งพายุอยู่ขึ้นขึ้นก็พลอยหายไป
 ด้วย ในเวลากระพริบหนึ่งซึ่งเห็นที่น่า ประหลาด
 และพิศวงอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจึงได้ คิดว่าสิ่ง
 ที่ปรากฏอยู่ก็มิใช่เป็นความฝันหรือ เปล่า
 เลย เป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าตื่นอยู่แท้ ๆ

ภายในเขตที่พุกซังกันเป็นรวบรอบซิด
 และมีทึบน้อยปลูกเป็นที่พักชั่วคราวสำหรับพวก
 ที่เป็นประมุขไคพักผ่อน โดยมากเป็นทึบที่
 ทำขึ้นด้วยโครงไม้ ไม้ มุงและกันผาด้วย
 ใบไม้แห้ง ตอนกลางเป็นลานกว้างเหมาะ
 สำหรับเป็นที่ประชุมชนหมู่มา ก ซึ่งยติกัน
 ได้เต็มแน่นไป ด้วย พลรบ ของ พวกเงี้ยว แล้ว
 ข้างนั้น ยืน พูกจา ปราสย โงทย กันไปใน เรื่อง
 ต่าง ๆ มีอาทิเช่น การแต่งงานของเจ้าศิริ
 ประพันธ์ กับ นางสาว ชาวไร่ ที่ได้ มาจาก เชียง
 คอยพรหม และการประหารนักโทษคือตัว
 หนานพะยงคเพียชานันต์ ข้างพวกที่ถาลง
 สาระพลอยด้วยการสมไฟโดยต้องการแสงสว่าง
 ในเวลานี้ตัวเจ้าศิริประพันธ์เข้าไปในที่พักเพื่อ
 แต่งตัวแล้วจะออกมาชายนามันต์ เมื่อเสร็จ
 พอลงก็จะ ไคเข้าไปหานางสาวผู้ที่จะเป็นชายา
 นันท์เคียว ในทึบน้อยซึ่งปลูกไว้ โดดเคียว
 ริมรั้วค้ำทางทิศเหนือมีคเป็นเงากระหม่ม และ
 เงียบเชียบคล้ายกับจะไม่มสิ่งใดอยู่ในนั้นเลย
 แต่ถ้ามอง ไคใช้ ความ สักเกต ทอด สายตา แล
 ลอดช่องผาซึ่งทำ ด้วยใบไม้แห้ง เข้าไปใน ทึบ
 กระท่อมตามแสงไฟอันสว่าง อยู่ราง ๆ ซึ่งเกิด
 จากถ่านไม้แห้ง ชุม น้ำนัน อย่างที่ชาวป่า ชอบ
 ใช้จุด แทนการสมไฟได้จุดไว้ในกระท่อม

แล้วก็อาเห็นได้ว่า ในนั้นมีหญิงสาว
รูปงามกำลังนั่งคร่ำครวญอยู่ด้วยอาการ สะอึก
สะอื้น ข้าง ๆ มีหญิงอายุค่อนข้างกลางคน
คอยนั่งปลุกปลอบอยู่ก็เอาใจเจ้าหล่อน อยู่ ทั้ง
สองข้าง สตรีสาวผู้นั้นคือแม่บัวผัน ส่วนหญิง
ที่นั่งคอยเอาใจอยู่ข้าง ๆ นั้นเป็นหญิงชาน
เงี้ยวซึ่งเจ้าชายศิริประพันธ์ ได้ใช้ให้มาเฝ้า
ปลอบโยนเพื่อให้เจ้าหล่อนยอมปลงใจเสียโดย
ดี แต่เจ้าหล่อนก็เฝ้าทำท้อทลายซบหน้า
ลงกับผ้ามือสะอึกสะอื้น ปานชีวิต จะ ออก จาก
ร่าง หาไ้โดยก็พึ่งคำปลอบโยนของหญิง
เงี้ยวแม่แค้นน้อยไม่เลย สักครู่หนึ่งก็ลุกขึ้น
นั่งตัวตรงให้ มักรับ ผิงผายและเช็ดหน้าตาเสีย
จนแห้ง แต่ถ้าจะแสดงอาการแค้นแล้ว ก็
จะรู้สึกได้ทันทีว่ายังเกิด ความนึก อะไรที่ สม
ใจสักอย่างหนึ่งโดยไม่ต้องสงสัย จึงแสวง
พுகัย นางเงี้ยว ทั้ง ๒ ขึ้น เป็น ภาษา เงี้ยว ว่า
“นั่นแหละพึงสอ! การที่พ่อส่าหัดังออกทงใจ
ปลอบโยนฉันเพื่อเอาใจฉันฉันก็รู้สึกเห็นอก
อยู่ ความจริงเมื่อแรก ๆ ฉันไม่มีจิตใด ๆ
จะใช้ ความนึกให้ตรงและถูกต้อง ตามทางที่
มีความนึกควรเห็นกันและเห็นชอบ บัดนี้ฉัน
ก็เห็นแล้วว่าถ้าจะยอมตนเป็น ภรรยา ของเจ้า
ผู้ ท้าวชน เงี้ยวได้พร้อม กันบุษสาและ นบนอบ

เสียโดยดัดจะมีความสุขมาก ฉันจะยอม
ละ แต่เวลานี้ฉันจะคงถูกขังอยู่แล้ว พ
ทั้งต้องช่วย กัน ออกไป ตัก น้ำ ให้ฉัน ดื่
หน้อยเพราะรู้สึกตัวว่าสกปรกเกินไป” พอพ
ยลงนางเงี้ยวทั้งสองก็ รู้สึกใจ เป็นที่ง และ
รีบออกไปโดยเร็ว

“การนี้จะทำข้ามไ้” นางสาวบัวผัน
นั่งอยู่ในใจเอง พลังตรงเข้าพิณเถาว์ลย
ก็คงอยู่วิมผาสำหรับใช้ รุกไฟ เอาชาย
หนึ่งผูกเข้ากับข้อจอนแน และเอาอีกชายหนึ่ง
ผูกคอ แล้วปล่อยตัวห้อยลงมาหวังว่าจะให้
ตายเสียเพื่อพ้นความทรมาน แต่แทนที่จะ
ไ้ ความเจ็บปวดทรมานเหมือนนั้น ของ ผู้หนึ่ง
มาอ้อมตัวไว้ และแก้มลงมาวางยังพื้น ทันที
นั้นก็ปรากฏเป็นทิวหญิงชราพุกด้วยเสียง สั่น
และเยือกเย็นว่า

“บัวผัน! อย่าเพิ่งมาชิงทำการฆ่าตัว
ตายเสียเลย รีบหนีออกไปช่วยพะยงค์ คุกรัก
ของเจ้าเถิด แม่จะตามออกไปช่วยด้วย”

เมื่อบัวผันได้ฟังก็รู้ทันทีว่า เป็นคำ
มารดาของพะยงค์มาช่วย จึงก้มหน้ากราบ
ลง พอเงยหน้าขึ้นก็ ปรนนิทหายไ้ มิไ้
รอให้เสียเวลา มือทั้งสองก็กำพาพังก์
ทั้ง อยู่ริม ประตูทันที แล้วรีบ ออก รีบไ้โดยเร็ว

ประกาศรี

สิงห์

ห้ามใครเห็นสักคนหนึ่งไม่ ทั้งนี้เป็นด้วย
อำนาจบิศาของแม่เฒ่ากำยังตายอยู่ นาง
ค่อยหลีกกลีและหลยควมตามซุ่มไม้ ไม่
ซำกถึงแควที่มกข้าพเจ้าอยู่ เจ้าหลอนจึงสอ
ปลายคาพเข้าในเชือกทมกข้าพเจ้า เสีย
ปุก ด้วยความคมของคาพ มีข้าข้าพเจ้า
รอกเป็นอิสสรภาพไว้ อีกครั้งหนึ่ง ความ
ก็ใจเหลือจะนับพรณนา เพราะไม่แคพัน
ลยแทนนกลัยไว้ ประสพน้องสาวยวณ ครั้ง
ด้วย ต่างฝ่ายต่างเล่าความทุกซำกให้กัน
ฟังแล้วก็พากันรยรคหนลยต่อไป ข้าพเจ้า
เขามือถ้ำซมมอแม่ยวณไว้แน่น เพราะเกรง
ว่าจะพลกกัน ด้วยความมกในคงทียภายไว้
นญาของร่มเต้งรงทชนปดกลมอยทั่วไป

การเคิรทางในคำคินและภมิ ประเทศเช่น
นี้ ความล่ายากเหลือจะนับพรณนา เพราะ
คอยมันหม่นอก จากถัน แล้ว ก็ยังมี ห้วยธาร
ระหารเหวอยทั่วไป ลอยพลาททำเสียทีแล้ว
อย่าหวังเลยว่าจะมีชีวิตคอยโลกค่อไปไว้ ทั้ง
ต้องเป็นห่วงถึงแม่ยวณที่จำเป็น ต้องร่ง เคิรมา
ด้วยอีกคนหนึ่ง จึงทำให้การเคิรทางล่าช้า
ลงอีกมากมิไชน้อย พอเคิรลงชายเขามา
ได้สักหน้อย ท้องฟ้าทางขรพาศึกค่อย ๆ
สว่างขึ้น พร้อมทั้งเสียงโกย้ำและกเหว่า

ก็ขานขึ้นและร่ำร้องระมก พอเป็นท่ สังก
ไว้ว่าเป็นเวลาระถึงเขตคัยรสมย์ คงพระ
ทิดกรเจ้าวนจะส่องโลกอยแล้วในยคัน เรา
ทั้งสองก็อดค้ำ รยเร่งเฝ้าเทานกชน บ่าย
พิกครมุงทรงไปยงทศทหมายว่าเป็นเมืองพะเยา
เพราะเวลานทางเมืองหรือทางข้าชฎักมก ไม่
ผิดะไวกันนัก จะหาทงไฟจากย้านเรือนสัก
คงทงกทงยัก ทั้งนี้เป็นด้วยในเมืองระหา
คนไค่น้อยนักน้อยหนา ค้งเช่นที่ไค้กล่าวมา
แล้วในเบียงคัน เษชะญเราเคิรมาได้ทงพอก
ค้งกยมีผู้นำทาง ทั้งมี ไชอน โกลเลยค่อ
ยศาของแม่ยวณเกิรเกล้าของข้าพเจ้าช่วยคไ
เป็นแน่แท้ ทั้งทางที่เคิรก็คระคกและค
เหมือนโกลเลยค้วย ฉะนั้นพอสว่างก็เลย
เข้าเขตคเมืองทเกียว ข้าพเจ้าพาแม่ยวณ
ตรงไปยง ย้าน คาเฒ่าทไค้พิก อาคัย เมื่อตอน
กลางวันนั้น แกเห็นเราเข้าก็มีความคใจเคิน
รยชยสู้ และถามถึงข่าวคราว ข้าพเจ้า
กั้มลงเล่าให้แกฟังตามเรื่องทไค้เคิรขึ้น กยตัว
ข้าพเจ้าและแม่ยวณ จน กะทึงไค้พากัน บุกยัน
หนึ่มาด้วยควมล่ายากจนถัน หนานพะยงค
เล้าพลางหยกพักทอยด้วยควมเหนอย ทั้ง
แม่ยวณก็ทวยและอ่อนเพลีย กระทำให้
พอเฒ่ารู้สีกสมเพทและเลิควลิมทาโลงค้วย

ความคลั่ง ใน เหตุการณ์ ของ หนานพะยงค์ ได้ผ่านพ้นมาแล้วเมื่อคนนั้น แกร่งลูกเข้าไปเหยียบเอาหมากแดงซึ่งมียืนในท้ายของ แกออก มาส่งให้แม่ขวัญมันเรียบร้อย หนานด้วยความรู้ว่า “ตาขา! ตากี้ได้ ไปรกลานมาครั้งหนึ่งแล้วและหวังว่า ตาจะรกรดากันหลานต่อไป เพราะเวลาหลานจะ ต้อง พากัน เกรียวทาง ไปยังเมืองงาวอีก เพื่อไปรับกองทัพไทย แต่ก็ยังไม่ว่าจะได้พบกองทัพในไท่ไก การทั้งนี้แต่จะเพราะตัวหลานเองแล้ว, หลานไม่มีความเกรงกลัวต่อสิ่งใดเลย ยิ่งทั้งด้วยน้องสาวของหลานคนนั้น ซึ่งจะต้อง พากัน ยกย้ายฝากไปอีก เป็นหนทางไกล ถ้าจะไปในเครื่องแต่งตัวเป็นหญิงเช่นนี้ ผัวพยบะฮ้ายพวกมิฉาชีพมันเห็นว่า เป็นหญิงก็อาชวักภัยขึ้นได้ ในระหว่าง ทางซึ่งเป็นการลำบากแก่เจ้าหลาน หลานยากจะขอพึ่งเครื่องแต่งตัวผู้ชายให้ เจ้าหลานสัก ชุด หนึ่ง เพื่อได้เคลือบคลุมร่างกายให้พ้นภัยต่อไป ขอทางรกรดากันหลานทั้งสองด้วยเถิด” หนานพะยงค์พูดด้วยอ่อนน้อม

“นี่เราจะพากันไปในทางกันการอีกหรือ? อ้ายเครื่องนุ่งห่มนี้ ไม่เป็นไร ตาพอจะหาให้ได้ แต่ตาเกรงว่าทางที่จะไปเมืองงาวยังไกลมาก ตาเห็นห่วงด้วยแม่ขวัญเป็นหญิงจะ

เกรียวไปไม่ตลอดก็จะ ทำความ ลำบากให้ แก่เจ้า ในระหว่างทาง ลอยพลากพลึงจะอันตรายลงด้วยมืออ้ายพวกทรยศ ตากี้คิดว่าให้แม่ขวัญน้อยเสียทีก่อน เมื่อหลานไปทำการสำเร็จเรียบร้อยแล้วจึงมารีบไป ภายหลัง จะได้ไม่เย็นเครื่องพระพุทธรูปในกิจที่กระทำ” พอเล่ามาถึงตอนด้วยความสงสัย

“ไม่เป็นอะไรดอกตา ถึงแม่ขวัญจะเป็นหญิงแต่ก็มีความกล้าหาญพอที่จะทำการยากเกินตัวของเจ้าหลานได้ และทั้งจะได้เป็นเพื่อนเกรียวไปกับหลาน เพื่อช่วยเหลือ กัน ใน ความ ขิบขัน ขอตาอย่าได้เป็นห่วงถึงหลานทั้งสองเลย”

เมื่อการสนทนาได้จบลงโดยเห็น ชอบที่จะต้องให้แม่ขวัญไปกับหนานพะยงค์แล้ว พอเล่าถึงจักแจกหาอาหารมาให้ชายหญิงทั้งสองเรียบร้อย พลาญแก่ก็ค่อย ๆ ลูกขนเคียวจันกลยเข้าไปใน ท้ายสัก ประเดี๋ยว ก็ออกมาพร้อมกับมือทั้งสองก็หยิบหิ้วเอาเครื่องแต่งกายของบรรพบุรุษมาด้วย แล้วก็ค่อย ๆ วางลง และนั่งโดยเรียบร้อย กล่าวว่

“นั่นแน่! เครื่องแต่งกายชุดนี้ตาเชื่อว่า จะเหมาะสำหรับหลาน ตาได้เก็บไว้เพื่อเป็นทีระลึก มันเป็นเครื่องแต่งกายชุดที่งาม

ประกาศ

สิ่งที

ที่สกของเจ้าโพล์หลานชายของตา ซึ่งย้าย
 เจริญได้มาตายเสียเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง เมื่อ
 หลานแต่งเสร็จแล้วบางที จะต้องทำให้ตา ต้อง
 น้ำตาตกอีกก็อาจเป็นได้ ” พวกแล้วแก่
 เชื่อน้ำตาเพราะแก่ไคร้องให้เสียคงแต่ ก่อนที่
 แม่ขั้วฉันทได้แต่งตัวตามทแถมแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็แม่ขั้วฉันทก็มีไคพคะไวอีก เป็นแต่ขอย
 โยนแกเล็กน้อยแล้วก็รีบช่วย แม่ขั้วฉันท แต่งตัว
 สวมทับเครื่องเคิมจนเสร็จทำเอาแลดูคล้ายขม
 เพศที่สุด นอกจากผมยังยาวอยู่เท่านั้น จึง
 จักการเกล้าขึ้น และเอาผ้าโพก เสีย เสร็จ
 แล้วจึงพร้อมกันลงกราบพ่อเฒ่าเพื่อ รำลา และ
 แสวงความขอยขุดที่ใต้ รัยความกรุณา แก
 ไคกล่าวคำให้พรเรา พร้อมทั้ง น้ำตาก็ไหล วิน
 อยู่ไม่ช้าก็หาย แล้วหยิบยาปลุกหนึ่งออก
 จากกระบอกไม้ท้วงอยู่ข้างตัว ส่งให้ ข้าพเจ้า
 และกล่าวว่า

“ แน่หลานเอ๊ย! ตาคูไม่มีอะไรให้เจ้า
 อีกนอกจากยาปลุกนี้ เพราะการเคียรทาง
 ของเจ้าจะต้องขุดน้ำผัวรดไปอีกมาก อาจ
 ต้องภัยอันตรายการในข้าเจ้าไค ยานมีฤทธิ์
 เกษอย่างแรงกล้าสามารถบรรเทาการบ้วยเจ็บ
 ด้วยอำนาจของผลักกอยย้าที่คอยคุดโลหิตจาก
 หัวแม่เท้า ของคนที่ นอนหลับ อยู่ใน กลางคาง

กระทำให้อ่อนเพลีย ถึงตายใน มิชั่ว ทั้ง
 สามารถแก้ไขข้าไคด้วย ยาปลุกนี้แหละ
 จะช่วยเหลือน้ำไคไคในยามยาก ฮยา! หลาน
 อย่าทะนงตนนัก เพราะในเขตคางทางพะเยา
 ออกจะมีหมู่กิ้งกอยชุกชุมมาก แถมพุดแล้ว
 ก็ย่นกลักยาส่งให้ ข้าพเจ้ารีบรีบไคเร็ว
 และบรรจไค ในยามที่แม่ขั้วฉันทสะพายอยู่ แล้ว
 รีบลาออกเคียรทางที่เคียว เพราะเวลาสาย
 มากแล้วเกรงว่าแถมจะร้อนกลัก พอพ้นเขตค
 เมืองมามีข้ากักเข้าข้าเคียรเลาะกลักมาใน เชิงไม้
 รกห่างจากทางเคียร เพราะเกรงว่าจะพอย้าย
 พวกเหล่าร้ายเข้าอีก ก็จะต้องต่อสู้ให้เสีย
 เวลาออกไป เราทั้งสองถือคากพาคู่มือคนละ
 เล่มและมุ่งเคียรไปทางเมืองงาวด้วยความ ระมัด
 ระวัง ยิ่งเข้าในคางทึบมากเข้าอากาศก็ยิ่ง
 ชักเย็นชืดด้วย ลมหนาว ที่พัด ผ่านมาทางทิศ
 เหนือ ทำเอาเราทั้งสองแทบจะเคียรทางค่อไป
 มิไค แต่น่ายนิก็เห็นแม่ขั้วฉันทยัง คงทำ
 หน้าที่เคียรนำทางอย่างไคที่ลอดย สองตาก็
 มุ่งมองไปทางข้างหน้า มือขวาถือคากพาค
 จ้อง อยู่ เสมอ มิไคเว้น ละ เลย ให้ผลอด ตัวไค
 ข้าพเจ้าก็รีบสาวเท้าเคียรให้ ชิดเข้าไค และพุด
 เอาไคว่า

“ น้อยขั้วฉันท ข้างที่นอนจะเห็นอยบ่างละ

กะมังจะ เราหยุดพักนั่งกันเสียก่อนก็ได้”

“เปล่าดอกพี่ น้องยังไม่ค่อยเหนื่อยมากนัก เรารีบกระโดดกว่าจะได้วิ่งเร็วเข้า โน่นเห็นเขาย่ำข้างนำแล้ว ยางที่เราอาจถึงกันก่อนคำ จะไต่หาที่พักนอน แต่ดูซิ พี่ ขนขอมั้หมอกมากเหลือเกิน เห็นจะหนาวมากนะจ๊ะ.”

“ยางที่ระเป็นไต้ น้อง เพราะน้ำก็เย็น น่าหนาว แต่ระเย็นอะไรไป เราหาไม้แห้ง ๆ สุมไฟได้แล้ว เพราะนอกจากกันความหนาวแล้ว ยังสามารถขึงกันสัตว์ร้ายในป่าไต่ด้วย.” ข้าพเจ้าพูดลอยเจ้าหล่อนเพื่อเอาใจ “วิ่งระน้องขี้ฉั่นแข็งแรงมาก ไม่แพ้พวกผู้ชายนัก ถึงพี่เองก็แทบสู้มิได้”

พื่อย่ายอน้องมากนักจะ การที่นั่งทำเช่นนั้นก้วยความจำเป็นต่างหาก เราคงไม่มีอันตรายอย่างใดอีก เพราะเราทำด้วยความกตัญญูต่อท่าน ผู้ใหญ่ตลอดจนการแผ่นดิน ซึ่งเป็นที่รักของเราด้วย จึงไหมพ.” เจ้าหล่อนพูดอย่างจริงจังซึ่งสังเกตได้จากดวงหน้า เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำพูดเช่นนั้น รู้สึกปลื้มจนทำเอาคนคันจนหาคำตอบมิได้ เป็นแต่หนึ่งเลยแลพยักหน้าไปว่าเห็นจริงด้วยท่าน ค่อนเราทั้งคู่ก็มาข้างแต่เพียงเล็กน้อยเพราะไม่อยากจะ

ให้มันเสียงและรีบกระทางเรื่อย ๆ ไป ขณะนั้นก้วยอาทิตยก็กำลังมามากแล้ว ประมาณสัก ๔ โมงเศษเราทั้งสองก็ได้มาถึงชายเขาใหญ่แห่งหนึ่งที่อยู่กลางดง ก้วยความล้าและเหนื่อยเพราะการกระทางมา ก้วยความ ล้ายากเกือบตลอดวันก็คิดว่าหาที่พัก จึงขอแม่ขี้ฉั่นให้แะนั่งในที่เย็นแห่งหนึ่ง ก็พอได้

ไต้ ยินแม่ขี้ฉั่นร้องหัวขิ้น อย่างระยั่วขั่วและล้มลง ข้าพเจ้าตกใจเป็นกำลังจึงวิ่งเข้าไปประคองและพามานั่งยังขอนไม้ ใหญ่แล้วปลอยถามว่าเป็นอะไร เจ้าหล่อนเอามือทั้งสองกุมหน้าแล้วพลาจ้องครวญครางและพูดว่า “โน่นแน่ พักไต้ โน่นซิ เห็นจะเป็นสัตว์อะไรพิษมากกันยัง ปวดเหลือทนทักเดียวพี่ พอย่าเป็นห่วงน้องเลย น้องเห็นจะกระต้อไปมิไหวแล้ว.” ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็ปลอยว่า

“อย่าน้อง อย่าพึ่งทำใจ ท้อถอยเห็น จะมิเป็นไร ให้พี่ไปตักน้ำว่ามีสัตว์ร้ายระไรอยู่ที่นั่น.” พวกแล้วข้าพเจ้าก็กระเข้าไต้ แต่แทนที่จะเห็นสัตว์ร้ายอย่างนั้น ก็คงเห็นแต่เถาไม้เลื้อยชนิดหนึ่งสีแดง ๆ คุ้รู้สึกคล้าย ๆ ว่าจะมีชีวิต เพราะเมื่อข้าพเจ้ากระเข้าไต้ใกล้ ก็กระคิกกระคิกและยกชูก้านขึ้นไต้ และเบนมาทางข้าพเจ้าขึ้นอยู่ ในที่นั้นกินจึง

เอาภาพที่ถือขึ้นลงไป เถาไม้นั้นก็ขาดออก
ทันทีแลก็มียางสีแดง ๆ คล้ายเลือดไหลออกมา
ส่วนตัวเถาที่เหล้อย่นต้นไม้ ก็หักกลบขึ้นไป
สิ้น เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้วก็รีบวิ่งกลับมาแม่
ยวณัน ซึ่งนอนพักอยู่กับชอนไม้และร้องโอด
ครวญอยู่อย่างน่าสังเวช ข้าพเจ้าก็เข้าช่วย
ยกเข้า เพื่อให้คล้ายปวด แต่เมื่อศกทรงแผล
แล้วจึงเห็นหนึ่งดอกกลายถูกไฟ ในเวลานั้น
ข้าพเจ้าหมดความคิดไม่ว่าจะทำประการใด
ก็พอกันทีไ้ ถึงยาทพื่อเฒ่าให้มาจรงยหยขยา
ออกจากยามชอง แม่ยวณันและ เข้ ออกทาให้
ที่แผล พอดูกยาเข้าเท่านั้นแผลก็หนึ่งดอก
เย็นเนื้อแกก็กลบเป็นสีดำทันที การเจ็บปวด
ก็หายไ้ราวกับปลิดทิ้ง เจ้าหล่อนยืมไ้ทั้ง
น้ำตา เธอเจ้าประคณขานานศักก็สัทท
เหลือประมาณ ข้าพเจ้ารู้ สักขอบคณพื่อเฒ่า
อย่างลึกซึ้ง จึงชวนให้แม่ยวณันให้หันหน้า
มาทางทิศเมืองพระยาและก็มีลงกรวยเพื่อขอบ
คณพริ้มกัน และกล่าวว่า

“ขอให้พื่อเฒ่า ซึ่งมีบุญคุณ จงอายุมัน
ขวัญขึ้นต่อไปจนเรา ทั้งสองไ้มีโอกาศแทน
คุณเถิด”

เกิดเป็นไฟขึ้นแล้วทสมเพชยงกันความหนาว
เสร็จแล้วจึงแก่ ไ้ดูเข้าตากก็ คาคเขว ออกสู่กัน
กิน เศษะบุญที่ ไ้กล ที่พกนมีลำธารน้ำไ้
อยู่แห่งหนึ่ง เราทั้งสองไ้ ตักรยประทาน
และลยหน้าพื่อชมนแล้วจึงมานักอยู่สักคร
หนึ่ง ทวงอาทิศยก็กลับทวไม่นำเอาความมก
แห่งวาทกราดมาสู่ ทัวเขตคราว พนคิน นอกจาก
แสงสว่างอันเกิดจากกองไฟของข้าพเจ้าเท่านั้น
น้ำค้างก็เริ่มตกลงมา จากยอก พุดกยา ราวกับ
เมล็ดฝน เสียงจิกกระจันและสัตว์ขากักพากัน
เรีงร้องเซ่งซ่า ระงมกย เป็นที่ น่ากลัวอย่างยิ่ง
เราทั้งสองก็คอยเอนกายลงนอนริมชอนไม้ด้วย
ความเหนื่อยมิช้าก็หลับไป ข้าพเจ้าไ้หลับ
ไ้ยาวนานเท่าใด ก็มีทราย แต่มารู้ สักตัว เมื่อแม่
ยวณันมาปลุกขึ้นและกระซิบว่า “อะไรมันมา
กักทวแม่ไ้ท่านองเวลานนเอนควาไ้หมดแล้ว”
เมื่อข้าพเจ้าเริ่มไ้ยินเช่นนั้นก็รีบกระโดดวาทกล
ขึ้นเอาบาละลายให้แม่ยวณันกิน สักครหนึ่ง
ก็หาย พलगนังนก็อยู่ในใจว่าเห็นจะเย็นฉ
กักกยอย่างไ้พื่อเฒ่าว่า ถึงอย่างไ้ก็ไ้จะ
ต้องจับตัวมันไ้จึงไ้ ข้าพเจ้าก็นอนมานาน
ออกจะพอ ๆ แล้วจึงนังคอยอยู่ แม่ยวณันก็
คงนอนเป็นปลกียอยู่ข้าง ๆ ตัวข้าพเจ้า สัก
ราว ๆ ชั่วโมง หนึ่ง จึงมีเสียงกยบนยอกไ้

คล้าย ๆ พายุพัดแต่ก็ทำให้มีลม มาต้องตัว
ข้าพเจ้าแม่แต่ไม่ค่อยเป็นปกติ อยู่ เช่นเดิม
ทำเอาข้าพเจ้ารู้สึก สะดวก สบายจน จนลูกพอง
ทั้งตัว อ่า! เห็นจะเป็นด้วยอำนาจกบฏ
เป็นแน่แท้ ข้าพเจ้าจึงหยิบคทาพกขอยก
อยู่ ในทันใดนั้นก็มีอะไรสิ่งหนึ่งตัวดำทมิ
ประมาณสักเท่าแม่ไก่ ขนาดของ ๆ ตรงเข้า
เกาะปลายเท้าแม่ขวิด ข้าพเจ้าจึงโถมตัว
เข้าไปใกล้ ก็พอกับมันขึ้น ข้าพเจ้าจึงเอา
คทาฟันไปโดย แกร่ง กะทะลึ่ง ประหลาดนัก
ฉากพ้อมกับหล่นลงมายังพื้นดิน และเงยไม่
กระดกกระคิกเลย ไม่ผิกกับแพร่เปลวที่คนทำค
ดบังพื้นดินมากนัก ข้าพเจ้าจึงรีบไปหยิบ
หินที่ตกไฟมาส่งตึงเห็นนัก ว่าเจ้า
ตัวผกกบฏนี้มีชื่อเล่น นอกจากตัว คางคาว
อย่างใหญ่เท่านั้น ปากของมันแหลมคล้าย
ปลายเข็มนั่นจริง ก็กลืนกิน มันขึ้น ไท ไทมี
สักเจ็ย และเมอมันสักลืนหมดแล้ว ผู้
ที่คอยภัยก็ส่งกำลังและชาวไทคายเท่านั้น พวก
ที่เคยถูกเข่นจึ่งเห็นไปว่าเป็นด้วยผกกบฏ
เล็ดตามที่เล่ากันต่อ ๆ มา ก็เพราะยังไม่
ทราบความจริงเท่านั้น เวลานี้เป็นเวลาใกล้
สว่างแล้ว เสียงไก่ขันแจ้วอยู่ เห็นอ เรียวไฟ
ก็ก่อกองว่องว่องสนั่นง ข้าพเจ้าสูดหนึ่งเผ่า

อยู่ข้างตัวแม่ขวิด ด้วยเกรงว่าอาจมีเจ้าตัว
สัคว์ร้าย จะพาดันมารุม ทำร้าย เจ้าหล่อน อีก
อากาศตอนเช้ามีฝนเย็นเฉยเหลือกำลัง แสง
ไฟที่ตก ส้มไวก็ ช่างจวน จะ หมดชอยู่ แล้ว
ข้าพเจ้าจึงรีบลงขันหาไฟใส่อก ในมีซาก
ลูกโหลงประสาธ ความ ขยอ้น มาสั ตัวเรา อีก
วาระหนึ่ง เมื่อเสร็จจากการก่อไฟก็พอกับ
อาทิตย์ค่อยโผล่ขึ้นรำไร ข้าพเจ้าก็กระโดด
แม่ขวิดให้ลุกขึ้นจะได้ รีบออกเคียวเสียโดยเร็ว
แต่ก็นัก สงสวาทที่ไล่ล่ายากใน การ เจริทางมา
แล้วตลอดวัน ทั้งข้าต้องภัยอันตรายจาก
พินธิ ไม่เลื่อย อัน ที่ มพม และเจ้า คางคาว ตัว
ใหญ่ที่ฆ่าที่ข้าฆ่าไว้เรียกว่ากบฏ ควรแล้ว
ที่จะปล่อยให้เจ้าหล่อนนอนเสียออกพักหนึ่ง เมื่อ
ข้าพเจ้านั่งงกเช่นนั้นก็พอกับแม่ขวิดค่อย ๆ พลิก
ตัวและล้มตา แล้วรีบกระโดดจากลูกขึ้น เรา
ทั้งสองก็พากันไปตำลาร้างด้านหน้าด้านตาส่ง
แล้วก็พากันออกเคียวต่อไป

การเจริญ ในวันนี้ถึงเกิดกับแม่ขวิดออก
จะกระปรุกกระเป๋ลอยู่สักหน่อย เห็นจะเป็น
ด้วยท้องพิน เถาวัลย์และต้อง เสียโลหิตไปมาก
ที่ถูกเจ้าสัคว์คางคาวกัดไปเมื่อคืนนี้เอง แต่
ก็ยังมีค้อยเย็นไวมากนัก เพราะเมื่อดมเจ้า
หล่อนก็ได้อธิบายว่าจริงอยู่ก็เรียวแรงน้อยไป

ประกาศรี

สิงห์

ข้างแคหัวใจยังชุ่มชื้นก็ เห็นจะเป็นด้วยยา
 ของพ่อเฒ่าทำให้มายองกันพิชรายเสียจึงได้เป็น
 เช่นนี้ น้อยรู้ สักพระคณของแกทสุก หาก
 ว่าไม่ได้ยารานานมาแล้วก็ยังหารู้ ไม่ว่าบ้าน
 นี้จะเป็นประการใด เราทั้งสองค่อยเคียวทาง
 ค่อยไป ขุดฆ่าฝารกตามที่จะไปได้ ใน
 มีข้าก็ออกจากกองขี้และเห็นที่โล่งเคียนแฉจน
 สุกสลายตา ข้าพเจ้ารู้ สักใจจึงหันมาพูด
 กับแม่บัวผ่นว่า

“แม่ คุณนึ่ง เราพ้นฆ่าออกมาเห็นจะ
 จวนถึงเขตคเมืองจาวแล้ว เพราะตอนนั้นเป็น
 ที่โล่งเคียนคล้ายทุ่งนา”

“น้อยยังไม่แนใจนัก เพราะยังไม่ได้อ
 พยปะคนสักคนหนึ่งเลย หรือ ข้านแม่แต่หลัง
 เกียวก็ยังไม่มี ทุ่งที่เห็นเป็นทุ่งหญ้าเท่านั้น
 หาใช่ป่าไม้” เจ้าหล่อนพูดแล้วก็มองไป
 ข้างหน้าเพื่อตรวจดูให้แน่ “เราก็เคียวทางมา
 โกลธักไซ แล้ว ควร นึ่งพัก กันเสีย สักหน่อยก็
 ใหม่”

“ก็เหมือนกันนึ่ง” ข้าพเจ้าพูดเพอ
 เอาใจ “พักสักหน่อยอย่างแล้ว ไปหา
 ทุม ๆ ข้างโนนเถิก” ข้าพเจ้าก็พาเจ้าหล่อน
 เคียวต่อไปตามชายป่า เมื่อจวนจะถึงได้ริม
 นิโคธใหญ่ซึ่งแผ่ กิ่งก้านสาขากว้าง ออก ปกคลุม

ลำธารน้ำใสเย็นเฉียบ ก็พอกได้ยินเสียงกึ่ง
 ไม่ก็ก้อยกักก้อง เวลานั้นเราทั้งสองเคียวทาง
 จากกันประมาณ ๔ วาเศษ แม่บัวผ่นตกใจ
 จึงหันหน้ากลับ ตั้งทำจะวิ่งมายังข้าพเจ้า
 ประจบ กับ เจ้าควายป่าตัวใหญ่ มีเท้าออก
 วัง โล่ ด้วย ความทุ กะตัง อย่าง น่าสยด สยอง
 เจ้าหล่อนก็ออกวิ่งเข้าไปในป่าทึบโดยมิคิดชีวิต
 ข้าพเจ้าก็ออกวิ่งเพื่อจะไปช่วย แต่อนิจจา
 ข้าพเจ้าเองก็ต้องวิ่งกลับ ไปทางทุ่งกว้าง เพราะ
 ถูกอ้ายควายอีกตัวหนึ่งเขายาวโง้งออกไล่มิได้
 สดละ ข้าพเจ้าวิ่งไปโดยเร็วหน้าเจ้าควาย
 แฉนั้นไปอย่างหวุดหวิดประมาณสัก เส้น กว่า
 ก็รู้สึกหน้ามืดและล้มลงพร้อมกับเบี่ยงกายที่ลื้อ
 อยู่ไปโดยแรง พอกก็เจ้าควายตัวนั้นถลาเข้า
 มาอยู่บนตัว ข้าพเจ้าจึงถูกคมดาพตรงซอกคอ
 สักหะวะเข้าไประจุนซอก คอขึ้นไป ข้าพเจ้า
 ก็มีได้รู้ชะโรอีก ข้าพเจ้าสลบไป
 เมื่อรู้สึกตัวก็ได้ยินเสียงคนพูดกันอยู่เซ่ง
 แซ่ เท่าที่สังเกตได้ก็มีไชน้อยคนเลย พร้อม
 ก็ยังมีมอมาคูข้าพเจ้า และเสียงคนหนึ่งพูดว่า
 “ต้องเอาตัวมันไปได้ ท่าน ผู้บังคับกอง ก่อน
 อย่าฆ่ามันเสียเลย” พอกได้ยินเช่นนั้นข้าพเจ้า
 ก็ล้มคาซนจึงเห็นผู้ ทมาจบนนั้นเป็นทวารทั้งสี่
 ประมาณ ๑๐ กว่านายกับที่ข้างตัวข้าพเจ้าก็มี

เจ้าควายย่านอนตายจมอยู่ในกองเลือด ทหาร
คนหนึ่งจับข้าพเจ้าไว้ จึงหันไปพูดกับนายสิบ
ว่า “แน่อย่าเงี้ยวพอนแล้วครับ”

พอได้ยินเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ทราบ แน่ว่า เป็น
ทหารของกองทัพไทยจึงรีบตอบเป็นคำไทยว่า

“ทามิไคครับ ผมเป็นคนไทย ทั้งใจจะ
มานำทัพไทยไปปราบเงี้ยว สู้รบกับข้ามาแต่
เมืองพะเยา โปรดพาลผมไปพบท่านแม่ทัพ
ด้วยครับ”

“เจ้าเป็นคนไทยหรือ? น่าสงสัยมาก
ก็เครื่องแต่งกายของเจ้ายังว่าเป็นเงี้ยวชัดๆ
เช่นนี้เจ้าจะแก้ตัวอย่างไร” นายสิบผู้นั้น
ถามไทยความสงสัย

“เครื่อง แต่งการ ชุดผม แต่งปลอม เพื่อ
เข้าไปในสมุนของม้น เหาเถอะครับโปรด
พาลผมไปหาท่าน ผู้ใหญ่ ผม จะเล่าให้ฟังไทย
ตลอดเพราะเวลานี้เย็นมากแล้วเกรงว่าจะเสีย
เวลา เพราะเรื่องของผมจะเล่าให้ฟังนั้นมันเกือย
เป็นนิยายเรื่องยาวเรื่องหนึ่ง เครื่องแต่งตัว
ไทยของผมอยู่ข้างใน” ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว
ก็ถอดให้เห็นพร้อมๆกับขยับตัวจะลุกขึ้น

“จับมันไว้ก่อนแล้วพามันไปยัง กองร้อย
ให้พบกับคุณ ร้อย โทสมบุญ และ เล่าเรื่องให้
ท่านฟังให้ตลอด พวกเราจะออกเดินทาง

ต่อไป ไป คนก็พอแล้ว เกือบพาของม้น
เสียก่อน” พวกเราจึงให้พวกที่เหลืออยู่
ออกเดินต่อไป ข้าพเจ้าพร้อมๆกับผู้คุมก็พา
กันออกเดินกลับข้ามทุ่งมาทางซ้าย สักครู่
ก็เข้าชายป่าจึงเห็นกองทหาร พักอยู่ เป็นหมวด
หมักกำลังหุงหาอาหารรับประทาน ผู้คุมของ
ข้าพเจ้าก็พาเข้าไปที่ใด ต้นไม้ใหญ่ ชึ่งมีนาย
ร้อยโทหนึ่งร้อยพร้อมกันนายทหารคนสนิท เจ้า
คนหนึ่งจับข้าพเจ้าไว้แล้วยังคุยให้หนึ่ง อีก
คนหนึ่งเข้าไปทำความเคารพและรายงานเรื่อง
ข้าพเจ้าให้ฟังโดยตลอด พอจบลงท่านนายร้อย
ก็หันมาถามข้าพเจ้า

“จะแก้ตัวอย่างไร? มีเรื่องราวอย่างไร
รีบๆเล่าไป”

“กระผมขอทูลถามพมดเป็นคนไทย ครับ
การต่อสู้ห้ำหั่นฆ่าฟัน มาด้วย ทางไกล และ
กันคานกันห้ำหั่นจะมานำทัพไทยให้ไปปราบอย่า
พวกเงี้ยวให้ล้มแค่นั้น” และเริ่มเล่าเรื่องของ
ข้าพเจ้าที่ เป็นมา แล้ว ตลอดจน แม่ขี้ฉ้อ ถูก
ควายฆ่าไล่หายไปจะเป็นตายอย่างไรก็ไม่ทราบ
แต่หายอก ไม่ว่า แม่ขี้ฉ้อเป็นผู้หญิงทั้ง ตัวเอง
ก็ถูกควายฆ่าไล่ จนฆ่ามันตายและสลบอยู่
ถึงที่ทหารของท่านได้พบและจับมานี้ เล่าแล้ว
ข้าพเจ้าก็รู้สึกตันตันและน้ำตาเริ่มไหลลงมา

ประภาศร์

สิงห์

ชายหน้าควยความสูงสามนิ้ว

“เรื่องทแกลเมา^๑มานัก^๒นั้นจะเป็นจริงเพราะ
เท่า^๓ที่สังเกต^๔การเล่า^๕ก็ปะติดปะ^๖ต่อกันก็ ถ้า
ปะ^๗ติด^๘จะเล่า^๙เช่น^{๑๐}นี้ได้ แะ^{๑๑}จะ^{๑๒}สา^{๑๓}ยาล^{๑๔}ให้^{๑๕}ได้
ไหม^{๑๖}ว่าจะ^{๑๗}ช่วย^{๑๘}ราช^{๑๙}การ^{๒๐}ของ^{๒๑}พระ^{๒๒}บาท^{๒๓}สม^{๒๔}เ็จ^{๒๕}พระ^{๒๖}
เจ้า^{๒๗}อยู่^{๒๘}หวั^{๒๙}โดย^{๓๐}สุ^{๓๑}ริ^{๓๒}ต แล้ว^{๓๓}ฉัน^{๓๔}จะ^{๓๕}ร^{๓๖}าย^{๓๗}งาน^{๓๘}ท่าน^{๓๙}
แม่^{๔๐}ก็^{๔๑}พา^{๔๒}ให้^{๔๓}แะ^{๔๔}เป็น^{๔๕}ผู้นำ^{๔๖}ทาง^{๔๗}ต่อ^{๔๘}ไป”

“อ้อ! ไท้ที่เคียวควัย จะให้สมทำ
อย่างไถ่ยกกว่านไถ่ ฝมขอสาบาลค่อน้ำ
สิ่งคักกสิทชคองไซเลิมพลว่า ถ้ามีไถ่
มีไถ่จะช่วยกองทหารไทยโดยสงจริต แล้วขอ
อย่าให้พันขาวอันแวงร้ายของกองทหารน
เลย” ข้าพเจ้าทสยสาบาลแล้วก็กราบลง

“เฮาละ! ก็แล้ว ปลดอวัยวะที่ไม่ต้อง
จับล่ะ” พวกเด็กสี่คนนายทหารคนสนิทที่นั่ง
อยู่ข้าง ๆ “แกร็บไปทักกองทัพอใหญ่แล้ว
รายงานท่านแม่ทัพตามเรื่อง ทแก่ ไก่ยืน แล้ววัน
และกรวยเรียนท่านด้วย ว่าฉัน ขอให้พี่เป็นผู้เป็นผู้นำ
นำทางไปในถ่องนาค่อไปเข้าใจกับแล้วนะ ”

“ ครัวบี นายทหารคนสนิทรับคำพร้อมกับ
ยกมือขึ้นแตะกระบังหมวกในท่าเคารพแล้ว
กลับหลังหันรีบไปโดยเร็ว ”

“เอานั่งพักเสียให้สบายก่อนเถอะ” ท่าน
หินมาพบกับข้าพเจ้าด้วยความฮาริ “เมือ

ท่านอนุญาตแล้วฉันจะให้แกไปในกองนำใน
ตำแหน่งผู้นำทาง อย่างไรก็ไหม?” “เย็น
พระคุณอย่างที่สุดที่^๑ได้กรุณา^๒ ผมจะตั้งใจ^๓
รับราชการโดยมี^๔ได้ คิด^๕แก่^๖ความเห็น^๗เห็น^๘อย
เลย” ข้าพเจ้าจึงขอมานั่งอยู่ใต้^๑ต้นไม
ใกล้ ๆ กับที่พักของท่านนายร้อย เวลา^๒นั้น
พวกทหารก็พากันมารุม^๓ถามและฟัง^๔เรื่อง^๕ของ
ข้าพเจ้าโดยรอบ สักพักใหญ่ ๆ นายทหาร
คนสนิทก็กลับมาแล้วเข้าไปส่งจดหมายให้^๑กับ
นายร้อยเมื่ออ่าน^๒ข้อความ^๓จบลง^๔ ก็^๕กวักมือ^๖
เรียกข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ ๆ แล้วกล่าวว่า

“หนานพองคื ท่านแม่ทักพอนญาตแล้ว
ขอแสก ความบีนกัวยแก เป็นผู้นำทางของ
กองทหารไทยแต่ยกันเป็นคันไป” พุกแล้วคื
มองคหน้าข้าพเจ้า “เอะ! คหน้าคาไครก
เครวี่มาก ออย่าเป็นทักขังเพอนของแกให้
มากนักละ เมอตายแล้วดังจะ ไครกเครวี่
อย่างไครก็จะคินมามีได้ คอยสยโสภาคเหมาะ
ถ้าไม่ตายก็คงจะได้พยกันในไม้ข่า เวามา
เป็นทหารแล้วควรทำไยกับนหน้อยซี” ท่าน
กล่าวไทย ความกรุณาพลาง เกริ มา คยไต้
ข้าพเจ้าแล้วพคว่า

“ อ้อ! ทำราชการต่อไปเถิด เราจะยก
กองทัพ ” แล้วหันมาส่งนายสิบผู้หนึ่ง

คล้ายตัวลิ้นแลงำยที่ชุมพลของมัน พวกเรา
ต้องค่อย ๆ เลาะมาทางซ้ายเขาเพราะเป็นทาง
แคบและชันจึงจำเ็นต้องเกร็งพองเรียงหนึ่งเท่า
นั้น ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มาหนา พะพ่นมา
ก็แลเห็น ทราบศพ ข้าพ พวก เสงวนนอนตาย อยู่
เกลื่อนกลาด ค่อยไปก็พวกทหารของกองทัพบ
ไทยซึ่งมีสงวนหนุ่ม รูปร่าง สะโอดสะอง ผู้หนึ่ง
ยืนถือดาพอย้อย่างสง่าผ่าเผย คเป็นที่หนา
ยำเกรงของผู้ที่ใดเห็นในวาระนั้นยืนตียง เสง
หนุ่มน้อยผู้ทีกล่าวน เมื่อเห็นพวกเราเกร็งเข้า
มากลางของมอง สักครู่หนึ่งก็วิ่ง ทรง เขามาที่
ข้าพเจ้า ด้วยกิริยาที่แสดงให้เห็นโดยชัด
เจนว่ามีความขี้ตกอย่างเหลือประมาณ พอมา
ใกล้ ข้าพเจ้าก็ จำได้ทันทีคือ แม่ยั่วฉวน นั้นเอง
ข้าพเจ้าจึงเล่าเรื่องราวของข้าพเจ้า ให้เจ้าหล่อน
ฟัง และถามถึง เรื่องราวที่ใด เป็นไปของ
เจ้าหล่อน ทั้งแต่จากกันมาด้วยอำนาจของ
ควายป่าตลอดจนมาถึงกองทหาร เจ้าหล่อน
เล่าว่า “เมื่อเจ้าควายป่าได้ กิ่งหนโคย
ไม่คิดชีวิต ส่วนจิตใจในเวลานั้นนอกจาก
เป็นห่วงพะแล้วก็มีได้ นกอะ รืออีก คงวิ่งขึ้น
ให้ พันฉิบ แล้วยังกระโดดไปช่วยพี่ แต่ข้า
ยวป่าแสนร้าย ควนกิ่งงัดไล่กิก ๆ มาหาได้
ถึงจะไม่เลย น้องยังวิ่งหนีภัยซ่อนอยู่ทุก ๆ

ขณะ ในมิช้าก็มาชีวิตเต็มที่แล้วยังเ็น
เป็นคราวเคราะห์ ที่ก็ยังไม่มีดัง ที่ตาย จึง มาพบ
ต้นไม้ ใหญ่ต้นหนึ่ง น้องก็ไ้เข้าไปหลบอยู่
ซึ่งยัดกันเจ้าควายควนกิ่งมาถ้าง และตรงเข้า
ชีวิตโดยแรง แต่ถูกต้นไม้เสียดังไรไหมใหญ่
ส่วนตัวน้องก็ หลบอยู่หลัง ต้นไม้ ซึ่ง ไ้ยัดไว้
เ็นที่กำบังชั่วคราว เมื่อหลบหลีกกันอยู่เช่นนั้น
ประมาณสัก ๑๐ นาที ก็ไ้ยินเสียงคน
เดินมา จากในป่า และ ไ้ยินเสียง คนโห่ร้อง
เกรียวกราวอยู่เชิงแซ่พร้อมกัยอ้ายควายป่าตัว
นั้นยืนค้ำต้นเตาและไล่ตีกีโหลออกมารวมข้าง
หูลั่นล้มลงซากใจตายอยู่มี ตัวน้อง นั้น เอง
ขณะนั้นในป่าทางขวามือก็มอง กำลังยืนอยู่ก็
มีเหล่าทหารไทยออกมาเ็นองแน่น น้องจึง
เล่าเรื่องความเป็นไปของเรากับแต่คนที่ไ้ผู้ยังค
กองฟังแต่ มิไ้บอกว่าเ็นหญิง และไ้
เ็นผู้นำทางมาจน ไ้บรรยายอ้ายสงวน ทพผลตาม
ที่ไ้เห็นอยู่ย่น” เมื่อเวลาเราทั้งสองไ้เ็น
เล่าเรื่องสู่กันฟังอยู่นั้นก็มีเหล่าทหารพร้อมด้วย
นายและพลร่มกันเข้ามาฟังอยู่โดยรอบ ต่าง
คนต่างรู้ สักสังสาร และเมื่อสุดท้ายก็พร้อม
กันขอพร และจิตใจไปก็เ็นเราแทบทั่วหน้า
เมื่อสิ้นการบรรยายอ้ายสงวนชดแล้ว ท่านผู้
เ็นประมุขของกองทหารเวลานักออกคำสั่งให้

ยกพลเข้าไปพักอยู่ริมฝั่งพระยา เพื่อย่อยสรม
ทยกับกองทัพอใหญ่ต่อไป พวกเราก็อากัน
เกิดมาหยกอยู่ริมขอบกว้านชายเมืองด้วยควม
ว่าเรารู้สึกเห็นที่เห็นอย ที่ใด ทำการ ตราก
คว่ำมาเวลานี้ไม่

เวลาเย็นราว ๕ นาฬิกาเศษ ท้องฟ้า
ทางพยุหิมก่อนเมฆ ส้มม่วง ลอย อยู่สละนียัง
ดวงอาทิตย์ มีให้ส่องแสงอันแรงกล้ำมาต้อง
ยัดฟ้ากลายแสงแต่ต้นอย กระทำให้ ต้นไม้
ที่เกิขขึ้น ตามธรรมชาติ เปลี่ยนไป จาก สีเขียว
เป็นม่วงด้วยอำนาจของแสงนี้ ซึ่งกลยทำให้
เพิ่มความงามขึ้นอีกเป็นทวีคูณ ในยคืนนี้
เห็นเหล่านักรบของกอง ทหารไทยเกิรออกจาก
เขตค้ำตามทุ่งกว้างเป็นแถว ไคระเหยิบแลดู
งามเป็นสง่ายิ่งนัก มีช้างม้าแดงและพัคพล
อยู่พร้อมกัน พอเย็นที่เรยรยอแล้ว ท่าน
ผู้บังคับกองของข้าพเจ้ากับแม่ยวณักรเราทั้ง
สองเข้าไปหาท่านแม่ทัพ เจ้าประคุณควม
งามอันเป็นสง่าของท่านทำเอาเราทั้งสองรู้สึก
เกรงกลัว เหลือ ประมาณ จึง พากัน กรวย และ
หมอยกมหนาน้อย ท่านนายทหารทั้งสอง
เมื่อทำการเคารพตามแบบแล้วก็เริ่มรายงานถึง
เหตุการณ์ที่เย็นไปและเล่าเรองราวของเรทางสอง
ให้ท่านฟังด้วย ท่านจึงหันมาทางเราและ

กล่าวด้วยกระแสดเสียงอันไพเราะว่า

“เราารู้สึกยินดีมาก ที่เจ้า ทั้งสองได้ช่วย
เหลือ กอง ทหารให้ ล่วงไป โดย ไร้อุปสรรค
สมควรแล้วที่พวกเรานี้เกิดใน ละครกลไทยซึ่ง
มีเล็คคนเอย เป็น นักรบ อยู่ ยวณักร จะ พง ปฏิบัติ
ความดีความชอบ ที่เจ้า ทั้งสองได้ทำมาแล้วก็
ปรากฏกับตาเหล่านักรบพลชกทั้งนายและ
พลอยู่ทั่วกัน เราขอคง ให้เจ้าทั้งสองเป็นนาย
สย โทประจักษ์กองนำและให้ยราชการเคัยกับ
เป็นต้นไป ” ท่านพุกแล้วก็หันมายมกับเรา
โดยถนกรณา กระทำให้เราทั้งสองรู้สึก
พระคุณอย่างสูงส่ง จะหา วณักรเสีย มิได้ โดย
ข้าพเจ้าจึงกราบลงและกล่าวสนอว่า

“กระผมรู้สึกเป็น ความ กรุณาหา ที่สุด
มิได้และทั้งใจจะฉลองพระเดชพระคุณจนทวาย
เท่าชีวิตจะแตกภัย แม้ โลหิตหยดสุดท้าย
ก็จะยอมพลเพียรราชการของ ยานเมืองอันเป็น
รัก ส่วนยศนายสย โทที่โปรดกรณาจกให้
กระผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างสูง แต่ลำหัย
ตัวกระผมคนเดียวเท่านั้น แต่อกคนหนึ่งเห็น
จะรับผิดชอบพระเดชพระคุณไม่ได้” ข้าพเจ้า
กราบเรยนแล้วกมหนานางเคยคยพองอยู่

“เอะทำไมไม่เรองราวอย่างใด หรือ ? ”
ท่านกล่าวถามโดยควมสนเท่ห์

“เรอเนเพราะแม่ขี้ฉ้อเป็นหญิงนั่นเอง”

“จริงหรือ? เช่นนั้นเป็นอะไรก็เจ้าเล่า?”

ท่านกล่าวแล้วก็ยิ้มด้วยความประหลาด

“เป็นครักของเกล้ากระผมเอง ขอบารมี
เป็นทพ”

“เช่นนั้นก็แล้ว เจ้าพากันกลับออกไป
เสียก่อน คณเราระจัดการแต่งงานเจ้าเดียว
ที่เกี่ยวเพื่อเป็นเกียรติยศต่อไปสำหรับลูกหลาน
ตัวเราเองจะเป็นฝ่ายหญิง ให้นายร้อยโท
สมบุรุษเป็นฝ่ายชาย” ท่านพูดแล้วก็หัวเราะ
ด้วยความขบขัน เราทั้งสองพร้อมกันท่าน
นายร้อยก็เดินออกมาทางที่พักและรอคอย เวลา
อยู่

พอไ้เวลา ๑ ยามเศษ ซึ่งนับว่าเป็น
ศฤกษณ์ นายร้อยโทสมบุรุษก็พาเราเข้าไป
ยังค้ายของท่านแม่ทัพ ซึ่งเวลานั้นการ ดยแต่ง

ตัวของทิวไธสง ตรงหน้าแคร่ที่ท่านนั่งมีโต๊ะทั้ง
ชั้นน้ำตมและถ้วยชา เมื่อเราทั้งสองนั่งลงเรียบร้อยแล้ว
นายทหารในกองทัพบกทั้งสนทได้
เชิญพร้อมกันท่านผู้ว่าที่ไ้เคย กรณา ข้าพ
เจ้าในยามยากก็คอยพากันเคิรเข้ามา และ

ลงมือรน้ำให้เราค่อยจากท่านแม่ทัพ และ
พากันอวยพรพร้อมกัน ในมีช้านั้นยว่าเป็น
อันเสร็จพิธี เราทั้งสองก็ไปยังที่พักกองทหาร
ของพวกเราก็ค้นพบที่เมืองพระยาประมาณ ๑ เดือน
ก็ไ้รับคำสั่งให้กลับคืนสู่พระนคร ข้าพเจ้า
กับแม่ขี้ฉ้อก็ไ้เข้ามาฟังโพธิ์สมภารในกรุง
เทพ พระมหานคร และรับราชการต่อไปด้วย
ความผาสุกตลอดลูกหลาน เรื่องของข้าพเจ้า
นายสิบโท หนานพระยงค์กับขี้ฉ้อผู้นำทางของ
กองทหารไทย เมื่อ คราว ปรายเงี้ยว ก็ยู่คิงแก่
เพียงนี้

เดชทหาร นะโปเลียน

“บุคราคำ”

แปลและเรียบเรียงจากต้นฉบับของ “มักซ เพมเบอร์ตัน”

คำนำ

ว

เรื่องอันเต็มไปด้วยความโศก และ ความ
คับแค้นครั้งใหญ่ที่สุดในคราวสงครามตามพง-
ษาวดารนั้น ยังเกิดขึ้น เมื่อครั้ง กองทัพ อัน
มีที่มาของสมเด็จพระเจ้านะโปเลียน ดอยลงมา
จากกรุงมอสโคว์ นะโปเลียนยกพลโยธา
ทัพกรวนเข้าไปในประเทศรัสเซียในฤดูสะปริง
ปี พ.ศ. ๒๓๕๕ ในเดือน มิถุนายน ทหาร
๖๐๐,๐๐๐ คน ข้ามแม่น้ำไนเมน ในจำนวน
พลทั้งกองทัพหักออกเสีย ๕๘๐,๐๐๐ คน ซึ่ง
ตายด้วยความหนาวและความอดอยาก ได้ข้าม
สะพานแห่งโกฟโน ไปด้วยความยากแค้นใน
เดือน ธันวาคม

มีผู้ใดบรรยายเรื่องราว อันชวนชมอย่างลม-
เลือนมีเกินมากมายด้วยความเป็นจริงมากขาง
น้อยยังตามส่วน แต่ว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้ากำลัง

จะบรรยายให้ท่านอ่านนั้น เป็นเรื่องของนาย
พันตรีแพทย์ กองสังกัดที่ ผู้ซึ่งเป็นสหายใน คราว
งานพระราชสงคราม ตามเสด็จไปยังกรุง มอส-
โคว์ และเป็นผู้ ทรอดชีวิตกลับมายังกรุงปารีส
ครั้งหลังด้วยของสังกัดที่ใดหนีไป จากนครปารีส
ตั้งแต่เมื่อเริ่มการยกใหญ่ในปี พ.ศ. ๒๓๓๕
เขาคือผู้อยู่ช่วยคราวที่ไล่ยัชก ซึ่ง ณ ที่นั้น
เขาเป็นครูสอน ภาษา ฝรั่งเศส และเรียน วิชา
แพทย์ด้วย หลานของเขา นายร้อยเอกเลออง
เคอเคอแซล เป็น นายทหารม้า ชูชชาว์ รักษา
พระองค์ และเป็น ผู้มีชื่อเสียง มาก ใน กองทัพ
สมเด็จพระเจ้านะโปเลียน และก็เพราะ เรื่องราว
อันกล้าหาญชาญชัยของนายร้อยเอกหนุ่มคน
นี้ พวกทหารที่กลับจากการรบในคราวเหยียบ
กรุงมอสโคว์จึงได้เล่าสู่กันฟัง อย่างแพร่หลาย

มักซ เพมเบอร์ตัน

ตอนวังมหาภัย

บทที่ ๑ — การฆาตกรรม

ข้าพเจ้า — ยานิลเคอของสัททิงทำเรื่องราว
ที่เย็น มาได้ คใน ขณะ เมื่อเรา ทั้งหลายได้ ยศ
นครมอสโคไว้นางมั่งง่า ซึ่งเราได้เกรงทางถึง
หมื่นสองพันลิกซกกว่าจะถึง เห็นจะเย็นวันที่ ๑๔
ของเดือนกันยายน ดวงอาทิตย์ส่องแสงแก่กล้า
อยู่เหนือกองทหารมาอันผ่ายผอมของเรา และ
แม้ว่าในเช้า ซึ่งเราได้ ผ่านพ้น ออก มาแล้ว ด้วย
ความปลายนั่น ความร้อนก็คงเย็นเช่น
เคยวณ บัดนี้เรากได้มาถึงและเห็นตึกกรม
บ้านช่อง อัน แ่นระระ ซึ่งกบฏ กิยแสงอาทิตย์
พิศวงคงาม รวากับ ทะเลสาบ สี่ทองใน เทพนคร
เป็นเวลา ๑๕ น. ถึงมีเคษ เมื่อ ตัว ข้าพเจ้า มา
ถึงขามองที่ กษัตริย์ ซึ่งมองลง มา จากยอด จะ
เห็นนครก่อนภาพอื่น ๆ ทั้งหมด

อา, ภาพอะไรกัน! ยอดหลังคาโบสถ์
วัง — และบ้าน และหอสูง ซึ่งมีต้นฐานกลมล้อม
ข้างกำแพง แก่ นัยนศา ของ พวกเรา เป็น ที่สุด
โอ ! เป็น ภาพซึ่งงามอย่างแบบตะวันออก แล
ตะวันตกผะสมกัน กล่าวคือ งามอย่างบุรพาทิศ
แล่มสง่า อย่างเคยกับนครหลวง ของชาวอีย-
อูตท ท่านไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเราจะไม่รัง

ยังเห็นน้ำ มองภาพ อันงามตระการเช่นนี้ ด้วย
ความกลังลาน แนน่เคย นศวนมส่วนคล้าย
เมืองเมกเกะมาก และฉะตันทงานของเราทั้ง
หลาย ก็มาสู่กลังสน พร้อมด้วย ข้าพเจ้าจริงวิ
อย่างฉันทเหลือ

เราทั้งหลายเชื่อใจอย่างแน่นแฟ้นแล่มเหตุ
ผลด้วยว่าจะไม่ ต้องพกกันอีก ถึงเรื่อง สงคราม
พวกเรายังได้เรียนรู้อยู่แล้วโดยโรโคโน และ
กระฉับที่กระทำต่อไปก็คือพระเจ้าซาร์ จะต้อง
ทรงยอม ทำสัญญา ขอสงขยัคกับ สมเด็จพระ-
ราชาธิราชของเรา และในลำดับนั้นเราก็มวน
หุบคหลายวันซึ่งเราไม่ได้คิดไว้เลยนัยยังแต่ได้
จากประเทศฝรั่งเศสอันเป็นทวีปของเรา เราได้
ทราบเย็นนัยว่านคร มอสโคไคเป็นนครที่มั่งคั่ง
ไปด้วยสิ่งทวีมทรัพย์และอสังหิมทรัพย์ต่าง ๆ
ท่านจะรู้ สัก อย่างไร เมื่อ กองทหาร ของ เราได้
รุกเคิรหนาขึ้นไปบนเนินเขาและระบักขัย ของเจ้า
เมืองเป็นทอ้ายอย่างฉาวชั่วครว

ข้าพเจ้าหวังใจ ว่าเราไปในนครมอสโคไค
พร้อมกันหลานชายของข้าพเจ้า — นายร้อยเอก
เลอองเคอเคอแซลนายทหารผู้สามารถถึงผู้หนึ่ง
ในกองทัพนศมเด็จพระเจ้า — ไปเคียน ข้าพเจ้า
อยากรจะอยู่ใกล้เคียงกับเขานัก ในขณะที่ เราได้

พ. ศ. ๒๔๗๒

เดชทหารนะไปเลียน

ถึงเมืองจริง ๆ ถึงแม้ว่าทหารเป็นจำนวนมาก
เสวยบุญญาฎไปเมื่อก่อนเราเข้าเหยียบเมืองของ
ข้าศึกก็กั แต่ทหารทอຍกຍ้อมทำสัทธิซึ่งเกิด
ขึ้นในเมืองของข้าศึก ให้สำสมแก่ ความสำสั
ทไกรขมา ในเมื่อเราได้มาถึงกรุงมอส์โค
เลองโก ข้ามาไปเสยกับนายพันกรป่าแวงสังกค
กองเชสเซอร์อาเชวล และเมื่อกลายเป็นกณ
ข้าพเจ้าจงทอຍข้ามาเขาเมืองคไป กับนายสยเอก
เฒ่าโยกอง แทนที่จะเป็นเลองกลานชาย

เราไคยขึ้นเสยบันหลายนค เมื่อเรา ลงมา
จากเนินเขาเราเข้าในกรง และเมื่อมาถึงถนน
กว้างซึ่งไปสู่ปลาเชอกโกเวอรันมิงท์ ทหาร
คนหนึ่งในแถวบอกว่า เจ้าเมืองปล้อยนคไทย
หมกแล้ว และ มันทั้งหลาย บังอาจ ยัก วัง ของ
เจ้าเมืองเพื่อทำการ ขัดขวางไม่ให้ เราเขาเป็นท
พัก เราไคไคคัสะกัฏกถลึงสิ่งสิ่งใดใน
เหตุที่ทหารคนนั้นบอกเลย คำที่เราถลึงเพลัน
ชมความงามของส่วนท่าง ๆ ในพระนคร เคหะ
สถานบ้านเหล่านั้ปรากฏว่า เป็นของพวกขุนนาง
แต่ไคได้สังเกตเห็นแล้วว่า เจ้าของบ้านผู้ลึงคคก
ไค ไปจาก มอส์โคว์ หมกหมคนไช้ ๒ - ๓ คน
เท่านั้น ที่เหลือ เค้าคแลบ้าน อนั้ งทงาม เหล่า นั้
พวกที่เหลือคงเมืองอยู่นัน จอingkเราทวย สายคา
อนเกลยคและมาทรวายใน ขณะที่เราทั้งหลาย

ผ่านไปข้างหน้า พอมาถึง จัทรัดถนนใหญ่
แห่งหนึ่ง กมชายหนุ่ม คนหนึ่ง กรากเข้ามา จย
บังเหียนมาของข้าพเจ้ากลาง บอกกยข้าพเจ้าว่า
เขาชื่อ เซริออค และ เขาเป็น ผู้ ทมา จาก ปาร์ส
กับเคานคแห่งโปรแวงส์ในย พ. ศ. ๒๔๓๓

“ท่านเป็นแพทย์ ผ่าคค — ไคไช้หรือ ?”
เขาพทอຍไป ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมีเวลาเอ่ยปาก
ทวยความแปลกใจ ข้าพเจ้าทอຍ เขาว่า ข้าพเจ้า
เป็นแพทย์ผ่าคคจริง

“ถ้าเช่นนั้น” เขาว่า “ขอไคไคโปรกข้า
ไปในบ้านโน้นห้อยเถะครย และคพวกท่าน
คนหนึ่งในงอนอนเบยอยู่ทัน”

ข้าพเจ้าทอຍใจว่าเป็นสิ่ง ที่สมควรสำหรับ
ชายหนุ่มผู้นั้จะมาพคชอริงแก่ข้าพเจ้า ฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงยอมทวยความใจค

“ของการชอริง” ข้าพเจ้าอุทาน “ท่าน
ควรจะมีแพทย์ผ่าคค พวกท่านมากในมอส์โคว์
และมายอดลมทำไคขณะหมกถลึงไปใส่พระเจ้า
เอมเปอเรอเช่นนั้น”

“เพราะว่า” เขาพคคมีอณดยสยบังเหียน
อยู่ “ท่านจะไคเสียใจ สำหรับ การแะ สัก
เล็กนอยของท่านเลย โอ! บ้านนั้นรวยมาก
เขาคงจะรู้ จคให้ค้ายวยการแก่ท่านสำหรับเวลา
ที่ท่านเสียและการที่ท่านทำไป”

บุศราคัม

สิงห์

มีเหตุผลลึกลับ และประหลาด แอบแฝงอยู่
ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ากระหยาบไคว่ทรายซึก คังนั้น
ข้าพเจ้าจึงลงจากม้าให้เขานำไปย้งบ้านประหลาด
ซึ่งอยู่ไกลเคียงตรงนั้นเอง ข้าพเจ้าสงสัย
ว่าเขาจับประตก้าแพงบ้านโดยเร็ว และซึก
สลักซึ่งเย็นเหล็กแท่งใหญ่ ซึ่งความคงทนของ
มันอาจะทะยานใหญ่โต เมื่อเราไคเข้าไปแล้ว
ชายผู้มากลุมมา ของข้าพเจ้าไว้ กับเส้าหิน และ
สั่งให้ข้าพเจ้าเค็ดตามเขาเข้าป้อก ข้าพเจ้า
จำไคควยว่าในขณะนั้น กองแควรงทหาร รวยไค
มาถึงถนนใหญ่ด้านหน้าบ้านแล้ว และเข้า
เสียงดังอย่างส่งผ่าผะ ทำให้เสียงแควกรร-
บายไปในอากาศอย่างสนั่นรวมทั้งเสียงผลเท้าของ
กอง ทหารที่กำลัง เค็ดเหยียบถนนใน มอสไคไค
เราทั้งสองเข้าไปในบ้านโดยทางประตูซ้าย
มือซึ่งควรจะเป็นทางนำไปย้งครัว ข้าพเจ้า
รู้สึกว่ามันเป็นการ ประหลาด ไม่น้อย ที่เคียว ท
ข้าพเจ้าไคคาม ขรรษหนุ่มผู้ นั้น เขามาในบ้าน ซึ่ง
ข้าพเจ้าไม่รู้ ก็กับผู้อาศัยเลย แม้แต่ เล็กน้อย
และทว่าข้าพเจ้าไม่เข้ามาในบ้าน บ้านคัง
ข้าพเจ้าคงไปย้งวงเค็ดมลิน อันจะเป็นเทพกถาวร
ของเรอย่างกระหนก แต่กิดาคันซึกเคียว
กันกับข้าพเจ้า ไคคกทกซึ้งทั้งค้ำยอกเล่า
แล้วการนั้นซึกก็ไคทำให้เปลืองเวลา

ครัวหนึ่งเรามาถึงซึ่งเย็นไคคิน อันเย็นเฉียบ
และข้าพเจ้าสังเกตว่าผู้นำของข้าพเจ้าย้งซึกไป
อย่างระไวระไว ไม่มีเสียงอย่างไคในคัก
ประหลาดกันเลย ในเวลาต่อมาอีกเล็กน้อย
เราเข้ามาอยู่ใน ระเบียง ของห้องโถงใหญ่ซึ่ง
มีอากาศเย็นเหมือนกับโยสด ซึ่งซึกไว้ เช่นเวลา
นานละทันข้าพเจ้าก็พบซึ่งเย็นเหตุที่ข้าพเจ้า
ไคถูกนำเข้ามาย้งทีนั้น ชายคนหนึ่งนอนตายอยู่
บนหินที่ปูพื้นระเบียง และกัปรากฏอย่างแน
นอนว่า เขาถูกยิงตายโดยลูกกระสุนเย็น ปัสไค
มกระบอกยิงยังอยู่ข้างคัวของเขา ข้าพเจ้า
ไคเคียเห็น คนคังพัน ๆ ที่ตาย คังแต่เรา ซึก
แม่น้ำในมน แต่การที่ข้าพเจ้ามาเห็นเด็กหนุ่ม
ผู้ นั้นตาย อยู่ใน อาคาร คังนั้น ทำให้ ข้าพเจ้า
ประหลาดใจและสลักจิตที่เย็นล้นพัน บางทีก็
เย็นเพราะห้องโถงเย็นมาก หรือแสงสว่าง
หลัว ๆ ซึ่งแผ่เข้ามาคาม กระกหน้าทางอันหนา
หรืออีกทีก็ เพราะ ความ สงก ของ สดานที่ อัน
ใหญ่โตและสิ่งทศคังแตกต่างกัน จะเป็นอย่าง
ไรก็ซ้างข้าพเจ้า ก้มลงซ้างคัวผู้ตาย เพื่อดวง
อกที่หนึ่งซึ่งแล้วกัทำให้ ข้าพเจ้าทราโดยพลัน
ว่าเขาตายสนิท ในขณะนั้นชายผู้นำซึ่งยืน
อยู่ไกล ๆ ก็ควักกลองย้านทดุฟ่งเพชร์ออกมา
สุกคัมคัง ๆ กิริยาอันเฉียบซึกทำเป็นไคเกยว

ซึ่งของเขาทำให้สงสัยและแปลกมาก แต่ ทะเลาะกัน

ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจในกิริยาเช่นนั้น

“เกิดหนุ่มคนใด?” ข้าพเจ้าถามเขา

เขายกไหล่และกระบังหน้าดูถนัดถนี่ “เขา
เป็นคนชาติเดียวกับท่าน เท่าที่ ผมทราบเขาเป็น
นายช่างจิตรกรรมมาจากเพิร์ทส์ และเขา
ทำงานอยู่กับนายผม — เจ้าชาย”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้นเขาตายอย่างไร?”

เขาริอิดเล็กคำ ชื่นค ข้าพเจ้า แล้ว คอย ว่า
“ผมได้กลับมาจากทวีปใหญ่เมื่อ ๑๐ นาทัน
และพบเขาตายอยู่ที่นั่น ท่านก็คงเห็นแล้วเหมือน
กับฉันว่าเขาบึงตัวของเขาเอง”

“เปล่า — ไม่จริง” ข้าพเจ้าค้ำมือ
ดูเขาอย่างเคร่งขรึม “คนจะไม่ยิงตัวของ
เขาเองที่กลางหลัง”

เขาริอิดไม่คอยและทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่
อย่างเดิม แล้วเขาพูดต่อไปอีกหน่อย ว่า
“เฮ! เห็นจะมีใครยิงเขา” ขณะที่เขาเอ่ย
ยังไม่ทันสิ้นเรื่อง หน้าเขาพลันซัดสกลลง

“ฟังซิ!” เขากะซิบทั้ง “ท่านได้ ยิน
เขาไหม?”

ข้าพเจ้าฟังแต่ได้ ยินเสียง คนพวกกันจริง ๆ
เสียงมาจากประตูกระเบื้องที่ยกเปิดอยู่ และถึง
สนิทขึ้น ทุกที ซึ่งทำให้รู้ว่า คนหลายคน กำลัง

“ใครอยู่ในที่นั่น?” ข้าพเจ้าถามสหาย

“ผมไม่รู้” เขาคอยอย่างครุ่นครุ่นกับ
อย่างใดอย่างหนึ่ง “อาจะไม่มีใครเลยก็
ได้ นอกจากตัวเราทั้งสอง แต่โปรดคอยดูไป
ท่านเป็นทหารและเป็นหน้าที่ของท่าน”

ข้าพเจ้าหิวระเระ ในความไม่ระอาย ของเขา
และเมื่อได้ ตรวจดู กระสุน ซึ่งบรรจุอยู่ในปืนโตล
ของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็รีบแขนเขาในที่ใด
พร้อมทั้งผลักเขาเดินไปข้างหน้า จะเป็นหรือ
ไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นอย่างตึก ทำไม
ถึงเป็นเช่นนั้นหรือทำไมต้องทำเช่นนั้น ข้าพเจ้า
นายพันตรีแพทย์ ก็ไม่ทราบต่อไปกว่าคนที่ตาย

“เราจะไปด้วยกัน” ข้าพเจ้ากล่าวพลาง
กระตุ้นเขาให้เดินไปตามระเบียบ

การที่ข้าพเจ้าอยู่ ด้วยเช่นนี้ดูเหมือน ทำให้
เขามึนเมา เขาเข้าไปในห้องชาลองกับข้าพเจ้า
และก่อนที่นั่น ๆ หนึ่ง ระเบียบได้ ถึง ๓ เขาก็ล้ม
หัวทิ่มลง โดยมีแผลหระทะคอซึ่งแพทย์ทั้งหลาย

ในกองทัพฝรั่งเศสยังไม่เคยเห็น ภาพนั้นเป็น
ภาพที่กึกก้องและทรง อยู่ในความจำของข้าพเจ้า
เสมอ ข้าพเจ้าได้ประสพอย่างเคยกับผู้ที่เคย
เห็นการปล้นที่ชิง ในเวลาแลมาแล้ว

เราได้ เข้า มา ด้วย กันใน ห้อง ชาลอง สูง

เครื่องประดับประดาของห้องไม่ใช่เงินของมหา
ยาก สำหรับพระราชวัง ของ สมเด็จพระราชา
ธิราชในปารีสเลย เกือบทั้งหมดเป็นเครื่อง
ประดับประดาของ ฝรั่งเศส และบางอย่าง ท่านจะ
เห็นได้ ในวันปรีตยบันในพระราชวังลูออร์ส
และที่ฟองแตนโบล์ ของสำคัญยิ่งกว่าเครื่อง
ประดับของห้องก็คือผู้ที่อยู่ในห้อง กับ ๓ คน
รูปร่างใหญ่โตกว่ากับอีก ๆ ที่ข้าพเจ้าเห็นมา
ในนครต่าง ๆ เขาทั้ง ๓ สวมเครื่องหุ้มห่อ
กายเป็นหนังแกะหยาบ ๆ และขากรรไกร และ
ทั้งแต่หัวเข่าลงไปก็ไม่มีอะไรปกคลุม ทั้ง ๓ คน
ถือหมอก อยู่ใน มือ และ แสยะหน้า และ ทำ ท่าทาง
อย่างน่ากลัวในจำนวนเกี่ยวกับกันมัน ๒ คนถือได้
ข้าพเจ้ารู้ ได้ อย่าง แน่ ทีเดียวว่าเจ้า ๓ คนนี้เป็น
พวกนักโทษที่ท่านเจ้าเมืองปล่อยย มันคงมา
ปล้นบ้านและฆ่าคนทชกชน มันเหมือนกับคนฆ่า
สัตว์ฆ่าแกะ ข้าพเจ้าสงสัยเกิดคว้ามันทั้ง ๓ กลัว
ข้าพเจ้าเมื่อเห็นว่าข้าพเจ้า เป็นทหารฝรั่งเศสหา
ใช่พลเมืองธรรมดาไม่ ในทันใดนั้นข้าพเจ้า
ก็โดนเข้าอกอายคนแรก ที่หวดควยชนชนปัสโตล
อย่างเต็มเหนี่ยว ทำให้มันล้มฟาลง ส่วน
ชาย อีก คน หนึ่ง โดนแทง ข้าพเจ้า คว้า ความ
ว่องไวและเร็ว โดยข้าพเจ้าหลบเสียได้ทันท่วงที
น่าใจหาย ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะยิงมันซึ่งจะ

เกิดเสียงดังดัง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงชักดาบออก
และแทงอายคนคนที่โดนแทงข้าพเจ้า มันทั้ง ๒ วัน
อายคนทั้งสองล้มลงอยู่แล้ว วังหน้าข้าพเจ้าไปทาง
สุกห้องและเบ็ดประตูลงไปพร้อม กับยกเข้า
มาถึงบังใหญ่ ฉะนั้นคนนักเล่ห์ของข้าพเจ้าอยู่
กับเสรี ออกซิงถูกแทงตายเสียแล้ว และอีก
ใหญ่ก็ตกอยู่ในความเงยสังกะสีตามเดิม

บทที่ ๒ หญิงสาวในดึก

ข้าพเจ้า กลับลง ทกว อายผู้ รวย ที่ข้าพเจ้าคิด
ล้มลง เห็นมันยังหายใจฟกฟากคล้ายกับมัน
แต่ยังไม่ถึงกับตายทีเดียว ส่วนเสรี ออกนินตาย
แล้วอย่างไม่สงสัยอยู่บนพรมชนิดที่กระเด็นออกซึ่ง
อยู่อยู่บนพรมห้อง ความคิดที่กระทำต่อไปของ
ข้าพเจ้าก็คือ จะ เบียดบาน หน้าต่าง อัน หน้าหนัก
และ เมื่อใดเปิด แล้วข้าพเจ้า ก็รีบ ออกไป ตาม
ชานทิพย์ แลลงไปเห็นส่วนอย่างงดงามแบบ
อิตาลีเล่นซิงกลมไปควยกำแพงสูงสามคาน แต่
ก็เหมือนอะไรปราศจากผู้คนอยู่ในนั้น ห้องที่
ข้าพเจ้ายืนอยู่นั้นเป็นห้องสูงจากพื้นดินมาก และ
ถึงแม้ ว่าจะมีชานหน้าต่าง ยื่นออกไป ข้าพเจ้าก็
ไม่คิดเห็นหนทางที่จะหนีออกไปได้
เรอขึ้น แลสภให้ เห็น ว่า ข้าพเจ้าได้ ประสพ
เหตุอย่างมหัศจรรย์และน่ากลัวในดึกวัน ข้าพ

ฆ่าคนได้ หนีไปแล้ว

เป็นการ น่าระอา ยมาก ที่ ข้าพเจ้า มาเป็น
นักโทษก็อยู่ภายในของคุกใหญ่ บ้านเช่นนี้
ต้อง มี ประตูเหล็ก หนัก ออกไปสู่อณูภายนอก
แต่กระนั้น ก็ ที่ ข้าพเจ้า ก็ ไม่ พย ประท ทุ ไม่ ได้ ใส
กุญแจเลย รวมทั้งหน้าต่าง ของพนักชั้นล่างทุก
แห่งก็เช่นหน้าต่างอย่างเดียวกันกับของคุกข้าพ
เจ้าเดินไปมาในที่ต่าง ๆ โดยมีกฎจกั หักข้อ
ประเคียบไป ทางระเบียง ซึ่งมีประตู กระจก กัน
และออกประตูเคยวกเคียวมาในห้องซึ่งห้องนั้นแม่จะ
พูดเขา ๆ ก็ถึงว่าประตูพัวร้อง ในที่สถกั
กลืนมายังห้องใดอีก ขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึก
กลัวพวก ผู้ร้าย ฆ่าคนเพราะ ว่า ข้าพเจ้า ตัวคน
เดียวและถูกขังอย่างน่าเวทนา ข้าพเจ้าทำ
คนสร้างคุกเช่นนี้ และสิ่ง ที่เขาได้ทำ ย คง พน
ครึ่ง และถาถึงเวลากลางคืนข้าพเจ้าก็กล่าว
ไว้ว่า ข้าพเจ้าถูกขังอยู่ในหลุมฝังศพโบราณ
ที่เขาทำไว้

ข้าพเจ้ากลัวความมืดเสียจริง ๆ ในใจก็
ว่าถาถึงเวลากลางคืน ข้าพเจ้าเห็นระคอง เป็นยา
แน่ ข้าพเจ้าไม่ยากพรรณา เรืองราวค่อน
ให้ ข้าชาก เพราะฉะนั้นพอถึงเวลากลางคืน
เขาริ่ง ๆ ข้าพเจ้าก็กลบไป ยังห้องซาลงอีก
และห่อศพคนตายเสียด้วยพรมที่พนักห้อง แล้ว

ข้าพเจ้าก็เขยหน้าหน้าต่างทั้งสองออก พลง
เคียวไปตามซาลงข้างนอกทึบออก และ ยืน
เผือกฐานะ อาการของราตรี ยนทองฟ้าพระ
จันทร์ สองแสงสว่างจ้า ส่วนบนพนักพนักก็
สะท้อนไปด้วยเสียงผไทของคนจำนวนแสนซึ่ง
เขาเหล่านั้นได้มาเหยียบความรุ่งเรือง ของนคร
และลมออง รัชชัยเสียงรายอยู่ก้นพนัก เสียง
แตรได้ ยืนไป ทั่วทุกหนทุกแห่ง เสียงพุกและ
สรวลเสี เซซา ของ เหล่า ทหารฝรั่ง เคส กัง วาฬ
สูงต่ำคล้ายกับคนใหญ่ที่กระทยผิง พร้อมทั้ง
มีคำถวายพระพรและคำสรรเสริญพระบรมเดช
านุภาพ แห่ง สมเด็จพระราชาธิราชชน โยเลี่ยนอยู่
เสมอ ๆ เพื่อ เป็นการ เยียหยัน แก่ ชนชาว
รัชชัยและเพื่อไว้ คักคานภาพ ทหาร ฝรั่ง
เคส พากันเคาะระฆังยกย ชิง โลกเคย ได้ถวาย
ความ รุ่งมา แล้ว ทำให้เสียง คัง กังวาฬ
อย่างน่ากลัวมาก

ยานิลเคอของสัตว์ที่ — ข้าพเจ้า ยก ยอ คัว
ของข้าพเจ้าเอง เป็นทหาร ทัพช้อ เสียงคน
หนึ่งเท่าเทียมกับทหารหนุ่มและแกชงมีช้อเสียง
ในกองทัพ ข้าพเจ้าขอไว้ว่าพระราชธิราช
ทรงครุสักกับข้าพเจ้าหลายครั้ง ด้วยพระเสียง
อันโอ่อนและหยิบข้าพเจ้า คำสการณ
อยู่ใน มหาวิทยาลัย ในนครปรัส สัน กระทั่ง เกิด

พ. ศ. ๒๔๗๒

เคชทหารนะไปเสีย

สงครามและยักขข้าพเจ้า ก็ ได้ ฝ่าควัน แห่ง การ
บุชทอนา มา แล้ว ด้วย ความ กล้าหาญ เป็น เวลา
หลายเดือน ทั้งข้าพเจ้า ไม่คิดว่าจะตาย โดย
วิธอน เว้นเสีย แต่ โดย ฮาวอของข้าศึก ซึ่งการ
ตายอย่างนั้นเป็นการตายที่แท้จริงของทหารทุก
คน ข้าพเจ้า เผ่าพันธุ์อะไรก็ได้ ที่ ชาน หน้า
ต่างในวาทกาล และคิดด้วยว่าข้าพเจ้า ร้าย
คงกลายมาที่ตกอุบาทว์ น อีกเป็นแน่ โอ! ท่าน
ทั้งหลาย ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงเป็นเวลาราว ๑๐
ล.ท. ข้าพเจ้าได้ยอมเสียสละคนเคชทหารหน้า
เข้ามาในส่วนเบื้องล่าง มัน เป็น ข้าพเจ้า ร้าย
ข้าพเจ้าเชื่อใจ แต่กระนั้น มีจำนวนหลายคน
ด้วยกัน และแม้ ว่าข้าพเจ้า อยู่บนชาน หน้า
ต่างซึ่งสูงจาก เบื้อง ล่างก็ จริง แต่ปรากฏ
อย่างซึกแก่ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้า ร้ายมีฮาวอทุกคน
ข้าพเจ้ารีบกลับเข้าไปใน ห้อง โดย เร็วพลัน
และก็ผ่านออกไปจนถึงห้องโถง ฉะนั้น
ข้าพเจ้าคง ใจ ณ สักที่ ที่ ได้ ยืน เสีย ไขกุญแจ
และเสียงประตูเผยออก ในเวลา เดียวกัน
มีแสงเทียน วอมแวม ส่องลงมาตาม บันไดใหญ่
ของห้องโถง และภาพของหญิง คนหนึ่งก็
ปรากฏ ขึ้น ใจข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความประหลาด
ใจ สมองก็เต็มไปด้วยความพิศวงจนอธิบายไม่
ได้ ว่าข้าพเจ้าคิดอะไรและจะทำอะไร ข้าพเจ้า

ยืนไม่ กระตกร กระตกร และ เผ่า ภาพนั้นไม่ วางตา
ในทันทีนั้นหญิงผู้ ถือเทียนก็มายืนอยู่ที่ห้องโถง
หล่อนคลุ้มเสือกคลุ้มผู้หญิงจากป่า ลงมากลอม
เท่า

“โอ๊ย!” ข้าพเจ้าอุทาน “คนตายกลับ
มีชีวิตหรือนั่น!”

“มาเคอมัวแซล” ข้าพเจ้ากล่าว พลาง
ก้าวเท้าออกไปข้างหน้า และโดยเห็นหล่อน
จึงร้องขึ้นด้วยความตกใจจนเกือบตกลง ใน
ทันทีที่ข้าพเจ้าก้าวเท้าไปข้างหน้าหล่อนและจับมือ
ทั้งสองไว้ เพราะปรากฏว่าหล่อนเป็นลมไป

“มาเคอมัวแซล ” ข้าพเจ้า กล่าว ว่า
“ฉันเป็นชายฝรั่งเคส และมาในยาน เพื่อ
ช่วยเด็กหนุ่มผู้ ตาย ระวังตัว และ ช่วยกัน
มีคนหลายคนในส่วนและเขากำลังเข้ามา เรา
ต้องหลบไปเสียก่อน เร็ว — มาเคอมัวแซล”

หล่อนสะกุน้อย ๆ ในวงแขน ของ ข้าพเจ้า
และปลุกตัวออกจากข้าพเจ้าพลางพูดเบา ๆ ว่า
“ก็ฉัน คือ วาลรี” หล่อน พก เหมือน หนึ่ง
ข้าพเจ้าเคยรู้ ก็เข้ามาหล่อนมา “เด็กหนุ่ม
นั้นเป็นน้องชายของฉัน พรังซัวส์หัวหนาคันใช้
ฆ่าเขา โอ! โปรดพาฉันไป — จาก
บ้านนี้”

ข้าพเจ้า บอก หล่อน ว่า ข้าพเจ้า จะ ทำ นั้น

บุศราคัม

สิงห์

เพราะว่าความประสงค์อันแท้จริง ของ ข้าพเจ้า ก็ คือ การหนีออกจากบ้านนี้ ถ้าข้าพเจ้าทำได้

“แต่ — มาเกอมัวแซล” ข้าพเจ้าพูดออกไป “ประเทศทุก ๆ แห่งใส่กฏแห่มก คนหาหนทางออกไม่ได้ และ อ้ายผู้ร้ายกำลังกลัวยมา เราไม่ควรจะให้เสียเวลา”

คำบอกเล่าทำให้หล่อนคนตื่น หล่อนยกมือขึ้นแตะหน้าผากพลางถอยหลังไปห้อยหนึ่ง แล้วก็นั่ง คอยเงาภาพ ทรง หาคความ คึกคักของความสดชื่น ข้าพเจ้าจะไม่ลืมว่าความงามของหล่อน — วาลร นั้น เหมือนแสงจันทร์ที่ส่องแสงมาจากยอดโคมของตึก เจ้าหล่อน ยืนอยู่ ณ ใน เครื่อง แต่ง กาย สี ขาว และ สีเงิน เจ้าหล่อนเป็นหญิงงามกว่าหญิงใด ๆ ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นมา เรื่องการฆาตกรรม ของน้องชายเจ้าหล่อน เป็นเรื่องที่มิใช่ความลึกลับอะไรต่อไปอีกแล้ว ยิ่งแก่เหตุเท่านั้นว่าทำไมจึงเกิดฆ่ากันขึ้น

“คุณพระช่วย มันยังอยู่ในบ้านหรือคะ!”

หล่อนกล่าวอย่างกระต่ง

เราหลบไปพักข้างเสาหินใหญ่ด้วยกัน และ พงเสียงที่เกกข็น มีเสียงพงเครื่องไม้ของตึก แล้วก็มีเสียงคนพูดกันพนมพำ ครู่หนึ่งต่อมา มีเสียง ฝน ฝน หลาย คนเดิน กระเทือน เข้ามา

มันทั้ง หลายไม่ได้ กลัวสิ่งใด ทั้ง หมก เขาหัวเราะกันอย่างสนุกสนานขณะที่เดินมา

“เราทำอย่างไร?” หล่อนพูด “เราจะทำอย่างไรกันคะ?”

ข้าพเจ้ากับหล่อนและวิ่งไป “คงมีห้องพอที่เราจะซ่อนตัวได้ คุณรู้ จักทาง คึกคัก ช — มีที่ซ่อนนั้นไม่ใช่รึ?”

หล่อนไม่ตอบข้าพเจ้า แต่เดินนำขึ้นไปบนบันได ที่หล่อนได้ลงมา เรา ขึ้นมาถึงห้อง ๆ หนึ่งซึ่งเป็นห้องนอนของหล่อน แต่เรามีได้หยุดที่นั่น เรา ผ่านห้อง นั้นไปจนถึง ห้องอีก ห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องพระอยู่ คึก ๆ กันนั้นเองตรงที่ข้างบนหัวบันไดของบันได ราว ที่สอง เมื่อมาถึงห้องนั้นแล้ว หล่อน ก็ปิด ประตูไม้โอ๊กใหญ่ พร้อมทั้งลงกลอนเสียด้วย แสงสว่างของห้องได้จากแสงโคมทองซึ่งจ่อไว้ที่หน้าถ่นยชา เท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นก็ไม่มีทางเข้าออกอีกเลยนอกจากประตูที่เราได้ผ่านเข้ามา

ห้องพระนั้นเป็นห้องคากฟ้าทางคานตะวันตก ห้องหนึ่งของตึก ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังว่าตึกนั้นวังของปรินส์ ไบรด์ ผู้ซึ่ง เป็น ขุนที่ถือลัทธิธรรมเนยม ประหลาด และ เป็น คหบดี ในทางมีราคาที่ดิน ทั้งนี้ก็เพราะว่าปรินส์ ไบรด์ ถือลัทธิธรรมเนยม ลง ไบรด์ถักรัก เขาอนุญาตให้

พ. ศ. ๒๔๗๒

เดชทหารนะไปเลียน

หญิงสาวฝรั่งเคลวาล^{๕๕} ใช้ห้องพระลักลับ^{๕๖} กันอยู่ห่าง จาก ประตูวังไป ไม่เกิน ระยะ หิน ตก
ชั้น^{๕๗} เขา^{๕๘} ไปทำการเคารพบูชาพระไต่^{๕๙} และ
ในขณะนั้นหล่อนก็กำลังคุกเข่าสวดอยู่ที่หน้าแท่น
ข้าพเจ้า พิจารณา ภาย ใน สถาน ที่ ๆ ข้าพเจ้า
เข้ามาอยู่ เห็นว่าประภคย์ประคา ไปก้วยของอัน
ล้วนแล้วแต่มีค่าเช่นทอง เงิน และเพชร พลอย
และมีรูปภาพ โยราชน ที่หาได้ยาก ในเวลานั้น มี
รูปพระเยซูที่เคารพศรัทธาอยู่บนผนัง ห้อง หล่งแท่น
บูชา ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในห้องนั้น เช่น
พระยานว่า ผู้ เป็น เจ้า ของ เช่น ขวีสักคันสนิกชน
ข้าพเจ้าไม่ชอบใจเลยที่เคียวที่เห็นหล่อนมาสวด
วิงวอนอย่างไม่เข้าการเช่นนั้น เพราะ จะเป็น
ภัยแก่เราไต่อย่างเอก ไต่ สักครู่ไต่ ยิน
เสียงสวดภาวนา กันนั้นข้าพเจ้าจึงร้องบอก
หล่อนว่า “แม่! ประภคย์มันจะไต่ ยินเสียง”
แต่หล่อนก็ หาวฟังคำ ของข้าพเจ้าไม่ อย่างที่
หล่อน จะสวด สั่ง วิญญาน ของน้อง ชายหล่อน
กะมัง ข้าพเจ้าเกริไปมาในห้องก้วยความหวั
งสัย.

อา! เป็นการน่าละอายและน่าประหลาดมาก
ท่านายพันตรีแพทย์ แห่ง กองทัพ พระราชาธิราช
มาอยู่ในที่เช่นนั้น — ในห้องเล็กซึ่งลงกลอนและ
มีผู้ ร่ายรำคนอยู่เค็มยานข้างล่าง ถ้าจะคิด
ไปก็ไม่มันจะตกใจ เพราะกองทหารไต่ คังพัก

กันอยู่ห่าง จาก ประตูวังไป ไม่เกิน ระยะ หิน ตก
ชั้น ไต่ ยิน ข้าพเจ้า ไต่ ยิน เสียงพวกผู้ ร่าย ขึ้นมา
บนบันได และโดยพลันมันก็เริ่มทำลายประตู
ห้องพระ ข้าพเจ้ารู้ว่ามีคนมาอยู่ในมือก้วย

บทที่ ๓ การปล้นในมอลโคว

เสียงแห่งการทำลายประตูก็ดังกึกก้องไปทั่ว
คึก และสามารถจะทำให้ใคร ๆ ของผู้ ทักถ้ำ
หาญกล้าสยของไต่ นั้น ทำให้ วาล^{๖๐} สะกุกก้วย
ความ ตก ใจความ ขวัญหาย เมื่อไต่ ยิน ในครั้ง
แรก หล่อนลุกขึ้นและก้าวเท้าเข้ามาหาข้าพเจ้า
พลาจ^{๖๑} ยิ้มอย่างข้าพเจ้าและพูดเบา ๆ อย่างเกรงกลัว
เป็นล้นพิน

“มันจะพังประตูเข้ามา” หล่อนพูดพร้อม
ทั้งชวนไปทประทุ
ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้า ก็คิดว่าคง เป็นเช่น
นั้น

“ทำไม ทหารพวกคุณ จะปล่อยให้ มัน ทำ
อย่างนั้นหรือ?”

หล่อนถามข้าพเจ้า “ทำไมคุณจึงเข้ามาแทน
แต่ลำพัง?”

ข้าพเจ้า บอก หล่อน ว่า หัว หน้า คน ใช้ ซึ่ง
ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาคน หนาข้าพเจ้า เขามานั่นเอง
เป็นผู้ หนาข้าพเจ้าเข้ามาในที่เช่นนั้น แล้วหล่อน

บุตรคำ

สิงห์

ก็เข้าใจ

“เขาคิดผิด” วาฬ ร้องด้วยความ
แค้นใจ “และน้องชายก็คิดค่อยเขา ชดะ
นั้นเขาคิดอันชัฏโกล อยู่ในมือโดยเราไม่รู้แล้ว
เขาก็ก — โอ! คุณพระช่วย — ก็คิดไว้ด้วยความ
ลำบากอย่างสุกแซ่”

โดยเหตุที่อันตรายนี้อันตรายอย่างจวนเจียน
นี้ เรามิได้เฉื่อยชา ก่อปรว ภัย ความตกใจ
ยิ่งนัก เราอยู่อย่างระอ้อ กันในคืนวาฬ ชุ่ม
ชื้นไปบนแพکانโคม ข้างบน และกล่าว ว่าอาจะ
ขึ้นไปดังใด โดยทางฟาไลข้างหลังผนังแทนยสา
กันนั้นข้าพเจ้าจึงไม่รอ รุ่ง มีหกล่อน ไปที่ฟาไล
ด้วยกัน และเมื่อมาถึง หน้าต่างใหญ่แบบโรมัน
ซึ่งอาจะลอบ ไปได้เฉพาะ คนหนึ่ง ๆ เมื่อ
ข้าพเจ้า เบียดออก ข้าพเจ้าเห็น ฟาไลเล็ก ขึ้นไปสู่
แพکانโคมอยู่ด้วย ข้าพเจ้ารีบพยุงวาฬ
ขึ้นไป ภายหลังเมื่อเราได้ ยึดหน้าต่างช่อง
ทางแล้ว เราทั้งคู่ สักว่า อันตราย ยังอยู่ไกล
จากเรา ข้าพเจ้าคุยว่า ข้าพเจ้าอาจใช้สัดาน
ที่อย่างนี้ คอสู กัยทวารได้ ทั้งกองพล วาฬ
ส่ายหน้าช้า ๆ และ ทอดตาลไป จาก หน้าต่าง
ฟาไลภาพ ของ มอสส์โคว์ ซึ่ง กำลัง ตก อยู่ใน
วาทะกาล เหมือนหนึ่งว่าเราหาใครมาช่วย.

เป็นสิ่งที่ แน่นนอนในคืนวันนั้น เราได้ ประสพ

เหตุอย่างน่ากลัวและน่าพิศวงเป็นอย่างยิ่ง ฟาไล
ที่ระขึ้นไปสู่ แพکانโคม สูง จากพื้นดิน ๘๐ ฟุต
เรามองลงไป ภูเขา โมง มา ของวังและประตูใหญ่ ซึ่ง
ข้าพเจ้าได้ผ่านเข้ามา ข้าพเจ้า แล เห็นปลา
เซอคูโกเวอรันมิงท ซึ่งเห็นที่ ๆ ข้าพเจ้าถูกบุรุษ
หนุ่ม ที่อ้าง นามว่า เซอ อ็อค นำจากมา เกือบ
เที่ยงคืนแล้ว แต่มอสส์โคว์ ยังคนเหมือนเมื่อ
เป็นอิสระอยู่ ข้าพเจ้าเห็นทหารฝรั่งเศสทั้ง
หมื่น ทั้ง พัน เกริ สรวลเสี เฮฮา กัน อยู่ ขวักไขว่
ความ ถนอมหลวง แลียงแคร์ แลและเสียงเพลง
ชัยชนะ เข้ายบรรเลงสนั่นเกึกก้อง แสงไฟ
สว่างแก่ทั่วไป แต่ข้างแหว่ง — แสงไฟนั้นน่า
กลัวมาก — น่า กลัวที่สุด คำที่เปล่งถวิลไหม้
กึกกราม ยาน เรือ โยนโบสถ์ วิถีทวาร สถานต่าง ๆ
ความ สว่างของ แสงเพลิง ทำให้เห็น ปลายกาย
ปลายแขน แลหอกของทหารม้ามาฉายเป็นแสง
เงินอย่างน่าสยวสี

พวกเราต่างก็ขยันทึ เป็นอันมาก ที่ จะไปเข้า
ไปพิทักษ์ในวังเครมลิน อัน เห็นที่ อยู่ ของ เจ้าเมือง
เขากางแกว่งหอกกายและไพร่ อองบรรลือไป
ทั่วกรุง การที่ไฟไหม้อยู่นั้นมิได้ทำให้พวก
เราตกใจเลยแม้แต่น้อย การที่ไฟก็มิใช่
พังสถานที่พ้อมให้เห็นเชื้อเพลิงลูกกลมไหม้คือ
ไปอีก ธรรมกายชกไฟว่าสครทหรือบุรุษที่หญิง

ตัวไม่พจากยไครนั้นแต่ถ้ามาอยู่ในที่ขงขันเช่น
 ขงเนวการปรปักษ์ไมได้ฉันใดแมกัยคนคำเลว
 ทวาม วาลรแม่สาวฝรั่งเศสรูปงามกัพกกับ
 ขำพเจ้าอย่างสันทสนมณนั้น ๆ ภายทหลอน

จะเห็นขำพเจ้าแก่กัเป็นไคกะมั้ง หลอนถาม
 ขำพเจ้าว่า ขำพเจ้า สังกก อยู่ใน กรม กอง ไค
 ขำพเจ้า คอบ หลอน ว่า ขำพเจ้า เป็น นาย พันท
 แพทย์ ในกองทหารเวลเศสทกล่าหาญกว่ากอง
 ไค ๆ ในกองทัพของ สมเศสพระราชธาธิราชนะ
 ไปเลียน และขำพเจ้าไคพทว่าถ้าขำพเจ้าไม่มา
 อยู่ในทอนคยขมนแล้ว ขำพเจ้ากะไคเขาไป
 อยู่ในวังเศรมลัน กัยสมเศสพระราชธาธิราช

“ถ้าเช่นนั้น” หลอนกล่าว “เพอน
 ของคุณคงทถามหาคุณเป็นแน่ เขาคงทถามไม
 ใช่ฤกะ?”

“แต่, มาเคอมัวแซล” ขำพเจ้า คำน
 “เขาคงจะไม่คิคว่าฉันมาเ็นนคคคกรงอยู่อย่าง
 นเ็นความจริง”

หลอน ชอบ ความ ขขขันและ หัวเราะ อย่าง
 อ่อนหวาน

“โอ!” หลอนทถามหลยคาและสันคัระ
 “วันอะไรเช่นนั้น! ยวินส ไบวิสเศสท จาก
 มอสไคว เมอ วาน นเพอ เขาประจำ ในกองทัพ
 ราชเศษอีก ส่วนกิลันกัขนองชายค้องทถาม

เศสทไปขัน เวลาอย่าขวินน แต่ขัย ทวหนำ
 คนไช่ ยอกว่า มันอยู่ คน เกียวไมได้ เพราะทำน
 เจ้าเมอง ไค ปล่อย นก โทษ ซึ่ง กาลัง ออกปลัน
 สกมภกามทท่าง ๆ.”

“คุณไม่ควรทลวเกรงสิ่งไคหมคเเมอฉันอยู่
 ค้วยทน” ขำพเจ้าบรธง

“แต่คุดยอกกัยคณ เมอตะกั ไม ใช่ฤกะ
 ว่าเพอนของคุดไม คิคว่า คุดมาคคคย เช่นน”

หลอนพคคิระเ็นสคิเจ้ากรรม

“แต่ยงทเขาอาจะคคคกัเ็นไค — ไคร ะ
 รุแน?” ขำพเจ้าเลียงค้ำ

ในขณะทเวากาลังพคคณอยู่ขำพเจ้าคย
 เียงเคลอนไหวทหนาค้างข้างหลังเรา จึงททำ
 ให้ ขำพเจ้า เหลียว หลัง ไปก็ พอ คั มี คัระ อัน
 ปกคคคไปคัวยสมรุงรังไสล่เข้ามา โดยไม
 ไค คคคอย่างอน ขำพเจายขมนยสไคสคคณ

ถูกกลางส่วน กลมของสิ่งนั้น ททำให้มันหลยหาย
 เขาไป ซึ่งขำพเจ้าเชอ ว่ามนุชย ผู้เ็นคกกาย
 การทขำพเจายขมนออกไปน หมุ่ทหารทเคิร
 อยู่ทำมณนไค ยิน และมีหลยคนยงขันมา
 ขนยอกหลังคาคาหนาแน่น คุรุใหญ่ ๆ พอเขา
 หมคคความสนกอย่างคเนงของเขาคแล้ว เียง
 ขนก เียงย หายไป วาลร กัย ขำพเจ้า จึง นง ลง
 ขำพเจ้าอคคายอยู่ในมือคคคว่า ถ้าไคร ไสล่เข้า

มาทางหน้าต่าง กันทางข้าพเจ้าจะ แทะ เลียบให้
เป็นคพ ฤๅไม่ก็ยิ่งเลียบทีเดียว

“ ยานิล ” ข้าพเจ้า เรียกตัวข้าพเจ้าเอง
“ เรืองนี้จะ เป็น นิทานอย่างขบขันในหริ่ง ทหารใน
วังชั้น ”

ประมาณชั่วนาฬิกาผ่านไป แล้ว เราคง
อยู่ในฐานะเช่นนั้น ข้าพเจ้าลุกขึ้นและมอง
ไปทุกประตูใหญ่ของวัง โอ! ล้าคย นั้นข้าพเจ้า
เห็นเลื่องหลานชายของข้าพเจ้ากำลังเข้ามา
ทักทายของเขามานไปมาที่หน้าประตูวัง และ
ก็ปรากฏอย่างชัดเจนว่าเขากำลังมาหาของ
เขาผู้ซึ่งได้เล่นกลอย่างหน้าใจหายและอันตราย
กับเขา

โอ! ท่าน คิดว่า ข้าพเจ้าจะทำ อย่างไรต่อ
ไป! ข้าพเจ้าบอก วาลร์ ว่า นายทหารที่เข้ามา
ขวานผ่านไปมาที่หน้าวัง นั้นคือนายร้อยเอกเลื่อง
เคอเคอแซล หลานชายของข้าพเจ้า เมื่อใด
ทราบถึงนั้นเจ้า หล่อน ก็มอง ดูเขาอย่าง เต็มคา
พลางขอ ให้ ข้าพเจ้า เรียกเขาเพื่อ จะให้มาช่วย
ข้าพเจ้า ทำตามและลูกขี้นั้น แก้วงคยา จะ โทน
ร้องเรียก เลื่อง จันร์ สักว่า ปอก ขยาย ตัว เกิน
ธรรมดา แต่เขาก็ไม่โยนคำทมิเสี่ยงชิงฮอด
ของสิ่งต่าง ๆ ปกคลุมเสียหมด
วาลร์ สันติธรรมและร้องดู เลื่อง ด้วยความ

พอใจใหม่ของหล่อน ข้าพเจ้ารู้ว่า หล่อน
มองเขานั่นหล่อนก็คิดอะไรตามไปด้วย

“ เขาไม่เห็นคุณลง และ โค ยินเสียงคุณลง
นั้น ” วาลร์ พกขันในทูลศ และเปลี่ยน
เรียกข้าพเจ้าเป็นบุรุษที่เคารพนับถือ

“ กิจจริงแท้... ” ข้าพเจ้าพูดไปเพียงแค
นั้น ท่าก็เหลียวไปเห็นร่างของคนทั้งสอง โผล่
เข้ามาทางหน้าต่างอีก ข้าพเจ้าจึงประเคนม
ด้วยขันบน มินรวบหัดตัวเขาไปพร้อมทั้งแสงคำ
ด้วยความครวญ ขณะนั้นเราก็ยืนพูดกันหลาย
เสียงในห้องพระซึ่งติดอยู่กันยาวไกล และในเวลา
เกือบกันแรกได้ใกล้ไฟไหม้

“ ตายโหง! อ้ายพวก สัตว์ กำลังเผาห้อง
พระ ” ข้าพเจ้าพูดอย่างตกใจและด้วยความ
เป็นห่วง
วาลร์ ร้องเบา ๆ ด้วยความกลัว ข้าพเจ้า
รู้สึกสงสารหล่อนมาก พลาง ข้าพเจ้าเรียก
หน้าต่างมองไปดูในห้องพระ มีคน ๒ คนเท่านั้น
ในห้อง คนหนึ่ง กำลังเอา ไม้กวาด มานที่หน้า
แท่นบูชา ข้าพเจ้ามีได้ ร้องว่ากระโจนเข้าออก
มัน พร้อม ทั้ง กระชาก ม่านไฟไหม้ ซาก คุลมตัว
มันด้วย
อ้ายผู้ ร้ายคนและข้าพเจ้าก็คอย ล้มลงส่วน
อ้ายอีกคนหนึ่งยืนถือไม้ค้ำมองดูเรา ด้วยความ

พ. ศ. ๒๔๗๒

เดชทหารนะไปเลียน

ตกลงแต่หาได้ช่วยเพื่อนมันไม่ คงมันประดา
ถูกสาปณะนั้น พ้อยายคนทลสมักขึ้นได้ แทน
ทมนะต่อสู้อยู่ กลัวขึงหนลงขึ้นโค และอาย
คนทั้งสองก็ตามไปด้วย อ้ายคนแรกก็ลงลง
ไปและอายคนทั้งสองก็ระกุกกลงไปด้วยทั้งโค
และทั้งคน

การที่อายผู้ ร่ายกลกลงไปดังนี้ ไม่ทำ
ให้ข้าพเจ้ากลัวว่าไฟระไหม้ เพราะว่ามันโค
เป็นหินและไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ไหม้ มันทั้ง
สองวิ่งผ่านห้องนอนของ วาตรี ไปโดยไม่เหลียว
หลัง ส่วนข้าพเจ้าก็ตก ความมันออกไปเหมือน
กันจนกระทั่ง คอง มาขึ้น จึงขยับมันโคใหญ่
นอกห้องนอน เพราะข้างล่างมีภาพประหลาดซึ่ง
ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นในอายของข้าพเจ้า อาจจะ
พูดได้ว่าอ้ายหิวระโมยและผู้ร่ายฉกรรจ์ต่าง ๆ
ของ มอสโคว์ โคเข้า มาอยู่ทั้ง หมกใน วงของ
ปรีนส์โยลิส มีพวกยักษ์ คาริดาร์ พวกโลว์-
กาส ซึ่งมาจากอินเดีย พวกหน้าผากำชาติ
สลาฟ พวกนักยวชท์มีเครยาวและพวกคน
หนุ่มที่ไม่มีความ มันทั้งหลายกำลังปล้นสมบัติ
ต่าง ๆ ใส่ถุงของคอนเงินเต็มเย็บ และกำลัง
ระกุกออกไปทางสวนข้างนอก ข้าพเจ้าจึง
กุมมันด้วยความกระตือรือร้น เกษะบุญไม่มีใคร
ในพวกมันเห็นข้าพเจ้า ละคำถ้อยนั้นเอง คน

หนึ่งในพวกมันก็กระโดดขึ้นอย่างเอ็ดกระไรว่าไฟ
ไหม้ วง เสียงนั้นทำให้เกิดการภาลยขึ้นวน
ขึ้นในหมู่ อ้ายพวกโงะบายทั้งหลาย

บทที่ ๔ การพินอันตรราย

ไฟโคไหม้ วงจริงและไม้ทองสงสัย กลุ่ม
ควน โคพุ่งเข้าไปในห้อง โถงและลอยขึ้น ไปบน
เพดานอย่างหนาที่ขึ้น ควนคำ หินอ่อน ที่ กระทบ
กับแสงไฟ ทุกด้วยกับเพลิงที่กลุ่อยู่ในหลุม
เพลิงฉะนั้น มีเสียง เครื่องไม้ และกระรอกแตก
หล่นลง บนพื้นหิน อ้ายพวกผู้ ร่าย ค่าง พา
กันกำแข่งเพลิงเสียงขรม มันทั้งหลายรีบ
หนีผาคันเพลิงออกไปภายนอก มีหลายคน
ที่วิ่งวนเวียน ด้วย หาทาง ออกไม่ถุก และ
ล้มลงร้องด้วยความเวทนา เมื่อเพื่อนพากัน
เหยียบย่ำ ขณะนั้นข้าพเจ้าสะท้านจากภวังค์
และนึกถึง แม่สาวน้อย วาตรี ขึ้นมาได้ จึงหัน
หลังจะวิ่งขึ้นบันได ก็พอดูเห็นหล่อนลงบันได
ตามข้าพเจ้า ด้วยสันทนาคันแต่มาก

“โอ! ลุง — เวเราทำ อย่างไร กันดี ?”
หล่อนร้องและสาลักควน “เวเราตายเสีย
ในไฟ นี่กระมัง — หนี — หนี กัน ไป ทาง ไหน กัน
ล่ะคะ!”

ข้าพเจ้า ผูกมือ หล่อน และมี โคโยปีลัก ว่า

ประการใด เราผ่านมาทางระบียงและเข้าไปใน
ห้อง สูงซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นห้องสมุดของวัง
ที่สุดของห้องเป็นสระกักแอนด์เซมเบอร์ แต่
ห้องนั้นยังประตูแน่นเหมือน กั๊กห้อง ต่าง ๆ ใน
ชั้นล่าง เมื่อเคาะไปดัง วาลวิ กั๊กประตูอย่าง
เร็วร้อน เหมือนหนึ่งว่ามีใคร อยู่ข้างใน ที่จะ
ออกมาขอรบได้ ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่าเป็นการ
เย็นไปไม่ได้ เพราะประตูเป็นเหล็กแข็ง คน
สัก ๒๐ คนจะพร้าเข้าไปก็ทั้งยาก ข้าพเจ้า
เกือบจะพาลถอน ไปทางอื่น ๆ แล้ว ก็พอที่
ประตูนั้นเปิด ออกได้ อย่างน่าพิศวง และมีนาย
ทหารรัสเซียคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าเรา

“นี่โคลัส!” วาลวิ ร้อง พลาง โผเข้า
ไปหาเขาเหมือนทหารกและเจ้านายทหารรัสเซีย
คนนั้นก็ รุกห่อถอน อย่างเกียวกั๊กกับทำ กั๊กกับสาว
รักของเขา

นายทหาร รัสเซีย คนนี้ เป็นทหาร สรรวม
เพราะคิวราศาคำ และ เป็นทหาร ใน กอง พล อัน
สามารถของปรัสเซีย และข้าพเจ้าเชื่อว่าเขา
คงจะเป็นลูกชายของปรัสเซีย ไวยส์และก็เป็นจริง
เสียด้วยโดยข้าพเจ้าทราบในวันต่อมา ข้าพเจ้า
แปลกใจอยู่ข้างใน การที่ วาลวิ ประพฤติตนเช่น
นั้น ข้าพเจ้ามองข้ามย่ำปรัสเซีย ไวยส์ไปและ
เห็น มีทหาร กอง เกียวกั๊กกับเขายืน อยู่หลาย คน

เครื่องแบบ ของเขา เหล่านั้น มีแสง แพร่พราว
อย่างสง่า

การเข้ามาอยู่ ของ ทหาร พวกนี้จากที่ การ
อธิบายกันก็ยกวเท่านั้น ข้าพเจ้าทราบว่ายังมี
ห้องล้อยอยู่ในวงนี้ การที่ข้าพเจ้ามาเผชิญหน้า
กับเหล่าทหารสักร ทำให้ ข้าพเจ้าคิดไปว่า

ข้าพเจ้าต้องช่วย ตัวของ ข้าพเจ้าเองเป็น แน่เพื่อ
ให้พ้นอันตราย ทุกคน เว้น แต่ วาลวิ จึงคง
ข้าพเจ้าทวยความประสงคืร้ายและ วาลวิ ก็ถอน
วอน มัน เพื่อให้ ทัก ห้าม ความ พยาบาท ใน ตัว
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่กลัวมันเลยแต่ข้าพเจ้า
ระวังชีวิตของข้าพเจ้า ครั้นมันรู้ ว่าไฟลัทธิ

ขึ้น มันก็ร้องกั๊กกับโทยะร้าย และโกรธ เป็น
อันมาก มันกรากเข้าใส่ข้าพเจ้าพลาง ร้องว่า
อ้ายพวกฝรั่งเคสทำการนี้ ทั้งนั้นจงให้มันใช้
คำเล้ยหาย ข้าพเจ้า ถอยหลัง ชักกายออก

มาเดี๋ยยม เพื่อป้องกันมิให้มันจับข้าพเจ้าได้

อา ! ยัคนล มันก็ ชักกายแร้วเข้าใส่ข้าพเจ้า
ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะพนักมัน ค่ายกั๊กเจกเลมท
ที่ม แทะ มายังอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของ ร่างกาย
ข้าพเจ้าอย่างว่องไว แต่ ข้าพเจ้าก็ ฟากพัน
ยัคนลก็กายรัสเซียเสียได้ อย่างเชียวชาญ ข้า
ยงที่มิโอกาสแทงมันบางคน ทำให้เสีย แนววก
ของมันด้วย ท่านนั้นกว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่ากลัว 1

พ. ศ. ๒๔๗๒

เดชทหารนะไปเลียน

โอ — ข้าพเจ้าขอร้อง ๆ มันเป็นการพนัน
เพื่อรวบรัดเอาชัยชนะโดยเร็วมันเอง ข้าพเจ้า
ถอยร่นพลงพินพลงด้วยความ ระวี อย่างสุด
ความสามารถ ตาย กระทบกัน เสีย เป็น ท ยาค
ใจ ความมานะของทหารฝรั่งเศส มีเพียงใด
— ข้าพเจ้า ชอบ ชื่นมากแล้ว เพราะว่าแม่
ข้าพเจ้า จะ ตก อยู่ ใน ที่ คบ ขัน เช่น นั้น ก็ ตาม
ข้าพเจ้า ได้ ทน อยู่ อย่าง ใจ เย็น และ รักษา เกียร-
ติศักดิ์เสมอ แต่มันเป็นการที่แสดงว่าข้าพเจ้า
จะชนะไม่ได้ ก็นั่นคือหันท้อมาข้าพเจ้าก็
เสียท่าล้มลง มันจึงรบข้าพเจ้าไว้พร้อมทั้ง
วิธอาวุธต่าง ๆ จนสิ้นเชิง ปรีณสันโคสัส
สั่งให้ มก มีข้าพเจ้า ไว้หลัง แล้ว มันทั้ง
หลายและข้าพเจ้าผู้ ซึ่งถูกปลายดาบจ่อ หลังอยู่
มิได้กล้ากระโดดออกไปยังส่วนข้างนอก.

พอมาถึงแห่งหนึ่งมันผลักข้าพเจ้าให้พลง
ถี่ยึกแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า มันจะยิงเข้าเน
นอน นายสิบเอกคนหนึ่งถามข้าพเจ้าเป็นภาษา
วชเขียซึ่งข้าพเจ้าไม่เข้าใจ แต่ ครัวหนึ่งมันถ่อ
ฝ่ามาที่ข้าพเจ้า ทำให้ ข้าพเจ้า รู้ ว่ามันต้อง
การจะผลกตา ฉะนั้น เพื่อรักษาศักดิ์ของทหาร
ข้าพเจ้ายอมให้มันทำอย่างละม่อม ข้าพเจ้า
คิดว่าเมื่อไทม์ ๑๐ วินาทีแล้วข้าพเจ้าก็คงตาย
แน่นอน — ข้าพเจ้าต้องตาย ข้าพเจ้าพลง

ก็ ในเดียนนั้นว่า การ ถูกพาเข้ามาในวงนี้
อาจจะทำให้ ข้าพเจ้า เสียชีวิตได้ อย่าง ไม่น่า ไม่
ฉัน และข้าพเจ้าก็ ไม่คิดไปอย่างอื่นอีก นอก
จากการถูกถึงพระบารมีของสมเด็จพระราชาธิราช
นะไปเลียน ขณะนั้น มีคำพูด มากระซิบที่หู
ข้าพเจ้าว่า “ท่านเกือบจะตายแล้ว — ท่านจะ
ไม่เห็นวันอีก เดียนนี้เป็นเวลากลางคืนและ
ท่านก็จะได้นอน”

จากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร อีกนอก
จาก เสียงคนพูดกันอยู่ห่าง ๆ แต่ทันทันใดก็มี
เสียงคนวิ่งมาชนหน้าและเสียงชนยังกันดังสนั่น
ราวกับรบ กันย่อย ๆ ข้าพเจ้า เห็น แสงไฟ
วอยแวว จากกระบอกปืน เป็นแสง ลาง ๆ ภายใ
ผ้าผกตา และประเดี๋ยว ข้าพเจ้าก็ถูกผลกเค
ไป ซึ่ง ข้าพเจ้า รู้ สึกว่า เข้าไปในวงไฟไหม้ อีก
ขณะนั้น เสียง ชนทอง กันเจยหายไปแล้ว และ
ครัวใหญ่ค้อมมาข้าพเจ้าก็ ได้ยินเสียงผู้ หญิงและ
ผู้ชายหลาย คนหัวเราะ อย่างขบขัน เสียง
ผู้ หญิงหัวหัวเราะนั้นหวาน และหัวหัวเราะ อย่างอ
หยาบทีเดียว

มีคนมาแก้ผ้าผกตาข้าพเจ้าออก และอีก
คนหนึ่งเอาบันไดกระดกข้าพเจ้าไปโยกข้าพเจ้าซึ่ง
ข้าพเจ้าได้เม้มไว้แน่นเป็นเวลานาน ข้าพเจ้า
ถูกเบียดตาออก จึงที่ข้าพเจ้าเห็น ทำให้ข้าพเจ้า

บุศราคำ

สิงห์

แปลกใจอีก ข้าทำให้ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้า
ผ่านไป ข้าพเจ้าได้เข้ามาอยู่ในวังอีกครั้ง แต่
ไฟที่ไหม้อยู่ในคุกเหมือนกำลังจะดับลง วาล์ว —
หล่อนยื่นหัวเราะไปมาอยู่บนคันบันได และ
มี เลือง หลาน ชาย ข้าพเจ้า กับ ทหารฝรั่งเศส
ยืนอยู่ใกล้ ๆ ข้าพเจ้า เลือง ไม่ได้อะไร
ข้าพเจ้า เขามองดูเหมือน สาวที่กำลัง หัวเราะ
ครั้งหนึ่งปีนั้นนี้โคสต์ กำลังยืนโคมา และ
จับมือ วาล์ว พาเคียวผ่านเราไปยังสวน ด้วยกิริยา
เยือกเย็น ขณะผ่านเราไปพร้อมกันโคสต์ ซึ่ง
ไม่มีใครรู้จักนอกจากข้าพเจ้า ก็มีพระเคียว
คันนี้เลือง และข้าพเจ้าตลอดจนทหารฝรั่งเศส
อย่างสุภาพ

เลือง คงแต่ไม่ได้ ทำอย่างไร แล้ว
เขา จึง หันมาทาง ข้าพเจ้า และ พก ว่า เขา
เคาได้ อย่าง แน่ชอน ว่า ข้าพเจ้า คงติดอยู่ในวัง
และขณะไฟไหม้เขาได้พา ทหารฝรั่งเศส เข้ามา
และได้ ยิงพวกชะโมยซึ่งหนีไฟออกมา จากคุก
เมื่อเลือง พยข้าพเจ้านั้น เขาว่าข้าพเจ้ายืนอยู่
คนเคียว ที่ กลางห้องกระจก แอนดเชมเบอร์และ
ไม่เห็นทหารรัสเซีย เลย แม้คน เคียว เลืองสั่ง

ให้ทหารพยายามดับไฟจนเกิดผลบ้าง ข้าพเจ้า
แปลกใจในคำที่ เลือง เล่า แต่ ข้าพเจ้าไม่
คำนึงถึงใจ จะบรรยาย ให้เขาฟังในวันรุ่งขึ้น
ข้าพเจ้า ควร จะเก็บไว้ เป็น ความ ลับ และ ความ
ประหลาดก่อน

ข้าพเจ้าและเลือง พร้อมด้วยกองทหารได้
ออก จากวัง ประหลาดนั้น พลาญ มุ่ง ไปยัง
เครมลิน วังของเจ้าเมือง ชนชั้นวงศ์สูงที่สุดใน
มอสโคว์ เลือง ได้ถามข้าพเจ้าหลายข้อใน
ระหว่างทางแต่ข้าพเจ้าไม่ตอบ

“ผู้หญิงสาวนั้นคือใครครับ? พงษ์นั้นผม
จะเทียบตามหาเธอให้ได้ “เลืองพูด” เธอ
มีเสน่ห์ดีมาก ถึงกับรู้จักเธอ.”

ข้าพเจ้าและเราก็กเลี้ยวไปดวงที่เราได้
จากมาเห็นไฟกำลังไหม้อยู่ที่ ท้องฟ้าแห่ง
มอสโคว์ เป็นสีแดงด้วยแสงไฟ และมีควัน
ไฟ ลอย เป็น กลุ่ม ทัว ไป อย่าง หนาแน่น เลือง
หัวเราะและตะโกนว่า

“นั่นแหละ ! เป็นการแสดงอาการ ต่อหน้า
เราที่ เข้ามาเหยียยมอสโคว์ !

ลัทธิของเจ้าหล่อน

โดย

ดอกไม้สด

(ต่อกาหน้า ๓๘๒ ฉบับปี ๒๕๓๒)

บทที่ ๗

คราวพ่อเองยังเสียได้ ”

หลังจากวันนั้นมา ความสัมพันธ์มิตร
ระหว่างหนุ่มสาวมิได้เจริญขึ้น คงยังเคยค
ต่อกันเรื่อยไป มยุรีเคยวัด ถิ่นน้ำชา ถิ่นแอร์
ทุกหน ทุกคร สบายแฮ แต่ ก็เคย ทัก คราว
มีนายล่อเป็นองค์รักย์ เจ้าคุณไม่ตรีมีความ
รักลูกมาก แต่ถ้าวรพดให้ถูก ก็ต้องแถม
ว่าท่านรักอย่างคนรักไม่เป็น กล่าวคือ ให้
ของลูกต้องการทุกอย่าง ตามใจในความ
ประพฤติทุกประการ ให้ความอิสระจนไม่มี
ขก ถิ่นนมยุรีจึงกลายเป็นหญิงที่มั่วซั่วโง่งง
ในทางเป็นสมัยใหม่ยิ่งใคร ๆ วันหนึ่งเจ้าคุณ
ตกเคืองในเรื่องที่หล่อนกลบคึกเกินควร หล่อน
หัวเราะ พलगอกคอก ท่านแล้ว พทว่า “ โอ้
คุณพ่อกลัวไปไหนคะ ลูกกัมเพอนผู้ชาย
มาควยทุกที ”

“ นันนะ ” เจ้าคุณกล่าวอ่อย ๆ “ มัน
นำเกลียดใหม่ละ ไปกัน สองต่อสอง ขาง

“ คุณพ่อคะ ” มยุรีขัดเสียงค่อนข้างแรง
คุณล่อเป็นสภพพรุษ แล้วลูกก็ไปพอกที่
รวังตัวได้แล้ว คุณพ่อไม่ไว้ โลกหรือคะ ”
“ ไว้ใจสิ ถ้าไม่ไว้ใจอะไรปล่อยหรือ แต่
ใคร ๆ เขาระนินทาได้ และถ้าคุณหมื่นของ
เจ้า ” — — —

โดยไม่ตั้งใจ เจ้าคุณได้ สกิดที่สำคัญ ของ
บุตรสาว มยุรี ยกศีรษะทวนคำอย่างขมขื่น
“ คุณหมื่นของลูก เขาระว่ายังไรลูกไม่เห็น
ทุกชน ส่วนเขาสืบโยกค้อลูก ส่วนลูกจะ
ค้อยระวังตัวกลัวเขา ตลอดเวลาสืบเคืองเค็ม
ที่เรากลับมาอยู่กรุงเทพ ฯ เขามีเคยกรวยมา
เขย่ม จกหมายของเขาระมดงลูกสักคอบก
ไม่มี ”

“ ขึ้นจริง ๆ มยุรี พ่อประสงค์เป็นคน
เรียบร้อยมาแต่ไร เขาระกลัมาทำกรั่มกรั่ม
เป็นเจ้าชู้ กัยเจ้าได้ หรือ ไม่ใช่ พ่อพวก

ดอกไม้สด

สิงห์

สมัยใหม่สมัครออก จะไปไหนแต่ไหน”

ทำจริง” มยุรหณาแดงเมธวี ลกทว่า ผู้ท

“ทำไมจะไม่ได้อะ เขาไม่ได้เป็นคนดี
ของลูกกอกหรือ?”

หลอนนกอัยนัน คอประสมทวสตร เขาเคย
พควา

ถึงเขนก็เถอะ พอพอพกขยเจ้าแรงเขา
เจ้ากริ่มคบคยของเสียแล้ว ซักครั้นอย่าง
เก็กซาท ไม่ยอมถลิตัญญาที่ผู้ใหญ่ให้กัน
ไว้ พ่อของเขาตามมาเจาขึ้นคำเต็ม แล้ว
พ่อประสงค์จะกล่ามำเกี่ยวกับอย่างไร ? พ่อ
เขาก็ยกอ้อยโง้ง ๆ ว่ามีชายนำมรดกเจ้า แต่
ส่วนเจ้าไม่มีมียอิดเงาเลย เกษวนและ
ระมว่าเขาคอกทั้ง ถ้าหากว่าประสงค์มาพา
เจ้าเวลานี้ เจ้าจะกลับไปไหนคนหมื่น ? ”

“สิ่งใดเป็นของผม ๆ ต้องเก็บ ต้องรักษา
ต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของผมตลอดกาล หุญท์
หมั่นกับผมแล้ว บ่อผมเป็นกรรมสิทธิ์ของผม
ถ้าใครบังอาจมาแย่งผมก็ยิงได้เท่านั้น”

หล่อนพุดต่อไปและเน้นคำ “ลูกผู้ชาย
จริง ต้องการอะไรก็ต้องพยายาม ลูกจะ
แต่งงานกับคนทำอะไรทำจริง ไม่ใช่คนชลาท
อ่อนแอ บัซเซอร์ไปแล้วปล่อยเสียง่าย ๆ ลูกจะ
แต่งงานกับผู้ชายแท้ ๆ”

“ เอ๊ย... เอ... เอ... ลูกเห็นว่า
หลานชายของคุณเพื่อน... ไม่ใช่ผู้ชายจริง
หรือ... ไม่นะ... ไม่รักลูกพอ... ถ้าเขารักเขาคง
พยายาม... ต้องมาหาลูก... ทำตัวให้ลูกโลกล
แล้วลูกก็ควรจะเห็นใจเขาบ้าง...”

เจ้าคุณลูกขุนจากเกาะนี้ เห็นขี้ควาชักคุณ
ท่านพทหิวเราะ ๆ

“เป็น ผู้ชาย อย่าง นายลลช ของ เจ้า นช
 เมื่อนชบรไปทำกชไผ่”

มบรรพตสิกขณบาง

“เจ้าพวกเธอแตรใจ มั้ย มินอัยคนนกท
รู้ว่าเขาเกลียดขยงก้านหนาม่าประยง เป็นใจพอ
ก็เหมือนนกน พอรูว่าเขาไม่ชอบแล้วลวงก็ ต้อง
ตกใจโถกทนท พอเห็นว่าหายากนกก็ ทะจะทำ
อย่างเจ้าว่า

“ อ้อ ลูกเข้าโละคะ พ่อเลขาการ
ตัวโปรก ะๆ นิสัยของเขา ได้โอกาสทำ
ความก็เข้าหนัดขั่ว ค้อง ขาวของ พยัคฆ
คนอื่น ”

“ไม่ยากค่ะ ลูกไก่เคยพบ เคยได้ยิน
เขาพูด แลลูกเชื่อว่าเขาพูดจริง แลยอมจะ

เสียงปรกเบ็ด เจ้าคุณและขจรหนีไป
ทางนั้น ก็เห็นร่างของประสุมปรากฏอยู่ เขา
ก็ลี้ภัยจากทำงาน หนีมาจู่โจมควยเหิงฮ

“นายลอมมาขอรับ เขากำลังคอยให้เท้า ไม่ใช่!”

อยู่ทีหลังรับแขก”

เจ้าคุณมีสีหน้าแสดงความขุ่นใจ ท่านมอง
ลูกชายจะถามว่า

“ไต่ ยินคำพูดของมยุรีหรือไม่”

ประสมมีกิริยาเป็นปกติ เขาเบิกพระ
ทวารแล้วผลักทางให้ท่านเดินออกไป พอเขา
ขยับจะเดินตามท่าน ก็พอสักครู่แล้ว

“นายประสม เชิญมานั่งคุยเถิดละ”
เสียงของหล่อนกังวาล แวบตาขึ้น ประสม
ก็ประคองตัวแล้วมานั่งอยู่ตรงหน้าหล่อน

“ฉันยังไม่ได้อะไรเรื่องเมื่อคืนวานนี้ แต่
นายประสม คง จะได้รับ คำขอร้องใน ค่ายกบฏ
จากคุณพ่อแล้ว” มยุรีเปิดฉาก

“เรื่องเมื่อ คืนวานนี้” ประสม ทวน
“เรื่องอะไร?”

“เรื่อง ที่ เป็น เกียรติยศยิ่ง สำหรับ นาย
ประสม ในการที่มโหรีช่วยเชื่องรถออก
มาจากกบฏได้ และรับหญิงที่มโหรีเป็นคนเม
มาส่งบ้าน ทั้งชายผู้เมมาเห็นอนาคตกบฏอยู่
นั้นซี”

“ผมไม่เห็น ว่า เรื่องนั้น จะเกี่ยว กับเจ้าคุณ
อย่างไร”

“ยะ ไม่เกี่ยว แต่กระนั้นผมก็ยังออกเสวน

ประสมคลุก “ใครเป็นคนบอกคุณว่า
ผมเสวน?” เขาถาม

“พ่อฉันนะซี”

“เจ้าคุณ ท่านบอกว่าผมเล่าให้ฟัง?”

“ท่านก็ไม่ได้ออกแต่ท่านรู้”

“อ้อ! แล้วก็เหมาเอาว่าผมเป็นคนเสวน
ยังงั้นซี”

“หรือจะปฏิเสธว่าไม่ใช่เล่าละ?”

“แน่นอนที่เกี่ยว ปฏิเสธ”

“โกหก!”

เจ๊ยบ! ภายในห้องนั้นไม่มีใครปิดปาก
ประสมก้าวเท้าเดินไปมา ในที่สุดเขาหยุดคา
จิบตามยุรีเซมิ่ง เขาพบว่า

“คุณมยุรี ไม่ทราบว่าอะไรทำให้คุณ
เสวนสัก ถึงยังอาทกล่าวคำหมิ่นเกียรติยศ คน

เล่นเช่นนี้ เกิดจากนึกว่าเป็นนาย? หรือ
เกิดจากขาดพระยา ไม่รู้ จักว่าคำพินิจนั้นอา

ทำให้เกิดข้อขัดแย้งกันได้ หรือเกิดจากอยาก
จะออกอวด คือสู้แทนชาย ผู้หนึ่ง จนทำให้ ล้มอะไร

ทุกอย่าง จำไว้ ผมไม่ใช่ทาสที่ระแวงกลัว
คุณ ถ้าหากผมบอกเจ้าคุณ คุณจะมาทำ

อะไรผมได้ เพราะฉะนั้นผมบอกจริง เหตุ
ไรจะต้องกล่าวคำเท็จ แม้ผมมีฐานะเลวทราม

หล่อนอยู่ในอุ้งมือของชายหนุ่ม แต่หล่อนไม่พยายามสะบัด หล่อนส่งสารเขา เขาเคยเป็นเพื่อนทักของหล่อนเสมอ ถ้าหากมีมั่งงาอะไรอย่างหนึ่งอยู่ในใจ หล่อนก็ทิ้งมอมตัวให้เย็นสันทิแก่เขาเสียแล้ว

“สัตว์เกตุเธอก็มีใช้ว่าเกลียดฉัน” ลอธพูดเสียงสั่นเล็กน้อย “บางคราวฉันก็ว่าเธอก็เกลียดฉันด้วยซ้ำ —— เธอมีทักเกลียดแล้วจะมี”
“การนี้กเขาเองจะนึกว่าอย่างไรก็ได้” มยุรีพูดเสียงแสดงความไม่พอใจ

คำตอบของเธอไม่ทำให้ฉันรู้ สักสว่างขึ้นเลย เธอเกลียดฉันหรือ อธิชา! ——”

“เปล่าไม่เกลียด” มยุรี รัยคำนี้ เสียงเคี้ยวของชายหนุ่มทำให้หล่อนกลับใจ

“จะให้ฉันทำอย่างไรเธอถึงจะชอบมยุรีรักของฉัน เธอไม่พอใจในฉันด้วยเรื่องอะไร? โอ้ฉันรักเธอจริง ๆ ถ้าเธอแค้นงานกับฉันแล้วฉันจะมีภรรยาแก่เธอคนเดียว จะรักแก่เธอคนเดียว จะไม่กินเหล้า จะไม่เที่ยว ทว่าพิสัยมัตติของฉันจะให้แก่เธอคนเดียว ทั้งหมดนี้ทั้งนี้จะ?”

มยุรีถอนใจ รู้สึกใจอ่อน มาก เข้าทุกที หล่อนบ่มมือเขา เช่นเชิง ปล่อยคว่ำหนึ่ง แล้ว หกกลับมามี

“เรากลับ กันเสียที จะรักจะมี หล่อนว่า”

“โอ้! เธอไม่คอยฉันจริง ๆ แหะะ ยังหัวค้ำอยู่เลย จะรีบไปไหน?” ท่าทุ่มเท่านั้น

“ฉันอยากกลับเสียแล้วล่ะ ฉันอยู่ก็ไม่มีประโยชน์ ทุไมรู้เรื่อง”

“อีกประเดี๋ยวก็แล้วเท่านั้น โอ้ แม่คุณเถอะ บอกฉันหน่อยสิจะให้ทำอย่างไร”

“คุณลองไปพุกกับคุณพ่อคุณ ท่านตกลงยังไรก็ฉันจะตกลงกับคุณ” มยุรีพูดแล้วลุกขึ้นยืน

“ขอขใจเธอมาก พรุ่งนี้ฉันจะไปหาเจ้าคุณ

ออกฉันจะแตกอยู่แล้วด้วยพิศมรค์” ลอธพูดด้วยความลึง โลกแล้วลุกขึ้นข้าง

ขณะทีออกจากบ็อกซ์ มยุรี เห็นชายคนหนึ่งนั่งที่โต๊ะสองบาทแถวที่สองถัดจากบ็อกซ์

ชะงักตัวหล่อน แต่หล่อนไม่ทันเห็นหน้า สักว่าใคร

เมื่อออกจากโรงหนังแล้ว ลอธชวนให้ไปราววงศ์ มยุรีพยักหน้าไปแค้น ๆ จิตใจ

ไม่อยู่ก็ตัวเสียแล้ว รู้ สักว่าทักแล้วและหนักอกพิกล ส่วนเพื่อนร่วมทางของหล่อนนั้นตรง

กันข้าม เขาเยิกยานไปในที่สุก การที่ มยุรีให้คำพกว่า บิศาตกลงอย่างไรหล่อนจะตกลง

ยังนั่น ลอธรู้สึกคล้ายได้เป็นเจ้าของ มยุรีแต่ยืนคนไป เขาพูดเรื่อยเรื่อย พรรณนาความ

ดอกไม้สด

สิงห์

รักความยินดีที่มีอยู่ในใจ เพราะหัดทางจาก
พัฒนากร มาว่าช่วงคืนนั้น กินเวลาไม่เดิน สิบห้า
นาทีก่อนมีมยุรีนำจะสัปดาห์เพราะคำพูดอย่าง
น้ำท่วมทุ่งของเขา นายลือนำรถไปจอดต่อ
หลังรถคันหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าร้าน แอร์มอ กัว
เขาโกลงแล้ว ถามมยุรีว่า รัชประทาน อะไร
หล่อนต้นศีรษะ เขาก็กล่าวคำขอโทษแล้ว
เก็บเข้าไปในร้านไอศกรีม ขณะเดียวกันนั้น
มีชายหนุ่ม ก้มหน้าเดินมา ค่อยๆ เดินออกมา
มยุรี จำได้ว่า คือประภา กับ พชาย ของ หล่อน
สามคนหยุดพูดกันแล้ว ลอชมาทางที่หล่อน
นั่งอยู่ หนุ่มสาวทั้งคู่ก็เดินมาหา

“แหมไม่รักเลย ว่า จะ พย กับ เธอ ทน”
ประภาพูดกับมยุรี

“จริงนะ เผอิญแท้ ๆ ฉันกลับจากคหบดี
ก็เลยมา ขนมาลงบนรถก่อนซ้ แต่คุณหลวง
เห็นจะต้องยืนอยู่อย่างนั้น” พูดแล้วมยุรีหลัก
ที่ให้เพื่อนของหล่อน”

“เธอจะรัชประทานอะไรไหมล่ะ?” หลวง
ประเสริฐถาม

“ไม่รัชประทานค่ะ ขอพระคุณ นี่ไป
ไหนกันมาคะ ถึงเลยมานี่”

“มาจากบ้านค่ะ มั่นร้อนนักก็เลยชวน
น้องมาเที่ยวเสีย”

“นั่นคุณล่อคงไปกักตุนเสียแน่ เพื่อน ๆ
อยู่ในนั้นกันหลายคน” ประภาบอก

“ใครมั้งล่ะ?” มยุรีถาม “แล้วทำไม
คุณหลวงถึงออกมาเสียล่ะ?”

“ไม่คุ้นเคยกันหรอก ฉันพึ่งรู้จักกับเขา
เหล่านั้นใหม่ ๆ” ประภาเป็นผู้แนะนำ

“คุณพ่อชยคนยากเหลือเกิน” แม่ประภา
พูดเป็นเชิงตักเตือน “พูดถึงใคร ๆ ก็คอยทำ
หน้าเสีย”

“หาความ” ประเสริฐว่า “นี่จะ
เกตุให้ พี่เป็นคนหยิ่ง ยกตัวเหนือคนอื่น
หมดเสียแล้ว——เธอคงให้อภัยกับฉันในข้อ
ที่ฉันเขินหัวโบราณ มยุรี แต่เพื่อนของประภา
ทั้งหญิงชาย ออกจะถือความอิสระ มากไปสัก
หน่อย ขาดคราวทำให้เวียนศีรษะ”

“ก็มาก” มยุรีหัวเราะเสียนี่” โชค
บรรดาลให้ฉันเขินหนึ่ง จึงได้มาฟังความเห็น
ของคุณพ่อเธอ ประภา นาน ๆ จะได้ฟังสักที”

“ขอโทษ แม่มยุรี ฉันไม่ได้ตั้งใจรวม
เธออยู่ในจำนวนนั้นด้วย และเป็นความจริงเธอ
ยังไม่เคยทำให้ฉันเวียนศีรษะเลย”

“ไม่คงแก้ตัว คอกระ” มยุรีว่า “ถึง
จะรวมคิดฉันอยู่ด้วยก็ไม่ประหลาดอะไร ทุกคน
ย่อมมีความเห็นต่าง ๆ กัน”

“แต่เธอ คง เห็นว่า ฉัน เป็นคน กิเลส ไม่กี่ หลัง ไหนนะ ?”

อย่างเอก” คุณหลวงหนุ่มพมพ้า

“เปล่าเลยคะ” มยุรคาน “คิดฉันชอบ
คนพูดจริง จริง ๆ นะคะ และคิดฉันมีได้นักคุณ
หรือคิดเข้านคุณหลวงแม่แก่น้อย”

“ขอยใจมาก ใจเธอไม่น้อย เหมือน
น้องสาวฉัน แต่เพื่อพิสดารคำพูดของเธอ ๆ
ต้องไปรับประทานอาหารที่บ้านฉัน เสรีแล้ว
เราไปคุยกันดีกว่า” เขาพูดอย่างจริงจัง
มยุรหัวเราะ อย่างขื่นขาน “เมื่อรู้ สักที
ว่ามิชยาหนุ่มเขาได้เกรงกลัวความโกรธของ
ฉัน เป็นเหมือนยาพิษฆ่าหัวใจให้ข้านั้น
มิใช่หรือ ?” หล่อนว่า

“โอ้คุณหลวงไม่เชื่อหรือคะ เขาเอะ
คิดฉันขี้เขิน จะให้ไปถึงบ้านที่มดละ ?”

“ฉันทักทั้งเราวัยประทานข้าวกัน เธอ
ยังไม่เคยเห็นบ้านใหม่ ของฉันมิใช่ หรือ ?”

“จริงและ” ประภาวีย์ “บ้านใหม่
ของเราอยู่ที่ศาลาแดง”

“เธอไม่ได้อยู่กับคุณน้าแล้วรึ ?”

“ไม่ได้อยู่แล้ว ฉันพบเธอจะเล่าให้ฟังถึง
เรื่องบ้านที่กล่มไป เป็นบ้านของคุณพี่ คุณพ่อ
ให้ เมื่อก่อนฝรั่งเช่าอยู่”

“เห็นจะสวยงาม แหม อยากเห็นจริง

“เธอจะได้เห็น — เมื่อไรนะ — แปลก
จริงเราเชิญกันโดยขอกเวลา แต่ไม่ขอกวัน
มรณนเป็นยังไร ?” แล้วคุณหลวงหนุ่มหัวเราะ
“กะ ตกลง แต่คิดฉันไม่รู้ จัก บ้าน

คุณหลวง”

“ฉันกำลังจะพูดถึงเรื่องผู้นำ เธอช่วย
บอกเขาด้วยว่าฉันเชิญเขาเหมือนกัน เลวแต่มี
เจ้าคนนั้น สัญญาไว้จะไปกินข้าวด้วยกันทุก
อาทิตย์ ไปสักหนหรือสองหนเลยง่ายหาย”

มยุรมองดูประภาวีย์เป็นเชิงถาม

“พูดถึงคุณประสม” ประภาวีย์ส่ายตา
นั้น “สักลอบใหญ่คุณพ่อนั้น”

“ก็เขาเอะ เลอะเทอะ พิสด เป็นเหตุ
เพราะมีวิคก ว่า แม่ มยุร ยัง ไม่หายโกรธ”
หลวงประเสริฐว่า

“คุณหลวง” เสียงนายลอบพดขึ้นข้าง ๆ
ทั้งสามคนหันไปมอง “เห็นมาแล้วไม่ยกกลับ
เข้าไป เขานั่งถึงกันทั้งนั้น” พูดแล้วเขา
แขนท้าว ประศุรุด ทำให้ มยุร ได้ กลืน แอด
กอดชิด ๆ

“ถึงไม่มีผม วิคกก็ไม่มรณนอยลงไม่ไ้
รึ ?” ประเสริฐขึ้นแลยมอย่างทมิฬมยุรเห็น
ว่าทรงกันขามกับเขาลือ “นี่คุณระกลลือ ?”

ดอกไม้สด

สิงห์

“นั่นคงแล้วแต่แม่เจ้าประคุณ” ลออ
คอยเสียงไม้ ปกติ มยุรี ข้าเลอซึ่งเห็นหน้า
ของเขาแคงกว่าเคย เขาค้มกับเพื่อน ก็ไม่
เห็นแปลกอะไร ผู้ที่เขาสวมค้มก็ต้องค้มบ้าง
เป็นธรรมดา หล่อนหันหน้าไปพอกับประภา

“เห็นจะต้องกลบเสียงที่ ตาใจที่ไคพยเธอ
วันน ฉันก็คิดถึงเธอเสมอที่จริง”

“ฉันก็เหมือนกัน” ประภาพกลเสียงอ่อน
หวาน “ลาทนะ มวันนพยกันใหม่”

“อย่าลืมนะจ๊ะ ฉันจะคอยยืนขังโง่งมด้วย
ความเอาใจใส่ยิ่ง” หลวงประเสริฐพุดขณะ
ที่แยกประตูให้เธอนั่ง

“เป็นพระคุณนะ” มยุรีว่าแล้วพบนมมือไหว
ตอนจากถัน มยุรีรู้สึกว่รถแล่นไม่ค่อย
ตรงทาง หากแต่แยกเครื่องมีค้อยแรงนักจึง
มิได้ประสพอันตราย ลออเคียวทางไปตามถนน
ต่าง ๆ เขาขอกกั้มยุรีว่าอย่ากระตาคลัม ซึ่ง
หล่อนก็ตกลงยอม พอลงถนนสนามม้า เขา
แยกเครื่องเต็มที ปากก็พุดว่าถึงเรื่องอะไร
รื้อยแปด จนมยุรีจับได้ว่าเขาเมาจนลันไก่อัน
หล่อนก็กระซิกตะซวงในใจ อะไรวะเวลาเพียง
สิบห้านาที เขาช่างค้มเสียจนมืออาการเย็น
เช่นนั้น หล่อนเคียนเขาในข้อที่รวดกไปเวียนมา
และอาสาระขับรถเอง เขาปฏิเสธข้อนี้ ผลัก

มือหล่อนเออ้มมา พลงมมืออีกข้างหนึ่งหัก
พวงมัลลัทยโดยแรง—รถเลี้ยว อ้อมชนกอไผ่เข้า
โครมใหญ่ แล้วผู้ขี่ก็หมดสติคอพยอ้อยกยที่
เป็นควรว เคราะหึก ของมยุรี อย่างยิ่ง ที่ไหน
เขา เท้า ยัน ตัวไว้ เต็มแรง คิริระจึงกระทบ กรอ
กระตกแต่เขา ๆ ไม่ถึงโน หล่อนพยายามปลด
นายลออ ไม่มีประโยชน์ เขาเมาจนสิ้นสติ
จึงรันทนากแยกเครื่องถอยหลังเอง ก็ออก
หาไค ไม่ ยิ่งไกลจนเข้าไปซัดกับกอไม้ อัน
เขี้ยวเรื่อ ขณะนั้นมยุรี สึกเศร้าใจเป็นอย่างยิ่ง
ความง่อยย ขวักกับควมมิดของถนน ยังให้
เกิดความแวงใจ และหวาดกลัว นอกจาก
แสงไฟฉายของรถที่ตอ้งกับกอไม้ แล้วกระ
ทอนกลั้มมาส่งในรถแล้ว ในบริเวณนั้นมืดทอ
ดวงจันทร์ที่ให้แสงสว่างก็มืดมดทอนใหญ่มาบัง
เสีย ทันใดนั้นมยุรีได้ยินเสียงแควรรถยนต์
ไฟฉายใกล้เข้ามา หล่อนยิ่งใจหาย ผู้ที่อยู่
ในรถนั้นจะเป็นคนชนิดใด แต่จะนั่งอยู่
ไม่ได้ คิดสินใจโดยเร็วรวด หล่อนโศก
จากรถไปยืนอยู่กลางถนน พาหนะที่เมาใหม่
หยุดห่างจากหล่อนสักสิบหลา ชายคนหนึ่ง
โศกคลงเคียวรถลึบกระแฉ่งเข้ามา แยกหมวกถาม
อย่างลึภาพ

“หล่อนก็ต้องการความช่วยเหลือหรือจ๊ะ”

พ. ศ. ๒๔๙๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

แสงสว่างไม่พอที่จะให้ โอกาสจำชายผู้นั้น
ได้ แต่พอเขาพูดขึ้นแลเปิดหมวก หัวใจมยุรี
พองโตด้วยความโล่งอก

“นายประสม !” หล่อนอุทานมือทั้งสอง
ยื่นออกโดยไม่ได้ตั้งใจ

ชายหนุ่มมีไก่แสดงกิริยาประหลาดใจ เขา
มองไปทางที่รถจอดถามว่า

“อะไรจริง ?”

ด้วยถ้อยคำ อันวนไปเวียนมา มยุรี รับผิดชอบ
อธิบายว่ารถไปชักอยู่อย่างไร ประสมไม่ชักช้า
เรียกคนขับรถเข้าที่เขาคู่ยืนนานมา ปลักกัน
อีกอีกกันสักครึ่งชั่วโมง รถก็หลุดออกไถ่
ลอบยังคงหลบสับสนาย ถึงรถจะเขย้าสักก็เพียง
ไม่กี่ไม่ทำให้เขาคู่ขึ้น

“เชื่อนี่คนรถผม” ประสมบอกกับมยุรี
พร้อมกันใช้ ผ้าเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก

“ก็ — ก็ — จะทิ้งเขาไว้ อย่างนี้”
มยุรีถาม ทาไม้กล้าต่อตาประสม

“ไม่ช้าเขาคงทันชั้น — หรือคุณ จะอยู่กับ
เขาก่อน หรือจะขับรถไปส่งเขาที่บ้าน ทาง
ทิศทิศขวขวรถผม นี่สองยามกว่า อีก
ประเดี๋ยวจะมีตำรวจมาเก็บตรวจตามเคย เพือน
ของคุณจะไม่ได้รับอันตรายอย่างไร”

มยุรียอมตามคำเขา ระหว่างเก็บทาง

กลับบ้าน ทั้งสองไม่พอจะไรกันสักคำ ประสม
นั่งคุยกับคนขับ ปล่อกับข้างในไว้ ให้กับลูกของ
นายคนเก็บ พอลงถนนวิทย์มองเห็นตึกใหญ่
รถก็หยุด ประสมให้เงินคนขับแล้ว เติร์มา
เปิดประตูให้มยุรี

“เราจะต้องออกกำลังเล็กน้อย ผมไม่
อยากให้เราคนขับรู้ ว่าคุณเป็นใคร” เขาพูด
กับหล่อนเขา ๆ — — —

ภาพเหล่านี้กลับปรากฏ ขึ้นในดวงจิตของ
มยุรี หล่อนนั่งนิ่ง คิด ๆ ๆ ๆ ๆ จนไม่รู้
ว่าเวลาล่วงไปเท่าใด จนกระทั่งประตูเปิดออก
เจ้าคุณไมตรีเฝ้าเข้ามา สี่หน้าของท่านเต็มไปด้วย
ด้วยความใคร่ครอง

“มยุรี” ท่านเรียกแล้วลงลงที่เก้าอี้ตรง
หน้า “ลอบเขามาขอจากพี่”

มยุรีมองท่านอย่างใจลอย
“เขาบอกว่าเขาได้ขอกับตัวเจ้าแล้วและ
เจ้าให้เขาพบกับพ่อ”

“ค่ะ”
“แล้วเจ้าจะอย่างไร ?”

“ลูกขอกับเขาแล้ว คุณพ่อตกลงยังไร
ลูกก็ตกลงยังนั่น”

“อู๊ย ๆ ก็โยนตกลงมาให้พ่อ ก็เรื่อง
คู่หมั้นของเจ้าละ”

ดอกไม้สด

สิงห์

“คุณพ่อคอยคุณตลอดอย่างไรล่ะ?” มยุรี
ถามทักนิน ไม่ตอบคำถามของท่าน

“พอจะว่ายังไง ก็บอกเขาว่าเจ้าคุณหมื่น
แล้ว แล้วเล่าเรื่องให้เขาฟัง ก็บอกว่าคุณพ่อ
ตกลงยังไม่ได้ จนกว่าจะครบกำหนดหกเดือน
ตามที่เขาขายเขาสัญญา”

“แล้วคุณ
ก็แล้วกัน”

เจ้าคุณหมื่นก็หล่นด้วยความสะดวกใจ
เป็นความจริงท่านยังไม่รู้ จักบุตรสาวของท่าน
เองเลยที่เกี่ยว ใจของท่านเป็นอย่างไรก็ไม่รู้
ความในใจของมยุรี หล่นไม่เคยขายให้ท่าน
ทราบแม้แต่หยอ และตามธรรมเนียมแม้จะ
รักบุตรสักปานใด ก็ห้ามความเข้าใจใส่คน
ความคิดและนิสัยของบุตรให้เท่ากับมารตามักกัน
ไม่ หนึ่งโดยมากซึ่งคิด ซึ่งตรง ซึ่งแคะ
ซึ่งได้ ซึ่งปะติดปะต่อ ความสามารถในทาง
สังเกตความคึกคักน้อย จึงมากกว่าฝ่ายชาย

“เจ้ารักนายตลอดไหมล่ะ?” เจ้าคุณถาม
บุตร

“ลูกไม่รักใคร ทั้งนั้น และ ค่ะ นอกจาก
คุณพ่อ” พุคแล้วมยุรีลูกขึ้นจากเก้าอี้คุณเข้า
ที่ข้างบิดา เอาศีรษะซบกับเข่าของท่าน นิ่งไป
ครู่หนึ่ง มีความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้น น้ำตา
ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว หล่นยกมือขึ้น

ขยักหน้าพยายามกลั้นน้ำไม่อยู่ เลยปล่อยส้น
ออกมาบ้าง ๆ เจ้าคุณไม่คิดทั้งทักใจแลประหลาด
ใจ ค่อย ๆ พยายามเล่าโลมปล่อยตามเหตุผล
ก็ไม่ใคร่รับคำอธิบาย มยุรียังคงสั่นอยู่
เช่นนั้น จนธรรมชาติของร่างกายเยื่อแล้ว
กึ่งงไปเอง

“นิสัยผู้หญิง แม่เขานั่นและ โกรธก็
ร้องไห้ ก็โกรธร้องไห้ เสียใจร้องไห้ น้ำตา
เป็นสระ” เจ้าคุณว่าฟังด้วยความเบื่อหน่าย
แล้วนั่งอยู่ มยุรีลุกขึ้นยืน หล่นยอมทั้ง
น้ำตายังไม่แห้ง

“อย่าทกลใจเลยล่ะ ลูกไม่เป็นอะไรเลย
นี่อะไรบ้า ๆ ชนมาเลยน้ำตาออก เคี้ยวหนอย
สลายใจแล้ว ไปชานน้ำเสียที”

เจ้าคุณยังไม่ทันตอบว่าอะไร หล่นก็
หายตัวออกไป

สิ่งแรก ที่มยุรีทำเมื่อ ขึ้นไป ถึงห้อง ก็ คือ
เขียนข้อความถึงพ่อไปนี้ มอบให้คนใช้นำไป
ให้เลขาการ — —

“นายประสม หลวงประเสริฐชวนไป
รับประทานอาหารที่ร้านนั้น พร้อมภรรยา
ฉันไม่รู้ จักบ้าน ขอให้นายประสมเป็นผู้นำ
ออกจากบ้าน ๑๓๕ ส.ท.

มยุรี วิบูลย์ศักดิ์

บทที่ ๘

ถึงเวลานักประสมแข่งกายเสร็จแล้ว เข้า
ไปในห้องนั่งเล่นของคุณ พยทำนั่งสบาย
อยู่คนเดียว

“พอประสมอะไรไปไหน?” ท่านถาม

“คุณมยุรี ขันชาให้ผมเป็นผู้แทนทางไปบ้าน
หลวงประเสริฐ” ประสมตอบอย่างนอนอ้อม
ตามนิสัย

“เมื่อไรกัน?”

“คุณมยุรี บอกว่า จะออกจากบ้านทุ่มสิบ
ห้านาทีขอรับ”

“อ้าว! แล้วไม่กินข้าวเสียก่อนหรือ? เชื้อ
นึ่งไถกัน? ไม่เห็นบอกเล่ากันเลย”

เสียงประตูเปิด มยุรีแต่งตัวส่งเงินอ่อนใจ
ทั้งตัว เกรงใจเข้ามา ในมือถือผ้าห่มเสวตเตอร์
อย่างบาง สีน้ำเงินเหมือนกัน

“ลูกจะไป ้วย ประทานเจ้าที่บ้าน หลวง
ประเสริฐ ค่ะ” หล่อน ้วย พกมีเงินให้ท่านยิ
ถาม “ลูกจะไปเรียน คุณพ่อคง แค่มือ เป็น
มั่วยุ่งเรื่องอื่นเสียเลยสินะ”

“เออ! เจ้ามันหนักเข้าทุกที” เจ้าคุณ
ทักโดยไม่มีควมโกรธในดวงหน้า “ถึงที่ยอ
พอดกล่ม ถึงจะไปทำไมไม่ล้มละ”

มยุรีเกรงใจมาข้างหลังท่าน ยกมือโอบ

คอ หล่อนพักเสียงหวาน

“โถ! คุณพ่อต้องรีบประทานเจ้าคนเดีย
ลจะดูหนังมาฝากนะค่ะ พู้งั้น ลูกจะเล่าให้
ฟัง”

“เออ! ไปไหนก็ไปเถอะ แค่วเพอ
เขาจะคอย”

มยุรีเอียงแก้มให้ท่านยิ้มพิศ แล้วหล่อนก็
ยพท่านข้าง เจ้าคุณลุกขึ้นเกร็ดตามมาดลกลว
ขึ้นรด ประสมทำหน้าทงศครกัย เบกประก
ส่งแม่เจ้าประคุณขึ้น แล้วก็จะไปนั่งกยคนชย
“อ้าว! ทำไม ไม่นั่ง กยนชยข้างโนละ”

เจ้าคุณตะโกนถาม “นั่นนั่นนี่เขาเรียก
ประสมจำไม่ได้ว่า ไคยนเสียง มยุรี แค่มือ
เหลียวไปก็เห็นหล่อนชยยทให้ แล้ว พกคร้ง
เสียง

“นั่งข้างโนนซี นายประสม”
เขาทำคามสั่ง พอรดเลคือนท มยุรีสั่ง
ยให้ยิดาคัยกิริยาแซมซ้อย ทำให้ท่านยม
กยควมเอ็นดู

บ้านหลวงประเสริฐเป็นคัยย้อม ๆ ทรวก
ทรงไปร้ง ปลูกชยทั้งต้นสมัยเขย รดแล่น
เข้าไปไคถึงหน้าคก พยเจ้าชยของบ้านยนอยู่ทงค
พ้งผางมวสชยแว่ และสวม เสือ แพรส
นวล ๆ ประณางั่งชยวเหมือนกัน สมทรง

ดอกไม้สด

สิงห์

ซึ่งเกิดหัวไวเร็วขยับ คางหน้ายาวของหล่อน นวลลออหน้าเอ็นดู ทั้งสองพี่น้องแสดงความยินดีและต้อนรับอย่างสนิทสนม

“ยินดีมากทมิ” ประเสริฐพุกกับมยุรี
“หวังว่าเธอจะชอบบ้านของฉัน และกับเจ้า
ก็คงจะถูกปากเธอทั้งสองคน “วันนี้องปรภา
ลงไปทำเองทีเถียว” มยุรีมองประสมคล้าย
จะบอกว่าเป็นหน้าที่ของเขาระ กล่าวคำขอยใจ
แต่ครั้นเขาคืนนั่งอยู่ หล่อนจึงว่า

“ขอยใจมากประภา อู่ว่าล้ำยากเพราะ
ฉัน — หรือ?”

“อ้อ ก็แน่ละเธอ เรากินกันสี่คนเท่านั้น
ไม่มีคนอื่น” ประภาคอยเรื่อย ๆ

“ถ้าจะพุกที่จริง เชิญคนมาสองคน แล้ว
ตั้งใจทำให้สำหรับคนแคียว คุณอจะไม่วัยติ
ธรรมจริงไหมน้อง?” ประเสริฐคำนัยมมอง
ดูหน้าเพื่อน “แต่ว่าเราไม่อยากจะหาแข่งละ
ก็เชิญเข้าไป ในห้อง รับแขก เห็นะก็ กระจก”
พุกแล้วเขาก็เดินไปเปิดประตูห้องหนึ่ง ทำให้
เห็นภายในนั้นมีแสงสว่างเป็นนวลสีน้ำเงินจาง ๆ
ฝาทางสีน้ำเงินอ่อน ส่วนพนักทำด้วยไม้สักขัด
มันเย็นเงา แอ่งห้องมีโต๊ะเก้าอี้ทำด้วยไม้พยอม
หลวงประเสริฐ พามยุรีไปนั่งที่เก้าอี้ นวม ยาว
กลางห้อง ตัวเขาก็นั่งข้าง ๆ ประภา

เคียดเคืองประสมครุ่นคิดถึงคามฝ่า

“เออคิดว่าเรา ควรจะดู หนังสือโรงไหนดี?
หนุ่มเจ้าของบ้านตามหญิงสาว
มยุรี หัวเราะ “เห็นจะต้องปลูกษาประภา”
หล่อนว่า “คิดมันได้ เอาใจได้ โปรแกรม
ภาพยนตร์มานานทีเคยว”

“นั่นเป็นนิสัยของผู้มีอิสระเต็มที่ เวลา
เป็นของคนแต่ผู้เดียว ไม่ขอยใจที่น่ายไป
โน่น คุณ ละหัดหาโรง ก็ไปใช้ไหมจะ?”

หลวงประเสริฐยิ้มถาม

มยุรีสคกใจ นึกจะหาคำตอบให้เหมาะ
ก็พอเขาหันหน้าไปทางประภา

นั่นน้องจะไม่ให้ประสมนั่งหรือยังในะ มา
ทำความตกลงที จะไปดูหนังโรงไหนกัน—
ประสม นั้นแกอะไร อ้อ! รูปประภาแน่นอง
สวยไหม? ถ้ายเมื่อยกลาย กันได้รอมมา
จากอังกฤษ”

“กัณกำลังบอกกับคุณประภาว่าสวยเหมือน
ตัว แต่เธอค้านว่าเธอหาสวยเท่านั้นไม่”

“นั่นเป็น การ ถ่อม ตัว” ประเสริฐว่า
“หญิงสวยมักถ่อมตัวเก่ง และสิ่งนั้นทำให้
หล่อนงามยิ่งขึ้น”

“คุณหลวงอาจะมีควมรู้กว้างขวาง ใน
ทางนิสัยของผู้พวกเรา” มยุรีพุก

“ฉนรี?” ประเสริฐถาม ทำเป็นไม่รู้
เท่าว่าถูกเห็น “มีไฉน ขี้เกียจทณรี ก็
ทพไปแล้วเมอ ก็ ใครเลยจะเรียนรู้ ใจของ
สัตว์ใดกลอก นึกประพณ คนหนึ่งเคยเขียน
ว่า ‘สัตว์คือทวความลย’ ว่ากันจริงเรา
ผู้ชายมักโง่เขลา

“เพราะเหตุนี้ เขาจึง เหมา ว่าเรา เป็นเจ้า
มารยาคนนั้นหรือคะ?”

“เธอแปล ความหมาย ของ เขาคงนั้นหรือ
แต่คนทมความลยไม่จำเป็นจะต้องเป็นเจ้ามารยา
ไปทั้งหมด”

“ฉนชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับน้ำใจ และ
นิสัยของเพศเรา” ประภาพนั่งลงใกล้มยุรี
“บางทีมันทรงกยใจเราอย่างน่าขัน ในการ
สนทนา ถ้ามีใครพูดถึงเรื่องนั้นก็น่าสนใจ
ถ้าเขาพูดผิด —”

“ก็ให้ส่ง ยิงมันสิ! พี่เห็นจะต้องลา ขี้
เกียจจะถูกให้ แม้ประสมสภพสัตว์ทั้งสอง
นี้ ชอบฟังพูดถึงเรื่องเพศหล่อนเอง แก
เคยมีความรู้ก็วางขวาง ขยายออกมาบ้างสิ”

ประสมเคียวมานั่งทักท้วงทวนหัวสาว
ทั้งสอง กวักคำคำวามองมยุรี แล้วเลยไป
รับทหน้า ประภา เขาพูดเสียงเย็น ถึงวาฬ
ประหลาด

“เราผู้ชายต้องเต็มใจที่จะปฏิบัติตามความ
ประสงค์ของแม่เพศใดทุกเมื่อ” แต่ในฉน
เช่นฉน สัตว์ใดที่เคยพบก็สูงเกินตาเกินสมอง
ไป เพราะฉนฉนจึงพูดอะไรไม่ได้เลย”

ความไหวของมยุรี บอกหล่อนว่าคำพณ
หมายถึงใคร กวักหน้าหล่อนแดง เรืองชน
ขณะนั้นคนใช้นั่งผ้าสีน้ำเงิน สรวม เสือขึ้น

นอก เข้ามายกอาหารพร้อมแล้ว ประเสริฐ
ลุกขึ้น เติมน้ำหน้าพาไป ห้องวิทยุประทาน เขา
ใกล้กับมยุรี ประสมกับ ประภา นั่ง ใกล้กัน ค้าง
คนคุยกันอย่างรื่นเริง ประเสริฐ เป็นคนคุย
สนก พวกเขาฟังไม่ขัดหู ประภาภักมอง
กฟชายอย่างภูมิใจ ส่วนมยุรีวางท่าอย่างเหมาะ
ตามเคย กวักตามปลาย นั้นเหลือขไปมา
ข้างคราวส่งแสงราว จะ แฉงความ สว่างของไฟ
หล่อนพูดว่า

“นานแล้ว ไม่ได้รับประทานอาหารมาก
เท่าวันนี้” แล้วทักกลก เสียคายท้องเล็กไป
ไม่พอกับปาก รู้ ยังจะออกข้าวเสียแค่กลาง
วัน”

เวลาล่วงไปเกือบชั่วโมง การวิทยุประทาน
จึงเสร็จ ลง พา กัน กลับมายังห้อง วิทยุ
มยุรี ถามหลวงประเสริฐเมื่อ แลเห็น ขี้อาโนอัน
ใหญ่

“คุณหลวงเล่นบ๊ายโน้โตหรือคะ?”

บ๊ายโน้โตประสมเห็นหูล่อนแวง เขามืออย่าง

“กายละไม้ไค้สก็อย่างเคยชินชื้อว่าคนทวี

เอ็นค

แต่แปลกไหมเออ ฉันชอบเห็นว่า ประภาแน่นเล่น
ไค้ แล้วเธอเองล่ะ?”

“อ้ายฉันวี เลี้ยงใจจริง ไม่ควรอายเลย
ประการที่ ๑ ฉันเล่นคนทวีไม้เอ็น ๒ ฉันรักพิ
ชายเธอมาก บ่อมจะไม้เวยะเย็น้องของเขา
หรือแม่แต่คนักคนในใจ เชื้อฉันเถอะ”

“ไค้เหมือนกันค๊ะ แต่ไม้ไค้”

ประสมเคียวไปไค้ประภาแน่นอยู่ มือถ้อยหุ
ไขว่ไค้เบื่องหลัง เขาบ่อมคัระลงพอกอย่าง
อ่อนหวาน

ประภาหัวเราะคิก ๆ “ขอยไค้ละ คิฉัน
จะเล่นละ อย่ายำม่อชื้อคะ”

“ไปรกลองสักเพลงไค้ไหม?”

“ตายจริง!” ประสม อุทานแทนหัวเราะ
“ยังมีการห้ามคนักอีก เล่นเถอะฉันจะไปนั่ง
ทางโน้น”

ประภาเอียงกาย หล่อนตอบ “ท้าย คิฉัน
เล่นไม้เก่งหรือค๊ะ มยุรีน่ะ —”

“อ้อ ไค้หรือ เธอ เป็น เจ้า ของบ้าน”
มยุรี คำน

ประภาเริ่มคักเพลงลาวคำเนิรทราย แรก
ลงมือหล่อนคักพลาถ มิคังหวัระมากกว่าหนึ่งหน

“ลูกของแม่มยุรี ประเสริฐเสริม” เขา
หนอยน่าน้อง อย่ายายเลยกันเองทั้งนั้น

แต่ครั้นเล่นไปความกะทากค้อยคลายลงความ
สนกเก็คช่นแทนที่ เสียงคนคัก ทักช่น จัง
เวือยเจอยและมัลลชดเก ๆ ทำให้เนือเพลงคัก
คักแลระเว็ช่น เพลงจบลงกิมเสียงคนคตย

“ไค้คุณพระ ล้วนค้ำน้ำเค็มกันทั้งนั้น จะ
ให้หนึ่ง ขยาย เป็น เกียว หัวเราะเยาะ กันตาย”

มือ แล้วประสมถามประเสริฐเยา ๆ
“น้องแกเล่นเครื่องสายไทยไค้ยังไหม?”

“เธอเล่นเพลงไทยไค้ไหม?” ประสมถาม

“ไม้ไค้เลย สมัยใหม่เจ็ย, เล่น เอ็นแต่
เบ๊โน” เพื่อนของเขาตอบ

“ไค้” ประเสริฐตอบแทน “ว่าง่ายหนอย
น่น้อง เคยวแซกของเราระน่อยใจ”

“ก็ยังคั หล่อนเล่นเอ็นเพลงไทยไค้”

“ไปรคเล่นเพลงไทยให้ฉันฟังสักเพลงเถอะ”
ประสมพุก เคียวไปเ็คฝายบ๊ายโน้ ช่น

“ประภาเคิรมาใกล้ มยุรี ผู้ถูกกล่าวนาม
ข้างหลังพุก

ประภาค้องบอม หล่อนลกช่นค้วยความ
ไม้เค็มใจ หนึ่งลงท้มาเล็กแล้วลง เอานว คัก

“แม่เรอ^๑น^๒เท^๓ พนก^๔ทาน^๕ห^๖อง^๗มัน^๘สะ^๙อา^{๑๐}ก”

“เ^๑็น^๒ร^๓า^๔ไ^๕ไ^๖ม^๗?” ประ^๘ภา^๙ดา^{๑๐}ม^{๑๑}เ^{๑๒}า^{๑๓}ร^{๑๔}อง^{๑๕}เ^{๑๖}า^{๑๗}
ส^{๑๘}ัน^{๑๙}ส^{๒๐}ง^{๒๑}ด^{๒๒}ะ^{๒๓}ก^{๒๔}า^{๒๕}น^{๒๖}ไ^{๒๗}ป^{๒๘}มา

“เอ^๑! พ^๒ก^๓ด^๔ิ^๕ง^๖เ^๗็น^๘ร^๙า” ประ^{๑๐}เส^{๑๑}ริ^{๑๒}ฐ^{๑๓}ี^{๑๔}พ^{๑๕}ก^{๑๖}เส^{๑๗}ย^{๑๘}
ก^{๑๙}ิ^{๒๐}ง^{๒๑}ค^{๒๒}ล^{๒๓}าย^{๒๔}ก^{๒๕}ก^{๒๖}ไ^{๒๗} “เ^{๒๘}็น^{๒๙}เ^{๓๐}น^{๓๑}ง^{๓๒}ผู้^{๓๓}ช^{๓๔}า^{๓๕}น^{๓๖}า^{๓๗}น^{๓๘}เ^{๓๙}็น^{๔๐}ร^{๔๑}า^{๔๒}
เ^{๔๓}า^{๔๔}ง^{๔๕}ไ^{๔๖}ฝ^{๔๗}ร^{๔๘}ง^{๔๙}เศ^{๕๐}ส^{๕๑}—ประ^{๕๒}ส^{๕๓}ม^{๕๔} น^{๕๕}อ^{๕๖}ง^{๕๗}ก^{๕๘}ัน^{๕๙}ไ^{๖๐}ท^{๖๑}ร^{๖๒}ง^{๖๓}ก^{๖๔}ิ^{๖๕}
เ^{๖๖}ก^{๖๗} ช^{๖๘}อ^{๖๙}ย^{๗๐}เ^{๗๑}า^{๗๒}ง^{๗๓}ไ^{๗๔}ก^{๗๕}เ^{๗๖}ล^{๗๗}เ^{๗๘}ก^{๗๙}เ^{๘๐}น^{๘๑}ไ^{๘๒}ค^{๘๓}เ^{๘๔}็น^{๘๕}ร^{๘๖}า^{๘๗}ฝ^{๘๘}ร^{๘๙}ง^{๙๐}เศ^{๙๑}ส^{๙๒}

ค^{๙๓}น^{๙๔}ห^{๙๕}น^{๙๖}ง^{๙๗}เ^{๙๘}ก^{๙๙}เ^{๑๐๐}น^{๑๐๑}ไ^{๑๐๒}ย^{๑๐๓}เ^{๑๐๔}ก^{๑๐๕}เ^{๑๐๖}ล^{๑๐๗}พ^{๑๐๘}ญ^{๑๐๙}ไ^{๑๑๐} ช^{๑๑๑}อ^{๑๑๒}ย^{๑๑๓}อ^{๑๑๔}ก^{๑๑๕}ช^{๑๑๖}อ^{๑๑๗}
ไ^{๑๑๘}ย^{๑๑๙}ไ^{๑๒๐}—น^{๑๒๑}อ^{๑๒๒}ง^{๑๒๓} ถ^{๑๒๔}า^{๑๒๕}เ^{๑๒๖}็น^{๑๒๗}ประ^{๑๒๘}ส^{๑๒๙}ม^{๑๓๐}เ^{๑๓๑}ก^{๑๓๒}เ^{๑๓๓}น^{๑๓๔}ง^{๑๓๕}เ^{๑๓๖}ล^{๑๓๗}เ^{๑๓๘}ก^{๑๓๙}เ^{๑๔๐}ย^{๑๔๑}ไ^{๑๔๒}ก^{๑๔๓}”

“เพ^๑ื่อ^๒เ^๓เ^๔อ^๕ละ” ประ^๖ส^๗ม^๘ซ^๙ึก^{๑๐} “ค^{๑๑}ู^{๑๒}น^{๑๓}ประ^{๑๔}ภา^{๑๕}
ถ^{๑๖}า^{๑๗}พ^{๑๘}ง^{๑๙}พ^{๒๐}าย^{๒๑}เ^{๒๒}อ^{๒๓}ก^{๒๔}ล^{๒๕}า^{๒๖}ว^{๒๗}า^{๒๘}ว^{๒๙}ญ^{๓๐}ด^{๓๑}ิ^{๓๒}ง^{๓๓}ค^{๓๔}เ^{๓๕}น^{๓๖}เ^{๓๗}ก^{๓๘}ิ^{๓๙} อ^{๔๐}ย^{๔๑}า^{๔๒}ล^{๔๓}ิ^{๔๔}ม^{๔๕}
เ^{๔๖}า^{๔๗}ห^{๔๘}า^{๔๙}ร^{๕๐}เ^{๕๑}ล^{๕๒}เ^{๕๓}ย^{๕๔}ก^{๕๕}อ^{๕๖}น^{๕๗}”

ประ^๑ภา^๒ท^๓วิ^๔เ^๕ระ ประ^๖เส^๗ริ^๘ฐ^๙ี^{๑๐}ซ^{๑๑}ึ^{๑๒}น^{๑๓}เส^{๑๔}ย^{๑๕} “อ^{๑๖}ย^{๑๗}
เ^{๑๘}เช^{๑๙}อ^{๒๐}เ^{๒๑}า^{๒๒}น^{๒๓}อ^{๒๔}ง^{๒๕} ม^{๒๖}อ^{๒๗}ง^{๒๘}เ^{๒๙}เ^{๓๐}เ^{๓๑}อ^{๓๒}ร^{๓๓} ถ^{๓๔}า^{๓๕}น^{๓๖}ด^{๓๗}อ^{๓๘}ม^{๓๙}ค^{๔๐}ว^{๔๑}ข^{๔๒}อ^{๔๓}ง^{๔๔}ถ^{๔๕}า^{๔๖}น^{๔๗}
น^{๔๘}ะ ห^{๔๙}น^{๕๐}ห^{๕๑}น^{๕๒}ง^{๕๓}เ^{๕๔}น^{๕๕}อ^{๕๖}ง^{๕๗}ก^{๕๘}ุ^{๕๙}ย^{๖๐} เ^{๖๑}า^{๖๒}ไ^{๖๓}ป^{๖๔}ค^{๖๕}ล^{๖๖}ย^{๖๗}ค^{๖๘}ว^{๖๙}ย^{๗๐}ก^{๗๑}ัน
ม^{๗๒}อ^{๗๓}ง^{๗๔}เ^{๗๕}เ^{๗๖}อ^{๗๗}ร^{๗๘} ไ^{๗๙}ค^{๘๐}เ^{๘๑}น^{๘๒}ร^{๘๓}า^{๘๔}เ^{๘๕}า^{๘๖}ง^{๘๗}ไ^{๘๘}ก^{๘๙} อ^{๙๐}ย^{๙๑}า^{๙๒}ง^{๙๓} ฝ^{๙๔}ร^{๙๕}ง^{๙๖}เศ^{๙๗}ส^{๙๘} ก^{๙๙}ิ^{๑๐๐}
ห^{๑๐๑}ญ^{๑๐๒}ิ^{๑๐๓}ง^{๑๐๔}ข^{๑๐๕}า^{๑๐๖}ว^{๑๐๗}า^{๑๐๘}ร^{๑๐๙}ี^{๑๑๐}ส^{๑๑๑} ไ^{๑๑๒}ค^{๑๑๓}ู^{๑๑๔}ก^{๑๑๕}ัน^{๑๑๖}เ^{๑๑๗}ห^{๑๑๘}มา^{๑๑๙}ะ เ^{๑๒๐}ล^{๑๒๑}เ^{๑๒๒}เ^{๑๒๓}า^{๑๒๔}
เ^{๑๒๕}แม่^{๑๒๖}พ^{๑๒๗}ว^{๑๒๘}ก^{๑๒๙}เ^{๑๓๐}น^{๑๓๑}ค^{๑๓๒}ว^{๑๓๓}ิ^{๑๓๔}ว^{๑๓๕}เ^{๑๓๖} ม^{๑๓๗}อ^{๑๓๘}ง^{๑๓๙}ค^{๑๔๐}า^{๑๔๑}ก^{๑๔๒}ัง^{๑๔๓}ท^{๑๔๔}า^{๑๔๕}ม^{๑๔๖} ะ^{๑๔๗}ก^{๑๔๘}ัน^{๑๔๙}—
เ^{๑๕๐}เ^{๑๕๑}น^{๑๕๒}ค^{๑๕๓}ว^{๑๕๔}า^{๑๕๕}ร^{๑๕๖}ง^{๑๕๗} ประ^{๑๕๘}ส^{๑๕๙}ม^{๑๖๐} เ^{๑๖๑}น^{๑๖๒}เ^{๑๖๓}น^{๑๖๔}ร^{๑๖๕}า^{๑๖๖}เ^{๑๖๗}ก^{๑๖๘}า^{๑๖๙}ม^{๑๗๐}มา^{๑๗๑}ก^{๑๗๒}

ประ^๑โย^๒ค^๓สุ^๔ก^๕ท^๖าย^๗เ^๘า^๙พ^{๑๐}ก^{๑๑} ก^{๑๒}ิ^{๑๓}ม^{๑๔}ย^{๑๕}ร^{๑๖}ี^{๑๗} เ^{๑๘}ล^{๑๙}ย^{๒๐}
ห^{๒๑}น^{๒๒}ก^{๒๓}เ^{๒๔}น^{๒๕}เ^{๒๖}น^{๒๗} ค^{๒๘}ุ^{๒๙}ข^{๓๐}ย^{๓๑}ก^{๓๒}ิ^{๓๓}บ^{๓๔}เ^{๓๕}ย^{๓๖}เ^{๓๗}ให้^{๓๘}ห^{๓๙}ล^{๔๐}เ^{๔๑}น^{๔๒}เ^{๔๓}เช^{๔๔}อ^{๔๕}

ม^๑ย^๒ร^๓ี^๔ล^๕ิ^๖ม^๗ซ^๘อ^๙น^{๑๐}ค^{๑๑}ว^{๑๒}า^{๑๓}ร^{๑๔}เ^{๑๕}น^{๑๖}ค^{๑๗}ว^{๑๘}า^{๑๙}ม^{๒๐}ประ^{๒๑}ห^{๒๒}ล^{๒๓}เ^{๒๔}น^{๒๕}ค^{๒๖}ว^{๒๗}า^{๒๘}ม^{๒๙}เ^{๓๐}น^{๓๑}เ^{๓๒}น^{๓๓}เ^{๓๔}น^{๓๕}ร^{๓๖}า^{๓๗}ง^{๓๘}า^{๓๙}ม^{๔๐} ห^{๔๑}ล^{๔๒}เ^{๔๓}น^{๔๔}
เ^{๔๕}บ^{๔๖}ิ^{๔๗}ค^{๔๘}ว^{๔๙}า^{๕๐}ว^{๕๑}า^{๕๒}ว^{๕๓} “ประ^{๕๔}ส^{๕๕}ม^{๕๖} น^{๕๗}เ^{๕๘}น^{๕๙}เ^{๖๐}น^{๖๑}เ^{๖๒}น^{๖๓}ร^{๖๔}า^{๖๕}ง^{๖๖}า^{๖๗}ม^{๖๘} ห^{๖๙}ล^{๗๐}เ^{๗๑}น^{๗๒} !

น^๑ัก^๒ว^๓า^๔เ^๕า^๖เ^๗เ^๘น^๙ เ^{๑๐}เ^{๑๑}ม^{๑๒}เ^{๑๓}น^{๑๔}เ^{๑๕}น^{๑๖}เ^{๑๗}เ^{๑๘}น^{๑๙}เ^{๒๐}น^{๒๑}เ^{๒๒}น^{๒๓}เ^{๒๔}น^{๒๕}เ^{๒๖}น^{๒๗}เ^{๒๘}น^{๒๙}เ^{๓๐}น^{๓๑}เ^{๓๒}น^{๓๓}เ^{๓๔}น^{๓๕}เ^{๓๖}น^{๓๗}เ^{๓๘}น^{๓๙}เ^{๔๐}น^{๔๑}เ^{๔๒}น^{๔๓}เ^{๔๔}น^{๔๕}เ^{๔๖}น^{๔๗}เ^{๔๘}น^{๔๙}เ^{๕๐}น^{๕๑}เ^{๕๒}น^{๕๓}เ^{๕๔}น^{๕๕}เ^{๕๖}น^{๕๗}เ^{๕๘}น^{๕๙}เ^{๖๐}น^{๖๑}เ^{๖๒}น^{๖๓}เ^{๖๔}น^{๖๕}เ^{๖๖}น^{๖๗}เ^{๖๘}น^{๖๙}เ^{๗๐}น^{๗๑}เ^{๗๒}น^{๗๓}เ^{๗๔}น^{๗๕}เ^{๗๖}น^{๗๗}เ^{๗๘}น^{๗๙}เ^{๘๐}น^{๘๑}เ^{๘๒}น^{๘๓}เ^{๘๔}น^{๘๕}เ^{๘๖}น^{๘๗}เ^{๘๘}น^{๘๙}เ^{๙๐}น^{๙๑}เ^{๙๒}น^{๙๓}เ^{๙๔}น^{๙๕}เ^{๙๖}น^{๙๗}เ^{๙๘}น^{๙๙}เ^{๑๐๐}น^{๑๐๑}เ^{๑๐๒}น^{๑๐๓}เ^{๑๐๔}น^{๑๐๕}เ^{๑๐๖}น^{๑๐๗}เ^{๑๐๘}น^{๑๐๙}เ^{๑๑๐}น^{๑๑๑}เ^{๑๑๒}น^{๑๑๓}เ^{๑๑๔}น^{๑๑๕}เ^{๑๑๖}น^{๑๑๗}เ^{๑๑๘}น^{๑๑๙}เ^{๑๒๐}น^{๑๒๑}เ^{๑๒๒}น^{๑๒๓}เ^{๑๒๔}น^{๑๒๕}เ^{๑๒๖}น^{๑๒๗}เ^{๑๒๘}น^{๑๒๙}เ^{๑๓๐}น^{๑๓๑}เ^{๑๓๒}น^{๑๓๓}เ^{๑๓๔}น^{๑๓๕}เ^{๑๓๖}น^{๑๓๗}เ^{๑๓๘}น^{๑๓๙}เ^{๑๔๐}น^{๑๔๑}เ^{๑๔๒}น^{๑๔๓}เ^{๑๔๔}น^{๑๔๕}เ^{๑๔๖}น^{๑๔๗}เ^{๑๔๘}น^{๑๔๙}เ^{๑๕๐}น^{๑๕๑}เ^{๑๕๒}น^{๑๕๓}เ^{๑๕๔}น^{๑๕๕}เ^{๑๕๖}น^{๑๕๗}เ^{๑๕๘}น^{๑๕๙}เ^{๑๖๐}น^{๑๖๑}เ^{๑๖๒}น^{๑๖๓}เ^{๑๖๔}น^{๑๖๕}เ^{๑๖๖}น^{๑๖๗}เ^{๑๖๘}น^{๑๖๙}เ^{๑๗๐}น^{๑๗๑}เ^{๑๗๒}น^{๑๗๓}เ^{๑๗๔}น^{๑๗๕}เ^{๑๗๖}น^{๑๗๗}เ^{๑๗๘}น^{๑๗๙}เ^{๑๘๐}น^{๑๘๑}เ^{๑๘๒}น^{๑๘๓}เ^{๑๘๔}น^{๑๘๕}เ^{๑๘๖}น^{๑๘๗}เ^{๑๘๘}น^{๑๘๙}เ^{๑๙๐}น^{๑๙๑}เ^{๑๙๒}น^{๑๙๓}เ^{๑๙๔}น^{๑๙๕}เ^{๑๙๖}น^{๑๙๗}เ^{๑๙๘}น^{๑๙๙}เ^{๒๐๐}น^{๒๐๑}เ^{๒๐๒}น^{๒๐๓}เ^{๒๐๔}น^{๒๐๕}เ^{๒๐๖}น^{๒๐๗}เ^{๒๐๘}น^{๒๐๙}เ^{๒๑๐}น^{๒๑๑}เ^{๒๑๒}น^{๒๑๓}เ^{๒๑๔}น^{๒๑๕}เ^{๒๑๖}น^{๒๑๗}เ^{๒๑๘}น^{๒๑๙}เ^{๒๒๐}น^{๒๒๑}เ^{๒๒๒}น^{๒๒๓}เ^{๒๒๔}น^{๒๒๕}เ^{๒๒๖}น^{๒๒๗}เ^{๒๒๘}น^{๒๒๙}เ^{๒๓๐}น^{๒๓๑}เ^{๒๓๒}น^{๒๓๓}เ^{๒๓๔}น^{๒๓๕}เ^{๒๓๖}น^{๒๓๗}เ^{๒๓๘}น^{๒๓๙}เ^{๒๔๐}น^{๒๔๑}เ^{๒๔๒}น^{๒๔๓}เ^{๒๔๔}น^{๒๔๕}เ^{๒๔๖}น^{๒๔๗}เ^{๒๔๘}น^{๒๔๙}เ^{๒๕๐}น^{๒๕๑}เ^{๒๕๒}น^{๒๕๓}เ^{๒๕๔}น^{๒๕๕}เ^{๒๕๖}น^{๒๕๗}เ^{๒๕๘}น^{๒๕๙}เ^{๒๖๐}น^{๒๖๑}เ^{๒๖๒}น^{๒๖๓}เ^{๒๖๔}น^{๒๖๕}เ^{๒๖๖}น^{๒๖๗}เ^{๒๖๘}น^{๒๖๙}เ^{๒๗๐}น^{๒๗๑}เ^{๒๗๒}น^{๒๗๓}เ^{๒๗๔}น^{๒๗๕}เ^{๒๗๖}น^{๒๗๗}เ^{๒๗๘}น^{๒๗๙}เ^{๒๘๐}น^{๒๘๑}เ^{๒๘๒}น^{๒๘๓}เ^{๒๘๔}น^{๒๘๕}เ^{๒๘๖}น^{๒๘๗}เ^{๒๘๘}น^{๒๘๙}เ^{๒๙๐}น^{๒๙๑}เ^{๒๙๒}น^{๒๙๓}เ^{๒๙๔}น^{๒๙๕}เ^{๒๙๖}น^{๒๙๗}เ^{๒๙๘}น^{๒๙๙}เ^{๓๐๐}น^{๓๐๑}เ^{๓๐๒}น^{๓๐๓}เ^{๓๐๔}น^{๓๐๕}เ^{๓๐๖}น^{๓๐๗}เ^{๓๐๘}น^{๓๐๙}เ^{๓๑๐}น^{๓๑๑}เ^{๓๑๒}น^{๓๑๓}เ^{๓๑๔}น^{๓๑๕}เ^{๓๑๖}น^{๓๑๗}เ^{๓๑๘}น^{๓๑๙}เ^{๓๒๐}น^{๓๒๑}เ^{๓๒๒}น^{๓๒๓}เ^{๓๒๔}น^{๓๒๕}เ^{๓๒๖}น^{๓๒๗}เ^{๓๒๘}น^{๓๒๙}เ^{๓๓๐}น^{๓๓๑}เ^{๓๓๒}น^{๓๓๓}เ^{๓๓๔}น^{๓๓๕}เ^{๓๓๖}น^{๓๓๗}เ^{๓๓๘}น^{๓๓๙}เ^{๓๔๐}น^{๓๔๑}เ^{๓๔๒}น^{๓๔๓}เ^{๓๔๔}น^{๓๔๕}เ^{๓๔๖}น^{๓๔๗}เ^{๓๔๘}น^{๓๔๙}เ^{๓๕๐}น^{๓๕๑}เ^{๓๕๒}น^{๓๕๓}เ^{๓๕๔}น^{๓๕๕}เ^{๓๕๖}น^{๓๕๗}เ^{๓๕๘}น^{๓๕๙}เ^{๓๖๐}น^{๓๖๑}เ^{๓๖๒}น^{๓๖๓}เ^{๓๖๔}น^{๓๖๕}เ^{๓๖๖}น^{๓๖๗}เ^{๓๖๘}น^{๓๖๙}เ^{๓๗๐}น^{๓๗๑}เ^{๓๗๒}น^{๓๗๓}เ^{๓๗๔}น^{๓๗๕}เ^{๓๗๖}น^{๓๗๗}เ^{๓๗๘}น^{๓๗๙}เ^{๓๘๐}น^{๓๘๑}เ^{๓๘๒}น^{๓๘๓}เ^{๓๘๔}น^{๓๘๕}เ^{๓๘๖}น^{๓๘๗}เ^{๓๘๘}น^{๓๘๙}เ^{๓๙๐}น^{๓๙๑}เ^{๓๙๒}น^{๓๙๓}เ^{๓๙๔}น^{๓๙๕}เ^{๓๙๖}น^{๓๙๗}เ^{๓๙๘}น^{๓๙๙}เ^{๔๐๐}น^{๔๐๑}เ^{๔๐๒}น^{๔๐๓}เ^{๔๐๔}น^{๔๐๕}เ^{๔๐๖}น^{๔๐๗}เ^{๔๐๘}น^{๔๐๙}เ^{๔๑๐}น^{๔๑๑}เ^{๔๑๒}น^{๔๑๓}เ^{๔๑๔}น^{๔๑๕}เ^{๔๑๖}น^{๔๑๗}เ^{๔๑๘}น^{๔๑๙}เ^{๔๒๐}น^{๔๒๑}เ^{๔๒๒}น^{๔๒๓}เ^{๔๒๔}น^{๔๒๕}เ^{๔๒๖}น^{๔๒๗}เ^{๔๒๘}น^{๔๒๙}เ^{๔๓๐}น^{๔๓๑}เ^{๔๓๒}น^{๔๓๓}เ^{๔๓๔}น^{๔๓๕}เ^{๔๓๖}น^{๔๓๗}เ^{๔๓๘}น^{๔๓๙}เ^{๔๔๐}น^{๔๔๑}เ^{๔๔๒}น^{๔๔๓}เ^{๔๔๔}น^{๔๔๕}เ^{๔๔๖}น^{๔๔๗}เ^{๔๔๘}น^{๔๔๙}เ^{๔๕๐}น^{๔๕๑}เ^{๔๕๒}น^{๔๕๓}เ^{๔๕๔}น^{๔๕๕}เ^{๔๕๖}น^{๔๕๗}เ^{๔๕๘}น^{๔๕๙}เ^{๔๖๐}น^{๔๖๑}เ^{๔๖๒}น^{๔๖๓}เ^{๔๖๔}น^{๔๖๕}เ^{๔๖๖}น^{๔๖๗}เ^{๔๖๘}น^{๔๖๙}เ^{๔๗๐}น^{๔๗๑}เ^{๔๗๒}น^{๔๗๓}เ^{๔๗๔</}

ดอกไม้สด

สิงห์

จะล้มโคไทยหรือ — นั่นแน่เงาะเรียนอะไร
ให้โคไทยมกรูทัก ในเมืองไทยพวกโคไม่
มีใครเด่นเก่งกว่าประสม นาน ๆ จึงจะมี
โอกาสสักที ต้องเอาให้โค” ประเสริฐ
พวกแล้วเกริ่นไปทักเสียง จักแวง ไซลาน
แล้วเลือกเพลงแผ่นทมิฬเพลงแทงโกใส่ ขณะ
นั้นประสมหน้าแดงยั้งขึ้น เขามองดูประภา
เป็นเชิงปริศนา หล่อนก็มองดูเขาเช่นเดียวกัน
กัน ในที่สุดเขาพูดขึ้น

“เธอจะ — เธอไม่ — ไม่รังเกียจ หรือ?”

ประเสริฐ ยืนอยู่ข้าง หลังประสม ทำอาการ
คำนับอย่างผู้หญิง พลางจะยกพระเบ็ดกมัยของ
สาว มยุรีหัวเราะ ในใจนึกอากคึกอียาก
ไม่ยอมให้ เทนก์ไม่ยอม ขณะนั้นประภาทน
จะยั้งชะบะของพี่ชายไม่ได้ก็ขอให้ประสมเป็นคู่
หัดให้หล่อน ชายหนุ่มคอตก เกือบจะถอน
ใจออกมาถึง ๆ แต่เขาก็ทำตาม แขนโหย
รยว่างประภา พาหล่อนก้าวเท้าไปตามจังหวะ
สองสามคนผ่านไป ความทะยานใจก็เกิดขึ้น
ประสมพาร่างอันแบบอย่างเลื่อนลอยไปช้า ๆ ค่อย
ทำอันนุ่มนวล ร่วงสูงไหล กว้าง เท้าก็ ก้าว
เนียบ เหมะเจาะ กัน น่ารัก ยิ่งนัก คิริระของ
ประสม ก็มลงเล็กน้อย เขาพูดอะไรเบา ๆ
ประภาเงยหน้าขึ้นดูเขา ทั้งสองมีดวงหน้า

แจ่มใส เห็นชัดว่าการเดินรำนั่นทำให้ดวง
จิตเบิกบานขึ้น ความนิสสัยของผู้ที่รักทางนี้
ประสมยังจำทำแทงโกโคทุกทมิฬโคลัม มยุรี
มองกว้างทั้งสองไม่ว่างตา สีหน้าของหล่อน
บอกว่า ในใจของหล่อนก็ยังไม่

แปลก...แปลก! ประเสริฐ ผุดลุกขึ้นมือ
เกาะศีรษะ “แห่ม! กำลังทักเกี้ยว! ฝรั่ง
เจ้ากรรมมันทำแผ่นเสียงเล็กเท่าฝ่ามือ” เขา
ร้อง “ประภา เต้นพอใช้แล้ว เอาอีกหน่อย
นะ อาวารี” สอนให้ยืนงอตัวทำตัวอ่อนแออีก
หน่อยเถอะ” พวกแล้วเขาเริ่มไซลานและใส่
แผ่นเสียงใหม่ การเดินรำจึงดำเนินต่อไปอีก
ประเสริฐถาม มยุรี “บางที...เธอจะเต้นรำ
บ้างไหม? ถ้าไม่รังเกียจฉัน — ”

“ไม่รังเกียจดอกค่ะ แต่ว่าอยากดูมาก
กว่า ประภาเต้นนี้ยาวักโคไทยนะค่ะ”

“หัดมาเต้นเต็ม ๆ ถ้าไม่เย็นเสียยิ่งก็
จักว่าใจเต็มประดา”

“คุณหลวงเห็นจะเด่นเก่ง”
“พอเด่นโค๊ะ แต่ไม่สวย ราชัน
ข้าเจ้าเรียนนัก” แล้วเขาก็ขมิบไปยิงประสงค์
มยุรี มองตาม เห็นผู้ที่ถูกกล่าว นามกำลัง
พูดและขมอย่างสกลได้ “เขากำลังมีความ
สุข” หล่อนรำพึง “ไม่เคยเห็นเขามีส

พ. ศ. ๒๔๘๒

สัตว์ของเจ้าหล่อน

หน้าเช่นนี้เลย”

ต่อมาสลักครุใหญ่ ๆ การเดินรำก็ ยุติลง
ประสม สิ่งแสนให้คู่ของเขาเกาะ ทำท่าราว
กับอยู่ในห้องเดินรำที่ใหญ่มาก แล้วพาหล่อน
มาหาพี่ชาย

“แหม! ร้อนจริงคุณพี่นะ ช่วยเปิดหน้าต่าง
ที่เกาะ” ประภา พกใบพัดเข้าเช็ดหน้าไปมา
ประเสริฐลุกไปตามคำสั่งเขาพุดเมื่อเปิดหน้าต่าง
แล้ว

“แม่เมยรู้ หน้าเสียตายที่เข็นเวลากลางคืน
เธอไม่ได้เห็นเขยเรือนบ้านเราทั่ว ว่าง ๆ เธอ
ต้องมาเที่ยวอีก”

“เออ ไปดูห้องฉันไหมล่ะ” ประภาถาม
เพื่อนของหล่อน “สหายกว่า บ้านเก่ามาก
ใกล้มดก็ด้วย กลางคืนนอนต้องปิดหน้าต่าง
มีฉนั้นเป็นหวัค”

“ไปสิ ฉันกำลังนั่งอยู่ที่เดียว”

ประภาลุกขึ้นยืน พุดว่า “คุณพี่เรา
ตกลงไปทงที่โรงขานหม้อ นะคะ เราจะไป
ผัดหน้าผากตาให้พี่ พอกลับ ลงมากไปกัน
ก็เลย”

“จ๊ะ น้องสั่งให้เขารอออกด้วยนะ”

“คนเล็กหรือคนโตด้วย”

“คนเล็ก พี่จะไปกับแม่เมย — เธอคงไม่ นายสาวของแกล”

วิ่งเก็บที่จะไปกับคนสองคนไม่ใช่หรื? ประภา
ไปกับประสม”

สัตว์ทั้งสองออกประตูไป ทั้งสหายหนุ่ม
อยู่ด้วยกัน ประสมพึ่งเกาะเหยียยกขาอย่าง
ขี้เกียจ สหายของเขา นั่งพิศหน้าอยู่ครู่หนึ่ง
จึงถามว่า

“แกกำลังนั่งถึงอะไร ประสม?”

“ก็แกละ”

“ก็นั่งถึงนั่งถึงแก”

“บอกให้รู้ ไตยังใหม่? นั่งถึงว่ายัง?”

“ก็นั่งถึงนั่งถึงแกทำไม่ยังไม่เมื่อย แก
เรียนเสร็จนานแล้ว”

“ก็แกทำไม่ถึงยังไม่เมื่อย”

“ก็นั่งแต่ในเมืองอังกฤฯ กันคงไม่หมาย
จะให้แต่งงานกับผู้หญิงฝรั่งไม่ใช่หรื?”

ประสมหัวเราะ “ก็นั่งไม่เห็นแปลก อย่า
ไปรักเขากระมังนมน่ามากแล้วกัน”

“ซอฉันเห็นจะหมกฉันตราวย เพราะเคย
นั่งกับกลัษมาอยู่บ้านแล้ว กระมังนมนั่งกับ
และเน่าก็ ยังไม่มี แต่ก็นั่นเองสาวทนายรัก
หล่อนคือหวานใจของฉัน”

“น้องแกลเห็นหญิงที่น่าเอ็นดู”

“ถูกละ เป็นคนคงง่าย ไม่เหมือนกับ

ประสมหัวเราะอีก “แกไม่ชอบ เออนัก
กมึง?”

“ไม่เกลียด กันเห็นว่าหล่อนเป็นคนฉลาด
คม หยิ่งนิดหน่อย แค່สวย ทำทางก็เข้า
ไหนเข้าได้ จริงไหม? และถ้ากันไม่ผิด
กันก็คิดว่าแกไม่ค่อยถูกกับหล่อน”

“คนรักกัน ที่สุดอาจ ทำให้ คนอื่น เห็น ว่า
เกลียดกันที่สุดก็ได้”

“จริง แต่กันยังเชื่อ อยู่เสมอว่าแกกับ
หล่อนไม่ได้เป็นคู่รักกัน”

ประสมทำหน้านว “แน่ละ และกันมีคูน
แล้ว”

“โอ้ จริงหรือ แล้วยังโล่ง?”

“แต่หล่อนไม่รักกัน ไม่ยอม แต่ง งาน
ด้วย”

“เอ๊ะ เขาอ้างว่าแกเสียหยาอย่างไร?”

“ไม่อ้างอะไรหรอก คุ ๆ เหมือนเขารัก
คนอื่น”

“ฮือ! แล้วแกรักเขา?”

“ฮือ”

“มีน้ำละ คุหน้าตาแกไม่ค่อยมีความสุข”

“คุนั้นเป็นทุกข์ หรือ?”

“ก็ไม่ใช่ แต่แกแปลกไปกว่าเดิม
ก่อนแกเป็นคนซนขานพาลจะกลิ้งแกลง กัน

ยังจำได้ว่า ในเวลาเพลอสติแกมักกรึมคล้าย
คนฝันดี บางคราว กันคิดว่า แกหน้าจะเย็น
เจ้าชู้”

“เอ๊ะ เข้าที่ ๆ แล้วยังง้ออีก?”

“แล้วเคยวัน แกกลับกลายเป็นคนแข็ง
หน้าเซมดมึงทั้ง ใต้ตาลอยยิ้มแผ่ละหายไ
หมกแล้ว ขอดตามตรงแกเป็นผู้ ใหญ่เกิน
อายุ”

“การทำงานมากทำให้คนแก่เร็ว”

“ไม่ใช่เท่านั้น กันเห็นแกทำตัวครครอง
เสมอ คุเหมือนจะพูดลึกลับ จะขยับก็หน้อย
จะต้องคึกคักทั้งทีน่าๆ บางคราวกันคิดว่าแก
กำลังเล่นละคร”

“แกก็มีสายตาคมพอใช้ แล้ว ยังง
อีก?”

“หมดแล้ว เหลือแต่ กันอยากรู้ว่า
ผู้หญิงคนนั้นหรือทำให้แกเป็นเช่นนั้น”

“ไม่รู้ แะ กันรู้ แต่ว่ากันไม่มีความ
ทุกข์ บางคราวกันรู้สึกลึกส่นคล้ายกับกำลังเล่น
ละครอย่างทงแคว้นแหละ”

“เอ๊ะ แก พดยังไง ก็เขา ไม่รักแก
แะรักเขาไม่ไว้?”

“ถูกแล้ว กันรักเขามาก มาย เต็มที่
เพราะฉะนั้นถึงไม่ทุกข์ ยังงเสียเขาก็ต้อง

เป็นแม่นัก อย่างซำอกเคื่อนเคียวแเกาะต้อง
รู้เรื่องค และแเกาะ...”

เสียบศเฑาทงไกลประทุ แล้วการ สันทนา
จึงชงกกลง สองสาวเข้ามาในห้องมีหนานวล
พริ้ง ประภา ถือน้ำหมักมาด้วย

“ไปหรรยัคะ หล่อนถาม”

“ไปห้ แม่มยุรี ฉำหมักของเธอไม่ให้เธอมา
คอกหรือ?”

“เอามาหะ อยู่นรล”

“อ้อ! ประสมแกเอน้องกันไประดแเกด้วย
นะ”

“รดของกันเองไม่มี” ประสมพกระียบ ๆ

ประเสริฐไม่รู้ ระบุคอย่างไร มยุรี ชำเลื่อง
คือน หล่อนว่า

“นายประสม ไม่เคยนึก ว่า อะไร ใน ยาน
เปรียบเหมือน ของเขาเลย แม่แเก่ หลัว ค่น
เคียว”

“เพราะผมคึกว่า เป็นการปลอกลัย ค
กว่า หะ ถือ วิสาสะ คึกเป็น ของผม เสียหมด”
ประสม ทอยท่นควัน

“เฮ้! ตกกลงว่า แม่มยุรี ให้อะภา ยิม
รณังไป และ ให้แเก่น้องกรกษ อีก ค่อ
หนึ่ง” ประเสริฐ พุกเมอเห็น หนุ่ม สาว ทั้ง
สองคึกหนำอริเข้าได้กัน แล้วนำมยุรี มาขึ้น

รดเพยคคือนเคียวของเขา ประสมพาประภา
ไปขึ้นรดอีกค่นหนึ่ง

โรง ภาพ ยนทร ขำหมัก — ซือ แสง อย
แล้ววักังอยู่ แห้งโค—เป็นโรงมหรสพทโคซือ
ว่าคิเยยมในกรงสยาม คำว่า ‘คิ’ เป็นคำ
กล่าวคึกปากกันทั่วไป แคะหมีความหมายเป็น

คนละอย่าง บางคราวผู้พคหมายว่า คิวโรง
และฉือปลุกเหมาะจะเข้าท เล็กโคไม่กล่าว
ถึง บางคราวหมายว่า คิเพราะไปรงอากาศ
เข้าได้มาก ไม่อ็คคึกเป็นอยู่ในหัย ถึง
เช่นโรงภาพยนทร อื่น ๆ หนึ่ง ถนนหน้าโรง

สะอาค ปราคจากกลั่นเหม็น มีร้านขาย
ของวัยประทานและเครอขมม มีเกดาง ค่นไม้
และเกาธิ คึงให้ส้าารณชนพค เมื่อรดแล่น
เข้าจอกให้สะพานคองกรัดแล้ว ะโคเห็น ยาร์,
ช่วมสะอาค และคิโทรคัพทคึงอยู่ในระะชค
กัน.

ผู้ ทั้มาใหม่พากันขึ้นข้างบน หนึ่งทละสอง
บาท — โรงภาพยนทร ันไม่มียอกช ประเสริฐ
ทอกสายคาไปรอย ๆ ทั้ ๆ เขาเคบ เหยียบเข้า
มาเป็นครั้งแรก สึงทถูกใจเขาทสูกินเมื่อได้
ชม ทั้วแล้ว คือ เลื่อยคองกรัด ยาวเส้น
สะพานเชื่อมคิวโรงภาพยนทรคึกยหึงเคร องคัม
ประเสริฐ ยืนพิงลูก กวงสะพาน มอญภาพ

ดอกไม้อด

สิ่ง

เบื้องล่างอยู่คู่หนึ่งงกดยเข้ามาข้างใน

“ข้างนอกสยายมาก” เขายอกกัยมยุรี
เมื่อใดนั่งลงแล้ว

“คุณหลวงพึ่งเคยมาหรือคะ”
“ใช่ เป็นครั้งแรก เหมาะมากทั้งททเคียว
เธอนั่งกำลังฉายเรื่องอะไร”

“กลิ่นก็ไม่ทราบ” “ประธานเรื่องอะไร
รู้ไหม?” มยุรีถามประภาผู้นั่งติดกับ
หล่อน

“ไม่รู้ แต่คิดว่าไม่ใช่ ‘วัยคนอง’ ที่ฉัน
อยากดู”

ผู้ที่มาด้วยกันทั้ง ๔ คน น่าจะไม่ใคร่ทง
กับภาพที่กำลังฉายอยู่เท่าหลวง ประเสริฐเขาก
จริงจริงไม่พททท นอกจากเวลาไฟเือก จึง
พททท มยุรี สักคำ สองคำ ตรงกันข้ามกับ
ประภาและประสม ทั้งสองพทททน้อย คิริษะ

โธนาเข้าทกกัน ขางคราว มยุรี ไคย่นประสม
เลี่ยนคำพทททกมคายในเรื่อง และทั้งสองก
ททททททท เมื่อไฟเือกสว่าง ประภาจึง
หันมาทง มยุรี เก้าหน้าอบนหวาน ยมย่อง
ประสมกักสททท ความม่นซาไม่มีอยู่ในวงหน้า
อันงาม สรปความว่า มาททททททท สามี
คนใด รยความม่นเทิงมากมาย ตรงกันข้าม,
มยุรีรู้ สัก อออค และ คล้ายกับ มีความ โกรธ

แค่นอยู่ในใจ หล่อนเอียงทงคำพทท ของ
ประภา กัยเลขนการททท ไคย่นข้าง ไม่
ไคย่นข้าง เทกนทำให้ความร้ประหลาด
เกิดขึ้น มยุรีรู้ สักทว่าเปล้าเปลียวททท
เคียว ไม่มีใครเอาใจใส่กักลง น้ำตาแล่น
ซนมาถึงกระบอกตา พยายามกักททเหมือน
ยังยุ มองเห็นภาพในจอณั่นพราวพราว มยุรี
ซอบมองกับความสนทสนมระหว่างประเสริฐและ
ประสม แต่เททใดเล่าความ วิสาสะระหว่าง

น้องสาว ของประเสริฐ กัย เลขนการของ บิภา
จึงชวางททททท เลียงททททททท ทงสอง
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท

“เออจะไปไหน?” ประเสริฐถามพทท
ช่วยหลีกเก้อให้

“ไปธุระข้างนอก” มยุรี คอบพพยายาม
สททททให้เลียงส่น

ราวหน้าหน้าผ่านไป มยุรี จึงกักม่านท
ความม่นอการคล้ายคนทททมี โอกาส ยกของ
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท
ททททททททท ททททททททท ททททททททท

ความเป็นห่วง

“เธอไม่ชอบเรอหรื กเธอไม่ค่อยสนก”

มยุรี หัวเราะแห้ง ๆ คอยพอมไม่ให้เสีย
กิริยา “เรออีก”

ต่อจากนั้น มยุรี มีอาการเปลี่ยนไปใหม่
ก็ มีอาการเหลียวขวับไปทุก ๆ ด้านที่จวบ
จนถึงเวลา ๒๓ น. เศษ ซึ่งเป็นเวลาที่ภาพ
ยนตร์จวนเลิก มีชายหนุ่มรูปร่าง สันทัดขึ้น
ขึ้นไคมา ขึ้นมองดูรอบ ๆ คล้ายแสวงหา
ใครคนหนึ่ง พอสักไฟเข้ก เขาเคียวตรงไป
ที่หลวงประเสริฐกับแขกนั่งอยู่

“อ้อ! อยู่เอง มองหาเสียแยะ” ผู้ที่
มาใหม่พกวร อมกับท้าวพระนักเกาธิชะโรงกหน้า
มาหามยุรี

“มาแล้วหรือคะ มยุรี พกไม้ไค้แสดง
ความคักใจ คุณหลวงคะ ก็ฉันลั้มยอกไปว่า
คุณละขอ เชิญก็ฉันไปรับประทานของว่าง เวลา

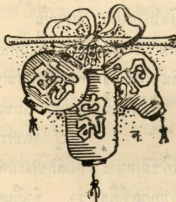
๕ ทุ่มครึ่ง ขอรับประทานไทย เห็นจะค้อง
ไปก็”

สัันที่หลวงประเสริฐแสดงความประหลาด
ใจ ประภาเป็นผู้พูด

“เคั้ยวนรี ไม่รอให้หังเล็กล็กก่อนรี?
อีกมันเคยวเท่าันนั้นนา”

“อย่าเลยเธอ ขอบใจ สัตัญญาค้องเป็น
สัตัญญา” มยุรีคอบ “ขอบพระคุณ คุณหลวง
มาก ที่ไค้เชิญตัวก็ฉันมา เป็นคัันที่สนักก็ฉัน
จะจำไว้เสมอ ลาทีนะคะ”

ผู้ชายลุดขึ้นขึ้น
“ผมขอไทยที่มาแย่งเอา แฉก ของ คุณ
หลวงไป หวังว่าไม่ถือไทยไมไ้ใช้หรือครัย”
ประโยคสุกท่าย ละออพุกัยประภา พร้อมกัย
รับไหว้หล่อน แล้วก็มีศัริยะลาหลวงประเสริฐ
กัยประสมผู้ มัันามข้างท่ายนักม ศัริยะรับอย่าง
มันชา

แสงสาร

สารานุกรมสุขศึกษา

เรื่อง

การพักผ่อนหย่อนใจ

การพักผ่อนนั้นคือระยะเวลาพักจากกิจการ
ที่ทำเป็นประจำหรือระยะเวลาของการปลด
เปลื้องภาระงานเพื่อความพลิกพลิน และการ
เสริมความแข็งแรง ลักษณะของการพัก
ผ่อนนั้นเราพึงแสวงหาไปตามโอกาสที่เราจะ
ปฏิบัติ แต่ทำไมเราทั้งหลายจึงชอบเจาะจง
เลือกสถานที่อันเราจะไปพักผ่อนว่างกายนั้นใน
ที่แห่งเดียวกันเล่า? ความจริงไม่ใช่เช่น
นั้นเลย สถานที่แห่งหนึ่งก็เหมาะสำหรับ
บุคคลที่มีอาชีพประเภทหนึ่งพักผ่อน ทำให้
เหมาะแก่บุคคลทุกประเภทไม่ว่าเช่นนั้น
มีข้อควรสงสัยหรือไม่?

ตัวอย่างง่าย ๆ ในเรื่องสถานที่อันเหมาะ
สำหรับ การพักผ่อน ตามประเภทบุคคลก็คือ

การเที่ยวทะเลหรือชายหาดนั้นย่อมไม่เหมาะ
แก่นักเดินเรือหรือพวกกระลาสี การเที่ยวตาม
ป่าเขานั้นเล่า ย่อมไม่เหมาะแก่ชาวกอง
ขวานบ้าง นักบวชผู้ซึ่งยึดมั่นกับทะเล
ย่อมไม่มีความพลิกพลินในเรื่อง “คลื่น
ทะเล” บุคคลที่มีลักษณะอาการแห่งร่างกาย
อันจะเย็น ต้องแสวงหาความพลิกพลินเย็น
พิศยนัน จำต้องไปเที่ยวตามสถานที่โดย
ละเพาะที่แพทย์แนะนำให้ กล่าวโดยทั่วไป
คือบุคคลเช่นกล่าวแล้ว จำต้องได้รับการพัก
ผ่อนตามลักษณะอาการแห่งร่างกายเป็นข้อ
ใหญ่ อีกประการหนึ่งคือ บุคคลประเภท
ที่มีลักษณะแห่งร่างกายอันแสดงอย่างเปิดเผย
ว่า จำเป็นต้องพักและปลดเปลื้องภาระแห่ง

พ. ศ. ๒๔๗๒

การทำงานที่กระทำทางบ้าน หรือต้องประสงค์
สถานที่อื่น เสียเสียสักไม่ใช้ สถานที่อื่น อีกแะ
ครกครนและทินสมัย

“มีอาหารอย่าง โอชะรสจากตลาดสดที่
เล็กและจัดปรุงถ้วยเล็กอย่างยอดเยี่ยม เหมาะ
แก่ความระหายหิวของท่าน “นี่คือคำ
โฆษณา” ห้องพักก็จัดไว้ สบายเป็นพิเศษ
ท่านจะได้ รับอากาศอันสดชื่น สถานที่ทั้ง
งามและชวนให้เพลิดเพลิน มีห้องอาบน้ำ
และเพาะสตร มีสาวใช้และช่างแต่งผมพร้อม
สำหรับย้อมมีห้องอาบน้ำพิเศษ มีช่างตัดผม
และคนใช้อย่างพร้อมมูล” เมื่อท่านได้อ่าน
แจ้งความนี้แล้ว ท่านก็ตกลง และจ่ายเงิน
ของท่านด้วยความยินดีหรือไม่ ?

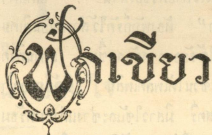
สำหรับมารดาผู้ซึ่งต้องเลี้ยงบุตร อันแสน
เหน็ดเหนื่อยนั้น จำเป็นต้องหยุดพักผ่อน
ร่างกายให้มากที่สุดกว่า การท่องเที่ยวจะ
เป็นทางบกหรือ ทางน้ำ อันล่อลวง ไปด้วย สิ่ง
ที่พอเพียง แม้การเที่ยวเช่นนั้นจะ ให้ความ
สบายและความเพลิดเพลินโดย ขวัญใจ เพียง
ใดก็ตาม ด้วยเหตุนี้ ที่พักผ่อนหย่อนใจอย่าง
ดีที่สุดของมารดา ก็คือบ้านของตนเอง
เช่นนั้น ย่อมตรงกับที่พักผ่อนหย่อนใจสำหรับ
บุตรด้วย

แถลงการณ์สาธารณสุขพิเศษ

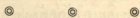
การพักผ่อนสำหรับเด็ก

เรา จะให้ การ พักผ่อน แก่ เด็ก ได้อย่างไร
บ้าง ? สุขภาพและความสำราญเป็นวัตถุ
พึงประสงค์อันสำคัญโดยเพราะ ภัยความรบกวน
พึงแสวงให้แก่อีก และสถานที่อันปราศจาก
ภัยของเด็กนั้นคือบ้านของตน เด็กที่มียา
ตำกว่าสองขวบมักไม่ใคร่เป็นอันตราย เย็น
ช่วย และเกิดขาดพิการในการเดินทาง แต่
เด็กที่มียาสองขวบนั้นเป็นระยะสำคัญในชีวิต
ของเขาก่อน ทั้งเนื่องด้วยเกิดจากอำนาจด้าน
ทางโรคไม่เจริญขึ้นต่อสู้ ยั้งกัน เชื้อโรคอื่น
เป็นศัตรู ที่เต็มที เด็กเป็นจำนวนมากมัก
หมดหวังที่จะช่วยได้เมื่อเกิดโรคขึ้น ยิ่ง
ต้องเดินทางท่องเที่ยวไปเนื่องในการ พักผ่อน
ด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้เด็ก ไม่ได้รับความสะดวก
ตามควร เมื่อโอกาสให้เชื้อ โรค เข้าสู่ ร่างกาย
ได้ ฉะนั้นจำนวนตายของทารกในจำพวก
ท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนจึงมีอัตราสูง
การ นำเด็ก ท่อง เที่ยว เพื่อ พักผ่อน นั้นมี
อันตราย บ้านนั้นแหละคือสถานที่ให้ความ
สำราญ และ สุขภาพ แก่ เด็ก ได้ โดย เพียงพอ
เป็น แก่เด็ก การ เลี้ยงดู ให้ถูกต้อง ตามหลักแห่ง
การเลี้ยงทารกเท่านั้น เด็กของท่านก็จะ
สมบูรณ์เจริญวัยขึ้นตามสมควร

เพชรเมฆา

หมอลำมีความดี มีไหวพริบคณหนึ่ง ขณะ
เมื่อลงบันไดก่อนถึงกระดานของคณอย่างเร็ว
เพื่อจะ วิ่ง ไป ค้าง ให้ ทน ตาม กำ หนัด นั้น
ละเอ็นเท้าพลาคณ กลิ้งมวน ตัวลงมาตามคณ
บันไดอย่างทีเรียกว่า กลิ้งเป็น ลูกขมจนจน บรรล
ถึง พนล่าง คณใช้ ไม้ ช้อน สัตย์ ของ เขา ทรงเข้า
ประคอง ให้ ลูก ขน และ พุก เป็น เเชิง ปล่อย ว่า
“ทวงว่าไ้เท้าคณไม่เจ็บ” หมอลำมีความดี มี
ไหวพริบคณทวงว่า “อ้อ! เปล่า! ไ้เท้าไม่เจ็บ
แต่คันคันระเ็จจริง”

ในการพยายามจะแสดง ให้ คณ เห็น ว่า พยาน
จำเลย ไม่ เป็น ผู้ หนา เชื้อถือ หมาย โทษ ไ้

ถามพยานนั้นคณ

ทนาย

“พยานเป็นคนเสพสุรานั่นนิกย
พวง่าย ๆ ก็แปลว่า พยานเป็น
คนขเมา ไม่ไ้หรือ”

พยาน

“รับประทาน ผม ไม่ ไ้ เป็น คน
ขเมา เหมือน กับ ไ้เท้า — ว่า
คณขอรับ”

พ่อค้าเครื่องอุปโภคบริโภคผู้ร้ายลัก
ของ รูปพรรณไป อย่าง ลักลอบ รวม หลาย อย่าง
จึงไ้เชิญกลลยผู้ มานามอุโฆษผู้หนึ่งมาทำการ
สืบค้นไ้ของกลาง คณมาจากที่ต่าง ๆ หลาย
อย่าง เมื่อไ้ตรวจรับของกันเสร็จแล้ว นักสืบ

พ. ศ. ๒๔๗๒

สารเชษม

ถามว่า “นอกจากนี้อะไรที่ยังขาดอยู่อีก
บ้าง” พ่อค้าตอบด้วยเสียงต่ำเคร่งและด้วย
อาการดูเหมือนจะหมดหวังว่า “สิ่งที่ยังขาด
อยู่นอกจากนี้ ก็คือตัวผู้ขายเท่านั้น”

๐ ๐ ๐

ฝรั่งเศสกับพม่าเมืองไทยได้ ๒-๓ เดือน
และกำลังเรียนภาษาไทยอย่างเคร่งครัด คน
หนึ่งเขาได้ใส่ซอขลุ่ยไทย และขลุ่ยได้มากกว่า
อีกคนหนึ่งหลายคำ ส่วนอีกคนหนึ่งไม่ค่อย
เข้าใจสิ่งไม่คอยรู้อะไร วันหนึ่งได้สนทนา
กันเป็นภาษาไทยดังนี้

คนรู้มากถามขึ้นก่อนว่า “ถาน—
สี่—ขาย—หฺร”

คนรู้น้อยไม่เข้าใจแต่ยังตอบเข้าเฝ้าว่า
“แฉน—ไม—เกา—ชาย”

คนรู้มากก็เคียน “ถาน—เพน—
คอน—งือ”

คนรู้น้อยไม่รู้เรื่อง นักอะไรก็ได้ก็ตอบ
ทุ้ย ๆ ไปเร็วว่า “นาฬิกาพอก”

๐ ๐ ๐

สตรีสาว คนหนึ่ง เห็นชายหนุ่ม คนหนึ่งเดิน
ตามมา และไม่ว่าจะเลี้ยวไปทางไหนก็คงเห็น
เดินตามติดมาเรื่อย จึงหัน ไปถามด้วยเสียง
กระซิก ๆ ว่า “นี่จะเที่ยวเดินตามฉันมาทำ

ไมยะ” โอ! ไม่ทราบข้างหรืออะไร” ชาย
หนุ่มคนนั้นตอบเสียงละห้อย

หญิงสาวค่อนข้างด้วยความ โกรธแล้ว รวย เคียว
หันต่อไป แต่ก็หาพบชายหนุ่มคนนั้นไม่ จึง
โกรธมากขึ้น พอมาพบตำรวจที่หน้าท้อง
ที่อยู่ข้างแจ้งให้ ฟังและขอให้ จับชายหนุ่มคนนั้น
ตำรวจจึงหันไปหาชายหนุ่มนั้นว่า “ทำ
ไมแฉนจึงเที่ยวตามเขาไปอย่างนี้ละ”

“โอ! ไม่ทราบข้างหรืออะไร” ชายหนุ่ม
ตอบตามเคย คำว่าไม่เห็นทำไม่ได้การจึงนำ
ตัวไปส่งด้านตำรวจ และรายงานให้ตำรวจ
ประจำสถานีทราบ ตำรวจจึงถามชายหนุ่ม
นั้นด้วยอาการเห็นขึ้นว่า

“นั่นแน่! เพื่อนแอ้ย! จะอธิบายให้ฉันฟัง
สักหน่อยได้ไหมว่าแกเที่ยวเดินตามแม่ฉันนี้ด้วย

ไปทำไม” โอ, ไม่ทราบข้างหรืออะไร” ชาย
คนนั้นตอบขึ้นกะต่ายขาเดียว ตำรวจพยายาม
ถามหลายหน ก็ไม่ได้รับ คำตอบ อย่างอื่น คงที่
กล่าวแล้ว เลยเห็นว่าเป็นคนลึกลับ จึงสั่ง
ให้ฟ้องศาลต่อไป ผู้พิพากษาพยายามถาม

ด้วยอาการอันกรุณาว่า “คุณพ่อหนุ่มน้อย
เจ้า จะ พยายาม แฝงความ จริงให้ ทราบ กัน สัก
หน่อยได้หรือไม่ ว่า การที่เจ้าติดตามแม่สาว
คนนั้นไปนั้น เจ้ามีความ ประสงค์ ถึง ฤ”

ชายหนุ่ม เมื่อไ้ยิน ผู้พิพากษาถามด้วย
วาจาอ่อนหวานเช่นนั้นก็ตอบด้วยเสียงละห้อยย้ง
ขึ้นว่า “โอ! ไม่ทราบข้างหรือจะ ผู้พิพากษา
ทิวเสียบ จึงตัดสินใจลงไปคือ ๆ ว่า “จำเลยนั้น
ความผิดฐานสกรอขายตามโทษ ให้จำคุกไว้
ห้าปี” แต่ทว่าทนายผู้พิพากษานี้
เป็นกันใจ” เมื่อชายหนุ่มไ้ยิน ผู้พิพากษา
ตัดสินให้จำคุกตน ก็รู้สึกตนจากภวังค์ และ
ตกใจเย็นอนมาก จึงลุกขึ้นยืนคำนับผู้พิพากษา
แล้วกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านผู้พิพากษา ข้าพเจ้า
มีความผิดฐานใด ๆ จึงไ้ตัดสินให้จำคุก
ข้าพเจ้าดังนี้” ผู้พิพากษาคอยโดยเน้นคำและ
ซักจนว่า “โอ! ไม่ทราบข้างหรือจะ”

๐ ๐ ๐

ผู้ โดยสาร คนหนึ่ง ถามผู้จัดการเคีรวร
ยนคร โดยสารว่า “ตามตารางเวลารถออก
ทั้งวันแต่เวลาไ้จนถึงเวลาไหนครับ”

“ผู้จัดการตอบเร็วหรือ เพราะชนใจว่า

“ตั้งแต่ ๒ นาฬิกา ๒ น. ถึง ๒ น. เลย
๒ นาฬิกา ครบ”

๐ ๐ ๐

เด็กนักเรียนคนเล็ก ๆ คนหนึ่ง ไ้ชื่อ
มะม่วงผลหนึ่งจากแม่ค้าชวราเป็นราคา ๕ สตางค์
แต่เด็กให้สตางค์อื่นละ ๑๐ แม่ค้าจึงทอน
ให้ ๕ สตางค์ด้วยสตางค์อื่นละ ๕ เมื่อเด็ก
รับสตางค์ ๕ ที่ทอนแล้วยก แม่ค้าว่าสตางค์
เก็ ขอเปลี่ยน แม่ค้าไม่ยอมเปลี่ยน และ
พูดว่า “เฮ้อ! สำมาอย่างไร ก็สำไปอย่าง
นั้นแหละ พ่อหน” เด็กนักเรียนไม่ทำอะไร
จึงกลับไป สักครู่หนึ่งจึงกลับมาซื้อมะม่วง
ราคาอย่างเดียวกันอีกผลหนึ่ง และส่งสตางค์
ให้แม่ค้า ทันใดนั้นแม่ค้าชวราจึงว่า “ฮือ!
พ่อหน! ทำไมเอาสตางค์เก็ มาให้ยายเล่า”

“เด็กนักเรียนตอบ พร้อมก้มข้ง หายไปว่า

“เฮ้อ! สำมาอย่างไรก็สำไปอย่างนั้นแหละ

คุณยาย”

อเมตาทิ

ท่านสมาชิก

มีสมาชิกหลายท่านที่ไม่ได้รับหนังสือ เพราะหนังสือนั้นได้หายเสีย เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย จึงไม่แจ้งให้ทางสำนักงานทราบ ก็กลุ้มใจ ๗ ก็เป็นความกรุณา เมื่อมองให้ซึ้ง กลับเป็นการลงโทษ คือ เมื่อหลายครั้งเข้า ความเขินอาย จะต้องเข้าแทนที่ ความกรุณาทางสำนักงานจึงเห็นเป็นการให้โทษ

หนังสือหาย ทางสำนักงานไม่อยากจะโทษเจ้าหน้าที่แผนกไปรษณีย์ แต่ทางสำนักงานก็ได้ตรวจราคาไปรษณีย์กับจำนวนสมาชิกเสมอ

การต่อว่า เป็นทางที่สำนักงานขออภัยให้กระทำ การนี้เองจนเกิดความระอา ทางสำนักงานขอโทษแสนไกล

หนังสือหายมาก แม้จะหมดเปลืองก็กระทำให้ผมใจ ด้วยมีคนต้องการหนังสือนี้มาก การที่บอกหายมากร้าย ก็เป็นการแจ้งให้ทางสำนักงานพินิจ หรืออาจเป็นการเตือน

ให้เรียนร้องไปยังอธิบดีกรมไปรษณีย์และโทรเลข ในเรื่องหนังสือหายสักครั้งพร้อมกันก็ได้

และขอเรียนข่าวว่า การบอกหนังสือหายสำนักงานยินดีจะทราบบ้าง เพื่อเป็นการกระทำให้หนังสือของท่านไม่ขาดตก ครบชุด

๐ ๐ ๐

ละครแห่งชีวิต

ของ

ม. จ. อากาศดำเกิง

ประทานเป็นสมบัติของห้องสมุดไทยเขมม
๑ เล่ม คณะไทยเขมม ยึดใน พระกรุณา
อย่างยิ่ง

ละครแห่งชีวิต เป็นเรื่องไทย เขียนตามโครงเรื่องที่แปลก ซึ่งยังไม่มีคนไทยเคยเขียนอย่างเรื่องชนิดนี้เลย นับว่าเป็นเรื่องแรกในประวัติศาสตร์แห่งโลกหนังสือของเมืองไทย เรื่อง ๑ ละครแห่งชีวิต เหมาะสำหรับอ่านในเหล้าชนทุกชั้นและทุกวัย เพราะเป็นเรื่องราวอันลึกซึ้งของหญิงไทยและเพศ กระจุก

วิณา

สิ่งท

อันนำหว่ากถลว แสดงอุปนิสัยของบุคคล
หลายจำพวก พาท่านเที่ยวเกอยทั่วพิภพ พา
ท่านดูละครโรงใหญ่ ค่องการของหนังสือชาว
และ สโมสร หนังสือ ชาว ของ ชาต ที่ รุ่งเรือง
ท่านอ่าน ละครแห่งชีวิต ะ ท่านจะได้รับ
ความบันเทิงเิยประการ ๑ และเป็นคติสอนใจ
อีกโสก ๑ ด้วย ทั้งท่านจะเป็นผู้หนึ่ง ที่ จะ
กล่าวรับรองข้าพเจ้าว่าเป็นเรื่องไทย ไม่เคยมี
ในเมืองไทย ซึ่งคนไทยเป็นผู้แต่งไว้เรื่องหนึ่ง
เรื่องชะนิกน ข้าพเจ้ายอมสารภาพว่าใน
ไทยเขมมยังไม่เคยมี และอาจมีได้ในวันหน้า
แต่ก็ไม่รับรองว่าจะเกิดหรือดีกว่า ข้าพเจ้า
ได้ อ่านเรื่องนี้แล้ว ยอมรับรองว่าใกล้เคียงตามที่
กล่าวแล้วเต็มบริบูรณ์ จึงทำให้คิดถึงเพื่อน
สมาชิกไทยเขมม ที่ชอบอ่านเรื่องอินเรีงรมย์
และสารประโยชน์ ด้วยไทยเขมมไม่มีหวัง
จะหา เรื่อง ชะนิกนให้ท่าน อ่านได้ ในเร็ว วัน
หรือไม่มีโอกาสจะเสาะหาได้เสียทีเดียว จึง
ขอแนะนำให้ท่านหา ละครแห่งชีวิตไปอ่าน
พลางก่อน หนังสือเล่มนี้ (ปกแข็ง หนึ่งสี

ที่ ๕๕๖ หน้า กระดาษก) แม้ราคาถึง
๓ บาท ๕๐ สตางค์ บางท่าน จะคิดว่าแพง
ถ้าท่านได้อ่านจบแล้ว ท่านจะต้องเห็นเป็นถูก
ด้วยความหวังอยากจะให้ท่านได้อ่านจริง
ทางสำนักงานไทยเขมมได้เตรียมพร้อมจัดหา
หนังสือไว้ ให้ท่านอ่านด้วยราคาเพียง ๓ บาท
เท่านั้น แม้ท่านจะต้องเสียค่าส่งอีกก็เพียง
๔๐ สตางค์ แต่ก็ยังได้ราคาที่ยังถูกลง
ขอกล่าวซ้ำอีกว่า หนังสือ ละครแห่ง
ชีวิตสำหรับสมาชิก ไทยเขมม ส่งชื่อในนาม
ของท่านจะก็ได้แก่ตาม ราคาเล่มละ ๓ บาท
เท่านั้น ค่าส่ง ๔๐ สตางค์ หนังสือที่มีขายที่
สำนักงาน ก็มีรายละเอียดแจ้งในไทยเขมม
รวมข่าว อีกหลายเรื่อง ท่านจะซื้อได้ถูกกว่า
เขาทั้งหลาย ทางสำนักงาน จะพยายาม หา
โอกาสช่วยท่านเสมอ ถ้าท่านผู้ใดเห็นใน
ความหวังดีของไทยเขมมแล้ว ก็จงช่วยกัน
เอาใจช่วยให้ไทยเขมมมีความเจริญวัฒนา
ถาวรยิ่งขึ้นเถิด จะได้มีกำลัง และ โอกาส
สนองคุณท่านได้มากขึ้น

วิณา

